

LEIFERUUN

Gul korn

1. samling

Artikler, historier,
vittigheder, ordlege
og alt mulig andet godt!

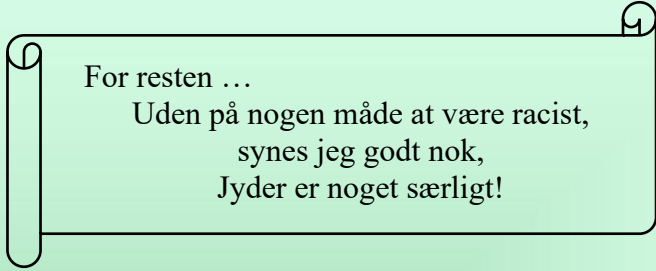
Tidligere blev affald kørt på lossepladsen. Så var det om ikke ude af syne så ude af sind - for os mennesker vel at mærke, men absolut ikke for miljøet. I dag har vi sindrige genbrugspladser, hvor affaldet sorteres og gøres værdifuldt og genanvendeligt på den ene eller anden måde.

I min indre fabrik har jeg gennem mange år produceret tekster, som for de flestes vedkommende er opstået i forbindelse med de bøger, jeg har skrevet. Men fra tid til anden arbejder min hjerne på egen hånd og producerer tekster, der har deres eget liv.

Mine guldkorn kaldte jeg dem og lagde dem ned i skrivebordsskuffen. Det var alligevel for utilfredsstillende, så derfor denne bog. Titlen 'Guldkorn' var oplagt, men det er lige højtravende nok for en jyde - ud i offentligheden - at kalde egne skriblerier for dette, så derfor den kryptiske titel 'Gul korn'.

Med lidt god vilje kan det sagtens udtales på samme måde, og skulle der være læsere, der egenhændigt ønsker at tilføje det manglende 'd', har det fuldt ud min velsignelse.

Venligst
Leif Bruun

For resten ...
Uden på nogen måde at være racist,
synes jeg godt nok,
Jyder er noget særligt!

Mine øvrige skrivelier

Såsom trykte bøger, der kan købes i boghandelsen og/eller lånes på biblioteket, ebøger, artikler og meget andet, finder du i Skriveri oversigten.

Klik her for at se den!

Leif Bruun - 2018
leifbr@leifbr.dk
www.leifbr.dk
Revideret: 2025-10-24

Mangfoldiggørelse af denne bog eller dele deraf er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående skriftlig aftale.

Indledning

Jeg er allergisk overfor digte. Jeg har gjort mange forsøg på at få noget fornuftigt ud af dem, men det er aldrig lykkedes. De siger mig simpelthen ikke noget. I dag er det så fremskredent, at jeg går i sort, når jeg ser et digt. Det er det, jeg kalder 'allergisk'.

Det er egentlig lidt mærkeligt, for jeg har det ellers godt med ord og bogstaver. Jeg elsker at lege med dem. Læser bøger i stakkevis og skriver meget.

Skriveprocessen ligger i faste rammer for mig. Det udspringer altid af en idé, jeg har fået om noget, jeg synes, er så væsentligt, at det skal skrives ned. Det er for så vidt hurtigt overstået. Det er først bagefter, det egentlige arbejde begynder. Det er jo slet ikke ligegyldigt, hvordan man får forklaret sig. Det tager tid at finde den rigtige rytme og de rigtige ord. Man stirrer sig hurtigt blind på sin egen tekst. Så er der ikke andet for end at gemme den væk nogle dage. Nået så vidt kan jeg kigge på den med nye øjne. Rette til. Gemme væk. Nye øjne ... Den cyklus gentages, indtil jeg kan læse teksten med nye øjne, og sige, det er sådan, det skal være.

Overskrift, opsætning og eventuelle billeder kan jeg bruge lang tid på at nørkle med. Det synes jeg faktisk, er næsten lige så vigtigt som teksten. Det er jo det, der skal fange læseren og give lyst til at forstå budskabet.

Nu kommer så det rigtig spændende. Det er, når jeg beslutter mig for, at andre skal læse teksten. Allerede ved den beslutning, finder jeg sandsynligvis på nye rettelser. Så læser jeg igen teksten, for nu er der garanteret noget mere, jeg skal have rettet. Gemme væk. Rette til. I hele forløbet er jeg opmærksom på, om teksten udtrykker det, jeg vil fortælle. Hvis ikke ryger den i brokkassen.

Ellers havner den i denne bog!

For resten ...

Kommunikation er en svær ting,
der indebærer en risiko
og kræver,
at man påtager sig et ansvar!

Det lo hun af

- Jamen, skal du ikke ha' det repareret? spurgte jeg min nabo, en dag vi stod og snakkede om hendes plankeværk, der ikke havde det så godt.

- Nej, ved du hvad, svarede hun. - Jeg er 84 år, så det holder såmænd nok, den tid jeg har tilbage.

Jeg kiggede skeptisk på plankeværket og spurgte så:

- Hvor lang tid har du da?

Med lov skal land bygges

- har det heddet sig, siden det blev skrevet i indledningen til Jyske Lov i år 1241. Som håndværker mener jeg nu også, der skal bruges mange andre ting, hvis man da vil bygge andet end luftkasteller.

Politikerne derimod, de tager det helt bogstaveligt, laver lov på lov - lap på lap - og accelererer lovmaskinen op i vanvittige hastigheder med det velkendte bureaukratiske forbuds- og formyndersamfund som resultat, hvor systemet har overtaget ansvaret for alt og alle.

Formålet med en lov må være at synliggøre for menigmand forskellen mellem lovligt og ulovligt. Og skråplanet begynder i det øjeblik, man laver love for at dække smuthuller i andre love. Sådanne love 'bygger' mere levebrød for jurister end 'land' til befolkningen. For jo mindre man laver hullerne i et net, des flere bliver der!

Pinball

I gamle dage spillede vi Pinball. Det var disse store, larmende maskiner, der stod opstillet overalt på værtshuse, spillehaller, kiosker, grillforretninger og mange andre steder. Spillet gik ud på med en fjederstang at sende en stålkugle ud på banen. Helt tilfældigt ramlede den så ind i pin efter pin med tilhørende pling-plong-lyde og pointgivning. På et tidspunkt løb kræfterne af kuglen, den faldt træt ned i renden og spillet var slut.

I vore dage spiller vi ikke Pinball. Vi er Pinballs!

Alle der ejer en elektronisk mobildims er automatisk deltager. I tide og utide tiltrækker den sig på snedig vis opmærksomheden, og som pins sender ejerne hid og did – i psykisk forstand og såmænd mange gange også i fysisk forstand. Nat og dag – uanset hvad man ellers er beskæftiget med – går spillet ud på at udføre de givne opgaver hurtigst muligt.

Deltagerne går op i spillet med liv og sjæl og tror som regel, de er på vindkurs. Men Pinballs er fødte tabere. I længden ender de uvægerligt med at køre trætte - som viljeløse stålkugler:

Hårde, kolde og overfladiske!

Ride ride ranke

Dronningens fortjenstmedalje 'Ridderkorset' uddeles til procentvis langt flere mennesker i det nordsjællandske whiskybælte end i det øvrige Danmark. Det har en stor undersøgelse fastslået, blev det bekendtgjort i flere nyhedsudsendelser.

Ja, ikke fordi det interesserer mig, men jeg undrer mig bare over - for hvem, det er en nyhed!

Dødshjælp

Da jeg går ind for det personlige ansvar, hvor den enkelte er ansvarlig for sit eget liv, må konsekvensen nødvendigvis være, at jeg mener, vi skal indføre dødshjælp for dem, der ønsker, at livet skal slutte. Det vil så medføre nogle praktiske problemer, som jeg ikke lige kan overskue, som fx hvordan det skal foregå rent praktisk, hvad med de efterladte, livsforsikringer m.m., men det må det være muligt at finde løsninger på.

Jeg forestiller mig, at man - hvis man er kommet dertil, at man ønsker, at livet skal slutte - har mulighed for at henvende sig på et center - i trygge omgivelser og med mulighed for medmenneskelig samtale. Herved vil centermedarbejderne få mulighed for at skille den store gruppe af ensomme sjæle fra, der kommer i håbet om menneskelig kontakt og hjælp - med mulighed for at tilbyde dem andre muligheder.

De resterende, der insisterer på døden - vil for det første ikke i væsentlig udstrækning være familieforsørgere, for det andet vil de være betydeligt færre end dem, der tager deres eget liv i dag - må man så på en så human og smertefri måde som muligt hjælpe med at dø.

En anden væsentlig gevinst, man opnår ved dødshjælp, er, at togførere, lastbilchauffører og andre uskyldige undgår at få deres liv ødelagt af oplevelser med vanvittige selvmordskandidater.

Overlegne overlægers overjeg

Hver gang diskussionen om for eller imod dødshjælp dukker op, bliver den hurtigt efter overtaget af en eller anden overlæge, der med alfaderlig mine forklarer, at det er aldeles udelukket, fordi der ligger uendelig fjernt for lægestanden og dens lægeløfte, at medvirke til noget sådant.

Hermed bliver det endnu engang dokumenteret, at lægerne fortsat lever i deres 'vi alene vide' kultur. Det er helt utænkeligt for dem, at dødshjælp kan ydes uden deres medvirken. For mig er det en selvfølge, at når dødshjælpen legaliseres, så skal det være helt uden medvirken af læger - og sygeplejersker for den sags skyld. Det kunne da blive et uskønt ragnarok, hvis man lå på sygehuset og blev i tvivl om, hvilken kasket personalet havde på i dag!

Dertil kommer, at det er fuldstændig absurd at tænke på, at de kæmpe-ressourcer, der bliver brugt på uddannelser af læger og sygeplejersker og hospitalsvæsnet i det hele taget, skulle bruges til at hjælpe folk af med livet.

Så kære overlæger: Pas I jeres arbejde, og overlad dødshjælpen til mere kvalificerede personer!

Inderst inde er vi alle sorte

Spandervis af kaffe.
Litervis af cola.
Vi tyller det ned.
Det er sort, når det kommer ind,
men ikke når det kommer ud!

...DET SORT !

Kender du nogen, der har ondt i psyken

Hvis hr. Petersen falder og brækker benet, kommer ambulancen og kører ham på sygehuset. Hermed er hele det kostbare system sat i gang. På kort tid er hr. Petersens ben sat forsvarligt sammen, og nu venter der et langt og dyrt hospitalsophold. Yderligere har vi også systemer, der går ind og hjælper hr. Petersen, hvis han i sygeperioden får problemer med hensyn til arbejde, økonomi eller socialt i det hele taget. Så når hr. Petersens ben er helet og genoptrænet, er han igen klar til at tage fat på en frisk.

Heldigvis er det sådan, og det må aldrig blive anderledes.

Men hvad sker der, når kvarterets skamplet, Birger for Gud ved hvilken gang får ondt i psyken? Så er det i stedet politiets udrykning, vi hører. For ham er vi nødt til at spærre inde, indtil han er dulmet ned igen. Herudover er der ingen, der bekymrer sig om Birger, han må selv hutle sig videre gennem tilværelsen, som han hele tiden har gjort. Sandsynligvis godt hjulpet af alkohol, hash, narkotika og lægens rigelige forsyninger af nervemedicin. Det er dyrt at leve på den måde, så Birger har sikkert også en kriminel løbebane.

Man snakker om at oprette en psykisk ambulancetjeneste, fordi der har været en del episoder, hvor politiet har været nødt til at skyde på personer, der har ondt i psyken. Det er noget med, man forestiller sig, at en hvidkitlet psykolog rykker ud i stedet for politiet, når folk går amok og truer med knive, skydevåben m.v. Psykologen går så hen til personen, lægger hånden på skulderen og siger:

- Nu skal du bare slappe af og følge med mig, så skal alt nok blive godt igen.

Det er store krav at stille til en sådan psykolog, vil jeg nok mene.

Bortset fra det er jeg enig i, at vi skal have en psykisk ambulancetjeneste, men i Birgers tilfælde skulle den have rykket ud 20/30/40 år tidligere. For der må jo på et eller andet tidspunkt i Birgers liv have være noget, der er gået skævt. Det var jo det, vi skulle have hjulpet ham med at komme igennem.

For Birgers vedkommende i dag kan vi måske ikke hjælpe ham på anden måde end til at få en mere menneskeværdig tilværelse. Men hvad med alle de andre Birger'e, der er på vej med tilsvarende livsforløb? Hvornår begynder vi at gøre noget for dem? De eneste forslag til at afbøde disse forhold, som jeg kender til, går ud på at blive bedre til at sikre sig mod voldsmænd og tyve og til at indføre mere effektive straffe til passivisering af den slags personer. At kigge på de psykiske aspekter i stedet, virker åbenbart for uoverkommeligt. Jeg kan kun tilføje:

- Ja, og jo længere vi venter, des mere uoverkommeligt bliver det.

Hvis man kigger på, hvordan udviklingen har været de sidste år, vil jeg påstå, at det faktisk er velfærdssamfundet, der står på spil, hvis vi ikke snart får vendt den. Mange vil sikkert hævde, at samfundet slet ikke har ressourcer til en sådan indsats. Sikke noget vrøvl! I det store spil vil det ikke koste samfundet noget. Det eneste der skal til, er kærlig omsorg og pleje af nogle mennesker med psykisk indsigt. Og arbejdskraft har vi nok af, så det er blot et spørgsmål om at prioritere, organisere og uddanne.

Kan man forestille sig den vision, at vi bliver lige så effektive til at helbrede psykiske problemer, som vi er til de fysiske? Sikke et lykkeligt samfund vi så vil opnå.

Hvis det stod til mig, blev faget Psykisk velvære obligatorisk allerede fra starten af folkeskolen, fordi det er så vigtigt at få ændret den fatale indstilling, at psykiske problemer blot skal fejes ind under gulvtæppet. Nej, de skal frem i lyset. Det er kun der, man har mulighed for at gøre noget ved dem. Fik vi ændret denne indstilling, så tabu forestillingerne omkring psykiske problemer blev ophævet, og folk fik forståelse for, at de skal konfronteres og ikke forties, og stillede vi de rette værktøjer til rådighed for dem, der vil gøre indsatsen, er jeg overbevist om, at vi vil få et langt mere menneskeværdigt samfund med de humane og miljømæssige værdier i højsædet.

Man behøver jo heller ikke se bort fra den kendsgerning at med de voldsomme reduktioner, det vil medføre i hele sundheds-, social- og justitssektorerne, kan det ikke undgå at give nogle kraftige skattelettelser!

Pis a'

Så fik jeg
rettet op
på det!

Cykelløb

- er kedeligt, farligt, forudsigeligt, uretfærdigt og usundt:
De første 5 timer af et løb sker der ingenting.
Medmindre der er nogen, der styrter
og slår sig halvt fordærvet.
Til sidst er der én af de ryttere,
der har gemt sig væk hele dagen,
der træder frem og kører først over målstregen.
Så kan man sidde der og fundere over,
hvilken type doping han har brugt!

Afstanden mellem succes og fiasko

Jeg elsker at blive luftet ved at gå rundt i byen. I dag går turen forbi domkirken, det gamle rådhus, hvor storkeparret med deres 4 unger bor, og op til Sct. Catharinæs Plads og rundt om kirken og klosteret. På det lille parkområde bagved får jeg øje på en masse mennesker. For at stille min nysgerrighed må jeg hen og se, hvad der sker.

Det er et pigegymnastikhold, der giver opvisning. De holder generalprøve, inden de skal ud på en længere rundrejse med flere opvisninger, får jeg at vide af én af forældrene. Det ser vældig flot ud. Iklædt ens stramtsiddende hvide dragter hopper de rundt i forskellige formationer. Så kommer rullemåtten frem, og de løber rundt i en stor kreds og laver forskellige flotte spring og rulninger hen over måtten i en tæt strøm efter hinanden.

Pludselig breder der sig en umiskendelig lugt af frisk hundelort over hele området. Årsagen er, at én af pigerne har trådt i en sådan. Det synlige resultat breder sig hurtigt langs rullemåtten og på de flotte dragter. Først er det, som om både tilskuere og gymnaster forsøger at negligere realiteterne. Men ret hurtigt får ubehaget alligevel overtaget. Opvisningen går i opløsning og afløses af grædende piger, der søger ud til deres respektive forældre.

Jeg kender ikke fortsættelsen af forløbet, for jeg vælger at forsvinde lige så stille, som jeg er kommet, og genoptager min spadseretur - gennem byparken og langs havnen ud mod slotsbanken. Imens spekulerer jeg over, hvor lille afstanden er mellem succes og fiasko. Men en dårlig generalprøve ... osv., beroliger jeg mig med.

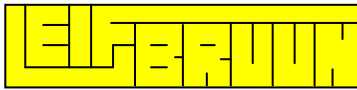
Tænksom

Tanker kan være så flygtige,
at man ikke kan fange dem.

De kan også være så tunge,
at man ikke kan bære dem.

Tanker kan i det hele taget
være så meget.

Det eneste de ikke kan,
er at tænke selv!

Min partipolitiske løbebane

- startede i frokostlokalet på min læreplads. Her foregik der mange politiske diskussioner - især op til et folketingsvalg. Dette gjorde mig så nysgerrig, at jeg begyndte at følge med i valgudsendingerne i tv. Det forvirrede mig bare, at alt hvad de forskellige politikere sagde, lød så overbevisende og rigtigt – lige indtil den næste kom på skærmen og fortalte, hvor forkert det var, hvad den forrige lige havde sagt. Og så kunne jeg lige pludselig godt se, at det var den sidste, der havde ret.

Næste dag i frokostpausen kunne jeg høre, hvordan de partitro debattører havde løst det problem. De havde nemlig kun hørt, hvad deres egne partifæller havde sagt.

Med den erfaring sluttede jeg min partipolitiske karriere!

Under livet

Denne artikel bevæger sig på intet tidspunkt over bæltstedet. Bare så du ved det!

Mennesket er på alle måder et forunderligt væsen. Således også når man kigger på de nedre regioner. Det er fx her, vi kommer af med alle affaldsstofferne, stort, vådt og luftigt. Når det foregår, aktiverer vi nogle muskler, vi ikke helt kan definere. Hvordan finder endetarmen fx ud af, om det er stort eller luftigt? Det har jeg haft mange spekulationer over.

I almindelighed er det med affaldsstofferne, noget der foregår, uden vi tænker over det. Vi tisser lige af, inden vi går hjemmefra, så er det ligesom på plads. Det store foregår bedst, når det kommer på samme tidspunkt hver dag, og hvor vi er mindst stressede. Andre gange går der kludder i det. Så render vi på toilettet i tide og utide, uden at vi bliver hverken halvt eller helt færdige. Hvorfor det ændrer sig sådan, har jeg ikke anden forklaring på, end at det har i hvert fald meget at gøre med vores psykiske velbefindende, at vi spiser sundt og får rimelig med motion.

Mænd har – på trods af alle ligestillingsbestrebelse - den konstruktionsmæssige fordel, at de kan stå op, når de tisser. Bare de står stille vel at mærke, for ellers går tisseriet i stå. Heldigvis vender tissemanden nedad, når den tisser. Ellers ville vi aldrig kunne ramme kummen. Og det er så mænd svært nok endda.

Der er andre situationer, hvor tissemanden vender opad. Det er, når den bliver ophidset. Der er, når der er amoriner i luften. Det har typisk noget at gøre med, at der er et attraktivt kvindemenneske i nærheden. Og kommer parterne tæt nok på hinanden i den rigtige vinkel, kan tissetøjerne hægte sig sammen - så at sige.

Hvad enten parterne nu bevæger sig for at slippe fri eller i ren nydelse, så stiger ophidselsen. Simplethen fordi deres erogene zoner, derved bliver stimulerede. For mandens vedkommende er der bare den ulempe, at lige som det føles allermest ophidsende, bliver tissemanden slap og falder ud af tissekonen. Festen er med andre ord forbi.

Det troede man i hvert fald i tidernes morgen – at samlejet bare er en uforpligtende fornøjelse, man sådan kan udøve hist og pist, som man nu har lyst. I dag ved vi bedre. Det er først efter samlejet, 'festen' begynder:

For lige der, hvor manden er mest ophidset under samlejet, sprøjter der en hvid klistret masse ud af tissemanden – og højt op i tissekonen. Sæd, hedder det. Det er fordi, det indeholder sædceller, der som haletudser indleder et veritabelt kapløb om at komme først op i livmoderen.

Smag lige på ordet 'livmoder', større kan det ikke blive. Sådan en render kvinderne rundt med i underlivet og lægger æg i. I princippet ligesom hønsene, bare ikke så flittigt. Kun én gang om måneden.

Det er det æg, sædcellerne kappes om. Hvis de da er så heldige, at der er et æg, der overholder holdbarhedsdatoen. Ellers er festen endegyldigt forbi. Men er heldet med den hurtigste sædcelle, er det med at komme indenfor og smække døren i – så at sige. For hermed er det forunderlige sket. Ægget er blevet befrugtet, og et nyt menneske er i fuld gang med at blive skabt.

Graviditeten forløber over de næste 9 måneder. Stille og roligt vokser fosteret op, som på et førsteklases hotel. Det ligger trygt og godt og skulper rundt i tempereret vand inde i mors mave. Der stilles ingen krav. Alt hvad det ønsker og har brug for, bliver serveret gennem navlestrengen. Stort, vådt og luftigt bliver bare afleveret, når der er behov. Moderkagen sørger for at holde rent.

Men så bliver alt anderledes. Veerne tager over. Fødslen går i gang. Alt klemmer sammen om fosteret. Det mases med kæmpekræfter ned mod fødselskanalen. Det kan hverken bevæge sig, beklage sin nød eller blive trøstet. Der er virkelig trangt, og åbningen er langt mindre end fosterets hoved.

Fosteret aner ikke, hvad der sker. Det har en fuld funktionsdygtig hjerne, men erfaringslageret er tomt. Der er ingen referencepunkter. Fosterets første erfaring er med andre ord af udelukkende negativ karakter fyldt med smerte, ensomhed og klaustrofobisk angst. Det er noget af en start at få med i bagagen!

Men fødslen skal gennemføres. Der trykkes, hives, slides og suges. Moderen skriger, jordmoderen kommanderer. Og pludselig svupper fosteret ud og bliver til et lille nyfødt barn - i fødselslampens ulidelige skarpe lys og fødestuens høje lyde. Der tælles fingre, tæer og tissemand. Der ønskes tillykke. Fosteret er blevet til et nyfødt menneske. Og det skriger forhåbentlig som besat. Det er et rent sundhedstegn:

- Hvordan Fanden er det, I behandler mig, ville det have sagt, hvis det kunne.

Alting har en ende. Også denne rundgang i det menneskelige underliv. Så lad os slutte med bagdelen, som den også hedder. Eller den legemsdel der sidder højest, når man plukker jordbær. Kært barn har mange navne, siger man. I så fald må bagdelen være den legemsdel, vi elsker allerhøjest. Prøv blot at lytte til almindelig dagligdags tale, hvor ofte den bliver nævnt i forskellige iklædninger.

Nogle er brede og uformelige, og som mest er egnet til at sidde på. Andre kan det være en sand fornøjelse at kigge på:

- En go' røv, som vi siger.

Både mænd og kvinder. Ud fra forskellige kriterier godt nok, men alligevel. Det, vi tænker på, er det samme. Amorerne, som forklaret ovenstående. Det er nøjagtigt, som når dådyret vugger koket med agterspejlet, så stiger brunsten i flokken. Festen går i gang - med hannernes kamp om hunnernes gunst.

Der er intet nyt under bæltstedet!

Det giver luft i økonomien

Jeg har fundet ud af,
at jeg kan bruge mit Sygesikringsbevis
i bankernes kontantautomater!

En gastronomisk oplevelse

Jeg har engang spist frokost med Hans Beck Thomsen - den kendte tv-kok og ejer af det berømte og kulinariske spisested *Henne-Kirkeby kro*:

Det vil sige, jeg sidder ved siden af ham i kantinen på mit arbejde og spiser i frokostpausen. Men da han er meget engageret i en samtale med nogle andre - om for og imod forskellige former for eksotisk tilbehør til nogle sublime midt-dagsretter, som jeg ikke forstår ret meget af - taler jeg egentlig ikke med ham. Også fordi, jeg har det bedst med at være lidt indadvendt, når jeg sidder med min hjemmegjorte madpakke - et af dagens højdepunkter.

I stedet sidder jeg og iagttager, hvordan Hans Beck Thomsen gør det af med nogle højtbelagte stykker smørrebrød. Blandt andet ét - der består af 4 tykke skiver rullepølse, et ordentlig lag sky og masser af løgringe - skærer han midt over og kyler ned i 2 mundfulde, alt mens han snakker om eksotisk tilbehør. Jeg har meget lyst til at spørge, om han er klar over, hvad det er, han lige har spist, men det får jeg ikke gjort. Jeg er også lige midt i et stykke med hjemmelavet leverpostej og rødbeder - det bedste jeg ved.

Der er noget helt andet, jeg har tænkt meget over, og som jeg aldrig har fundet gastronomiens svar på. Så da jeg er færdig med madpakken, drister jeg mig til at spørge:

- I hvilken rækkefølge spiser du maden?

Han kigger totalt uforstående på mig.

- Jamen, jeg mener, hvis du fx får andesteg med brun sovs, hvide kartofler, rødkål, brunede kartofler, asier og rødvin, i hvilken rækkefølge putter du det så i munden?

- Det har jeg da ved Gud aldrig spekuleret over, svarer han.

På stemningen rundt om bordet, kan jeg mærke, at det er et dumt spørgsmål, jeg har stillet, så jeg spørger ikke yderligere.

I stedet går jeg op og køber et stykke wienerbrød til kaffen.

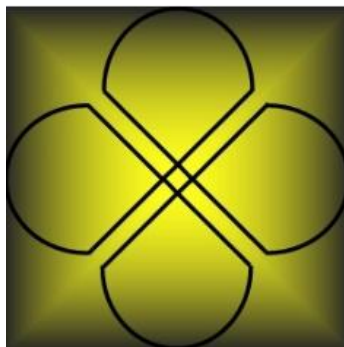
Utroskab

Det kom helt bag på mig, lyder det fra den forurettede, og nu vil han/hun skilles. Hvis man lægger øre til forklaringer som denne, kan man godt regne med, at det er en person, der har viklet sig ind i en livsløgn, som forhindrer vedkommende i at komme videre med sit liv.

Par der lever i gode, trygge, kærlighedsrige forhold, hvor man udfordrer hinanden og opfylder hinandens behov, begår ikke utroskab. For hvis man er en sådan lykkens pamfilius, sætter man ikke alt det på spil ved et eller andet ukendt eventyr. Par der lever med hinanden i så fine, harmoniske forhold, kan ikke være hinanden utro i skjul, fordi det altid vil medføre disharmonier.

Nej, utroskab opstår for uharmoniske mennesker. Enten fordi de lever i et utrygt og mangelfuldt parforhold, eller fordi de ikke er i balance med sig selv, og har behov for at bevæge sig ud på det forbudne marked for at bevise deres eget værd.

Endelig findes der også par, der lever i et godt, trygt, kærlighedsrigt forhold, hvor de udfordrer hinanden, men hvor de erkender, at de ikke kan opfylde alle hinandens behov, og som derfor i fælles forståelse aftaler, at det må de søge opfyldt ad andre veje. Men det kan vel dårligt kaldes utroskab.

Hvor har de det fra

- Forældre efterlader deres børn blandt vilde dyr dybt inde i skoven.
- Gammel kone stikker børn ihjel og koger dem, inden hun æder dem.

Således står der i brødrene Grimms eventyr *Hans og Grete*.

I *Den lille pige og svovlstikkerne* lader H. C. Andersen ikke brødrene meget efter. Her sidder den lille ulykkelige pige en juleaften og fryser ihjel på en trappesten, fordi hun ikke tør gå hjem af frygt for, at faderen vil slå hende.

Det er den slags historier, vi go'natter vores børn med, umiddelbart inden vi slukker lyset og overlader dem til deres egen fantasi.

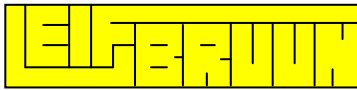
Man kan selvfølgelig indvende, at børn ikke tager skade af lidt dramatik. Og det er da rigtigt. Faktisk er børn utroligt robuste. Men hvad jeg glemte at fortælle, var, at lige inden junior skulle i seng, sad han og så en blodig voldsfilm. Og lige som han var ved at falde i søvn, begyndte far og mor at skændes inde i stuen.

Tænk over det, næste gang du forundres over børns grusomheder!

Statskassen er fuld - af huller

Danmark er et velfærdssamfund, siger de skiftende regeringer. Det siger de for at retfærdiggøre, at vi har verdens højeste skattetryk. Samtidig med arbejder de desperat på at finde besparelser, så skatten kan sættes ned. Og hver gang med den samme melodi, om at de gamle, de svage og de syge skal holde for, og at vedligeholdelsesarbejder på bygninger, veje og anlæg udsættes på ubestemt tid. Alligevel må de igen og igen sætte både skatter og afgifter op, for at få det til at hænge sammen. Pengene fosser ud af statskassen, siger de skiftende oppositioner med slet skjulte smil.

Ja, det gør pengene, for kassen er hullet som en si. Politikerne fatter åbenbart ikke, at stort set alle danskere mener, at selvfølgelig skal de gamle, svage og syge behandles værdigt. Og selvfølgelig skal nødvendige vedligeholdelsesarbejder udføres rettidigt. Alt andet er da tåbeligt. Men det danskerne er stærkt utilfredse med, er - når nu jeg alligevel er i fuld gang med at udtale mig på deres vegne - at deres surt indtjente skattepenge ødsles væk. Der er alt for meget slendrian i de offentliges rækker. Tåbelige

projekter gennemføres med nidkærhed, selv om tåbelighederne er indlysende for alle og enhver.

Ansvarsforflygtigende bureaukrati og lukkethed er fremherskende. Det kommer pludselig frem, når budgetterne er langt overskredet og målene end ikke er i sigte. Politikerne er i den grad en del af det. For mange gange er det deres studehandler, der er årsag til tåbelighederne.

Igen og igen kan man opleve at investeringer i edb-systemer, IC4-tog og mange andre ting, der, når de allerede har kostet både halve og hele milliarder, må opgives. Pengene er spildt, og de pågældende, der skulle have haft gavn af investeringerne, må arbejde ineffektivt i årevis. Så ned-sætter man dyre undersøgelseskommissioner, der sidder i 4, 6 eller 8 år, hvorefter det hele render ud i sandet, fordi alle har glemt, hvad det var, det drejede sig om. Og skulle der endelig være en embedsmand, man kan hale frem og sige, at han har svigtet, så sker der ikke mere, for sagen er forældet.

Senest er det kommet frem, at Skat selv smider om sig med milliarderne. Og så har vi sikkert ikke engang hørt det sidste endnu.

Hvis staten havde været en privatejet virksomhed, var den gået rabundus for længst. Men det er den ikke, så vi synger stadig på samme melodi. Det er den ene grund til, at i en virksomhed ville det være gået anderledes. Den anden grund er, at i erhvervslivet har man en hierarkisk ledelsesstruktur, der gør, at der altid er en enkelt person, der har ansvaret. Derfor vil der blive grebet ind længe inden tåbelighederne begynder.

I det offentlige derimod må ingen være ansvarlige for noget som helst. Her udarbejder man regulativer og instrukser i læssevis, som alle så har at rette sig efter:

- Jeg gjorde bare som jeg fik besked på, kan man så efterfølgende undsige sig ansvaret.

Fx så jeg engang et tv-indslag, hvor en sagsbehandler stod ved siden af en 1,5 meter høj stak A4-papir. Så meget fyldte, de instrukser hun skulle agere ud fra. Med den viden kan jeg godt forestille mig, hvordan samtalen nemt løber af sporet, når hun skal sidde overfor en kontanthjælpsmodtager, der mangler penge til mad og tøj til sine børn.

Når embedsmændene og regeringspolitikere kun vil udtale sig om aktuelle problematikker med paragrafhenvisninger, får oppositionspolitikere i stedet ordet. Og det tager de imod med kyshånd - helt hæmningsløst. For de kan ikke hænges op på noget. Så de kan frit udtale sig - derhen hvor stemmerne er. Men det eneste de konkret kan gøre, er, at stille spørgsmål til ministrene og opfordre til nedsættelse af undersøgelseskommissioner. Det er dyrt, besværliggørende og tidskrævende. Og det eneste der kommer ud af det, er sandsynligvis at der udstikkes flere regulativer og instrukser.

Forskellige virkeligheder

Vi har arbejdet næsten uafbrudt i 4 døgn. 40 håndværkere har jeg haft i gang. Hele pakkeriet har været ryddet, og nyt udstyr er installeret. Nu står vi klar mandag morgen, hvor produktionen er ved at starte op. Den første kommentar, jeg får, er fra en slagteriarbejder:

- Hvor Fanden er min stol? Den plejer at stå her!

Sigmund Freud

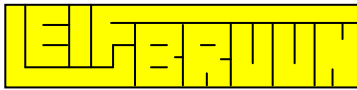
- er psykoanalysens fader. Det er egentlig ikke en særlig flatterende betegnelse. For trods store bestræbelser i mere end 100 år, er det aldrig lykkedes at gøre psykoanalysen til nogen effektiv behandlingsmetode. Den er kun blevet en succes blandt vittighedstegnerne med den snakkende patient på briksen og den halvsovende psykolog bagved.

Nu er der ikke for at forklejne Freud, for han har absolut fortjent sin berømmelse. Én af hans store fortjenester var, at han i slutningen af 18-tallet satte sindet i fokus og dermed godtgjorde at følelserne i den grad er styrende for vores adfærd.

Sådan var det ikke før Freud tog affære. Fx havde borgerskabets kvinder ingen sexliv. De var opdraget og indoktrineret til, at seksuelle lyster var noget smudsigt, og at sex var forbeholdt de såkaldte glædespiger. Det var så der, deres mænd tog til, når de havde behov for at få lettet trykket.

Men når borgerskabets kvinder så konsekvent undertrykkede naturlige behov, reagerede følelserne og skabte både psykiske og fysiske uligevægtigheder i alle retninger. Dette lagde et stort pres på Freud og hans lige til at hjælpe disse kvinder.

Det førte så frem til behandlingsformen vaginal akupressur. I praksis består det i, at kvinden anbringes på et gynækologisk leje. Det er et leje som selv borgerskabets kvinder i forvejen var fortrolige med, når blot behandlerne bar hvide kitler. Og det gjorde psykologerne. Så nået så vidt

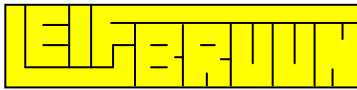
kunne psykologen forsigtigt presse to fingre op i patientens skede og lave rytmiske frem- og tilbagegående bevægelser med armen, samtidig med at han placerede tommelfingeren på et bestemt punkt. Ret hurtigt efter begyndte patienten at lave små klynkelyde, der på et tidspunkt overdøvedes af et udløsende begejstringshyl.

Borgerskabets kvinder var ovenud tilfredse med behandlingen og svævede lettede hjem derfra. Men ak, det viste sig at behandlingen ret hurtigt måtte gentages. Det gav travlhed på de psykologiske klinikker, og psykologerne gik efterhånden alle med kroniske muskeltkræmper og tilhørende seneskedehindebetændelser i underarmene. Det førte så til, at man opfandt en maskine, der med stor succes kunne opnå de samme effekter.

Der er således meget mere retvisende at kalde Sigmund Freud for dildos fader!

Kærlighed er at rumme

kærlighed	~	rumme
være	~	værelse
venskab	~	skab
kammerat	~	kammer
hjerterum	~	rum
ægteskab	~	skab
samleje	~	leje
svangerskab	~	skab

Det var i 1955 - eller der omkring ...

Gårdvagten har set sig gal på én af de større elever
og giver ham en lussing.
Eleven bliver bare stående med hænderne i lommen.
Tag hænderne op af lommen,
når jeg taler til dig, siger læreren.
Det er mine lommer, svarer eleven.
Så slår læreren igen.
Sådan fortsætter det i lang tid.
Efterhånden tapløber blodet ud af næsen på eleven
og ned af hans tøj.
Det er mine lommer, fortsætter han bare med at sige.
Læreren slår nu så hårdt,
at blodet sprøjter ham selv i ansigtet.
Det gør ham endnu mere rød i hovedet.
Han er desperat.
Han føler nederlaget til hele skolegården.
En meget lille mand.
Og en modig elev med vestjysk stædighed.
Sådan forstår jeg det i dag.
Dengang fornemmede jeg bare det uhyggelige.

Aldrig mere krig

- er et slogan, jeg fuldt og helt går ind for. Simpelthen fordi jeg mener, at verdenssamfundet efterhånden er oplyst nok til, at det må kunne realiseres. Det betyder så, at jeg får at vide, at jeg er en enøjjet idealist uden jordforbindelse.

Det forstår jeg egentlig godt, når man ser på menneskehedens historie med uendeligheder af blodige krige. Men opfyldelsen af dette slogan kræver altså ikke andet, end at vi alle giver hinanden håndslag på, at vi aldrig mere vil deltage i nogen former for krig.

Det ændrer så ikke på, at jeg får at vide, at jeg er uden jordforbindelse. Det forstår jeg så til gengæld ikke, for jeg synes, det er meget realistisk. For tænk på, hvor ofte det er sket i historien, at en enkelt person eller en gruppe mennesker har fostret en idé, som spreder sig med sneboldeffekt og udløser en lavine med enorme konsekvenser.

Hvis jeg undlader alle de store revolutioner og samfundsomvæltninger, der er sket i historiens løb, men blot nævner, hvad jeg sådan lige husker fra min egen tid:

- Da Martin Luther King i begyndelsen af 60'erne indledte kampen for de sortes rettigheder.
- Ungdomsoprøret i slutningen af 60'erne.
- Nej tak til atomkraftkampagnen i begyndelsen af 70'erne.
- I midten af 70'erne tvang opinionen USA til at trække sig ud af Vietnam.
- Jerntæppets fald og kommunistlandenes opløsning i 1989.
- Internettets begyndende acceleration i slutningen af 80'erne.
- Terrorangrebet i USA den 11. september 2001.
- MeToo bølgen mod sexchikane i 2017.

Kære læser, vi er indoktrinerede til at ligge i næsegrus beundring over, hvordan vores folkevalgte igen og igen kan fylde mediernes sendeflader med deres opblæste, ligegyldige, taktiske skinforhandlinger om de rene pebernødder. Alt imens krigsmagerne og deres leverandører har frie hænder til at fremstille og smide bomber og slå ihjel, som det passer dem.

Helt ærligt, det er sgu ikke mig, der er uden jordforbindelse:

Menneskehedens historie har fra ende til anden været en lang ubrudt kæde af modbydelige krigs- og voldshandlinger, der har dræbt og lemlæstet millionvis af mennesker. Og ikke nok med det, alle der har været involveret i den slags oplevelser – militært såvel som civilt – bliver psykisk påvirkede af det. Krigen fortsætter så at sige i deres indre. For mange i sådan grad at de bliver voldelige overfor omgivelserne, deres nærmeste og deres efterkommere. Generationskrigen er under fuld udvikling!

Krig har ingen vindere. Krig har ingen helte. Krig er kun død og ødelæggelse. Alligevel er krigsretorikken enerådende i en verden fyldt op med militært isenkram og personale. Den tekniske udvikling gør os mere og mere effektive til at slå hinanden ihjel og dødstallene bare stiger og stiger. Netop derfor lyder det tamt og naivt at råbe op om 'Aldrig mere krig', men der findes intet alternativ.

Et godt sted at begynde vil være at kigge på os selv. For stort set al det militære isenkram der benyttes rundt om i verdens brændpunkter er fremstillet af de industrialiserede lande. Det er altså mennesker, virksomheder og nationer, der spiller dødens købmænd og sælger dette isenkram til stort set alle, der kan betale for det. Lad os få dette frem i lyset, lad os bruge alle de ellers så emsige journalister til at sætte de ansvarlige til skue for dette.

Lad os gå endnu videre, for de mennesker der arbejder med fremstillingen af dette isenkram er i høj grad også ansvarlige. Jamen, tænk sig at vide, at det produkt man dag ud og dag ind er med til at fremstille skal bruges til at slå andre mennesker ihjel. Det er da fuldstændig ude i hampen. På med journalisterne! Konfronter de pågældende med det! Produktionen skal simpelthen stoppes. Der må ikke være nogen mennesker, der vil beskæftige sig med dette.

Korea, Vietnam, Jugoslavien, Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og sikkert mange flere. Nu må det efterhånden stå lysende klart, at fremmede tropper er en meget ødelæggende og aldeles uacceptabel måde at løse nationers interne konflikter på. Det arabiske forår i 2011 derimod har vist, at det er langt mindre ødelæggende og langt mere effektivt at bekæmpe voldelige diktatorer, når modstanden vækkes nedefra af befolkningen.

Omverdenens opgave er så at støtte befolkningen på alle mulige måder (dog ikke militært) til at stå stærke, velinformerede og sammenholdte. Diktatoren og hans håndlangere derimod skal isoleres. Her skal der ikke uddeles nogen af dronning Margrethes elefanter. Kun hvis han vil indgå aftaler, der kan hjælpe befolkningen, kan der være tale om kontakter. Men han skal vide, at man holder øje med ham og hans handlinger. Og hvis han bevisligt begår vold mod befolkningen, skal han anklages ved en international domstol. Den retssag vil han sikkert ikke selv deltage i. Man det må ikke forhindre, at der kan afsiges en dom. Og hvis dommen er klar nok, og voldshandlingerne fortsætter, så må der udsættes en dusør på ham. Død eller levende! Og der må ikke herske nogen som helst tvivl om, at der vil komme en dommedag.

Historisk set er krig mellem nationer opstået ved, at 2 magtbegærlige personer har haft behov for at påkalde sig æresbevisninger ved at udføre blodbadsagtige krigshandlinger. Sjovt nok deltager de aldrig selv i handlingerne. Det lader de andre om. Så kan man undre sig over, hvordan de får andre til det. Men det er i så fald kun fordi, man ikke kender det militære system. Der bliver man ikke spurgt om, hvad man synes, og hvad man vil. I det militære system foregår al kommunikation med ordrer, der gives oppefra og nedefter. Det er jo derfor man har de synlige distinktioner. Der må aldrig være tvivl om, hvem der bestemmer. Og alle i militæret har været igennem kæft, trit og retning uddannelsen. Og alle er blevet gjort forbandet klart, at ordrer skal uimodsagt følges. I krigssituationer er dødsstraf – kort og godt – konsekvensen.

Jeg er født kort efter 2. verdenskrigs afslutning. Fra livets start er jeg således stopfodre med krigsberetninger og heltegerninger. Fra alle sider. Min opvækst foregik i koldkrigsårene. Jeg er blevet indpodet, at militæret er en selvfølgelig del af livet. Jeg vidste, at når jeg blev voksen, blev jeg indkaldt, og så måtte jeg tage militærtjenesten med. Sådan var det for mig og mine jævnaldrende.

Min bror, der er født 4½ år senere, blev militærnægter. Det var der mange af hans årgang, der gjorde. Det foregik alt sammen i 1960'erne. Der ligger altså et ungdomsoprør mellem min brors og mine opfattelser. Det fortæller med al ønskelig tydelighed, at det er befolkningen, der har magten, hvis de står sammen.

Problemer er bare, at befolkningen står sjældent sammen ret lang tid ad gangen. Dertil er markedskræfterne for dominerende. Ungdomsoprøret er for længst glemt. Danmark er igen blevet en krigsnation. Skal det ændres, må vi op på barrikaderne igen. 'Aldrig mere krig' kan ikke gennemføres oppefra, som en politisk beslutning. Det skal komme nedefra som et – verdensomspændende – folkekrav.

For Fanden! Det er da lige så forkert at være beskæftiget i militæret, som det er at være med til at fremstille militært isenkram. Lad os konfrontere alle disse militærfolk. Hvad er det egentlig, I står for? Målet må være at få afskaffet al militær – isenkram såvel som personel – på verdensplan.

Dog må man nok ikke være mere blåøjet, end at der i FN-regi må findes et verdens-politi, der kan hamle op med eventuelle banditter, der kunne få grimme tanker.

Input og output

Jeg havde lige spurgt den smukke biblioteksdame, om hun kunne hjælpe mig med nogle input til fritidsinteresser. Da hun kiggede tvivlende på mig hen over brillerne, tilføjede jeg:

- Måske bare et lille put?

- Er du altid så kæphøj? replicerede hun skarpt.

Jeg kiggede ned ad mine bukser og svarede:

- Gud, er det så tydelig at se?

Så var det, hun blev mopset.

Bilka klarer resten

Hvem ka'? Du ka' og resten klarer Bilka, står der overalt i supermarkedet. Jeg har lige været hele vejen rundt. Det blev godt nok til mange ting, kunne jeg se på transportbåndet efter kassedamen:

- 746 kr. sagde hun smilende.
- Jeg smed 700 kr. foran hende, og sagde:
- Er du frisk til at gøre en rask handel?
- Hun kiggede lamslået på mig, og sagde:
- Nej, det må jeg ikke.
- Jow, Bilka klarer resten, sagde jeg og pegede på skiltet.
- Nej, du bliver nødt til at betale hele beløbet.
- Nej, det vil jeg ikke. Det er falsk reklame.
- Tog mine 700 kr. – og gik.

Jeg nåede nu kun hen til udgangen, da varehuschefen kom farende:

- Gi' mig de 700 kr.! og gå hen og hent dine varer! sagde han.
- Ja, ja, sagde jeg, og tænkte:
- Den går hver gang!

Skøre kugler

Røde næser, røde ører og røde kugler.
Golfkuglerne er også røde,
for ellers kan vi ikke finde dem i sneen.

Det er pissekoldt.
Kuglerne kravler helt op i underlivet
for ikke at få frostskeer.
Golfkuglerne opfører sig også mærkeligt
på den frosthårde jord.

Men så sker miraklet.
Når vi har gået os til varmen,
falder kuglerne på plads igen.
Det er en ren velsignelse.
Man føler sig ét med naturen.

Golfkuglerne opfører sig stadig mærkeligt.
Det er som om, de har fået flyveforbud.
Men det minder da om golf.

Kampen om den udsatte vinpræmie derimod,
er lige intens vinter som sommer.
I dag vandt jeg ikke noget.
Det gjorde jeg heller ikke sidste gang.
Eller forrige.

Men næste gang er det min tur.
Det kan jeg mærke på kuglerne!

Psykisk udvikling

Psykisk udvikling er et spørgsmål om at vikle sig ud af noget, man tidligere har viklet sig ind i.

Psykisk udvikling er hverken en alternativ behandlingsform, et spørgsmål om at tro på ditten eller datten eller om at lave færdigsyede bortforklaringer på alt mellem himmel og jord.

Psykisk udvikling er den direkte vej. Den er ikke alternativ til noget som helst. Det er den eneste, der fører tilbage til det levende i livet.

Psykisk udvikling går i al sin enkelthed ud på at opløse problemernes årsag.

Psykisk udvikling kan være en lang og besværlig vej med behårdt tålmodighedsarbejde, hvor man får brug for hele sin viljestyrke og sit følelsesregister. Til gengæld er det godt betalt. Det bærer lønnen i sig selv.

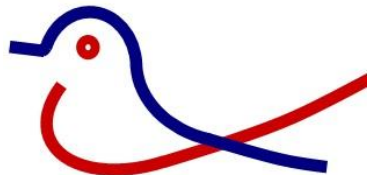
Psykisk udvikling ændrer ikke ved ens personlighed. Men da man får modet til at være sig selv, ændrer det i høj grad på ens adfærd.

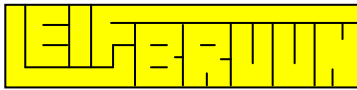
Psykisk udvikling bliver man ikke egocentreret af. Tværtimod kan det være en forudsætning for at undgå at være det.

Psykisk udvikling er ikke så meget et spørgsmål om at lære nyt, som det er et spørgsmål om at lære at forstå det, man i forvejen ved - for derved at lære sig selv bedre at kende.

Psykisk udvikling kan sammenlignes med at pille bladene af et salathoved. Ét blad ad gangen! Men hvor det er ret forudsigeligt, hvad der er under det næste blad på et salathoved, er det mere spændende med ens egen udvikling. Man aner hverken, hvad der er under det næste blad eller hvor mange, der er tilbage. Men ad vejen er fidusen at glæde sig over hvert blad, man får fjernet. Frem for at ærgre sig over dem, der er tilbage.

Psykisk udvikling er et spørgsmål om at arbejde sig tættere og tættere på sig selv. Fortsætter man længe nok, kan man være sig selv. Og det er udgangspunktet for det levende i livet.

Identitetskrise

I dyreflokke er det almindeligt efter dagens jagt og efterfølgende måltid, hvor alle er mætte og tilfredse, at man slapper af og hygger sig med hinanden. For os intelligente mennesker derimod er der det særegne, at vi bekymrer os om det næste måltid, mens vi endnu er mætte og begynder at samle forråd.

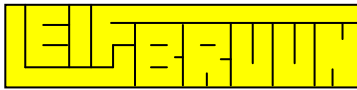
Op gennem civilisationen er vi blevet så dygtige til det, at vi kan leve i flere år uden hverken at komme til at sulte eller lide nød på anden måde. For stadig at holde os beskæftiget (det vil sige holde bekymringerne væk), har vi været nødt til hele tiden at opfinde nye behov, som vi nødvendigvis må have opfyldt. Det har så medført, at det blev begrænsningen i jordens ressourcer og dens genoprettelsesevne med hensyn til forurening, der kom til at sætte grænserne for vores produktivitet.

Det er så her det katastrofale indtræffer, for hermed er der ikke beskæftigelse nok til alle. For mange betyder det, at de føler sig overflødige, og hele livsgrundlaget smuldrer, de mister deres identitet og livet går mere eller mindre i opløsning.

I dyrenes verden sker der stort set ingen udvikling. De går stadig og hygger sig med hinanden, de stakkels fjolser!

Vask

Opvask
Storvask
Håndvask
Skånevask
Hårvask
Klatvask
Udslagsvask
Maskinvask
Hjernevask
Finvask
Møntvask
Etagevask
Hvidvask
Kogevask
Køkkenvask
Gulvvask
Forvask
Bilvask
Uldvask
Dvask

Når retten ikke taler

Hvorfor er det legalt, at visse kriminelle anliggender bliver til næsten uendelige juridiske tovtrækkerier?

Hovedformålet med at straffe kriminelle er at forebygge mod yderligere kriminalitet. Skal dette formål opfyldes, er det nødvendigt, at offentligheden i hver enkelt straffesag har en klar opfattelse af følgende:

- Hvad var den kriminelle handling?
- Hvem udførte denne handling?
- Hvilken straf fik vedkommende for det?

Når en sag trækker i langdrag, glemmer offentligheden hurtigt, hvad det drejer sig om. Hermed har journalister, politikere, og andre let ved at starte en debat med personfikserede og følelsesladede synspunkter. Herved kan debatten komme til at bølge frem og tilbage, og menigmand opgiver hurtigt at finde hoved og hale i noget som helst. Når der så langt om længe, kommer en domsafsigelse, vil sagen for længst være uddebatteret. Dette medfører at pressen i stedet kaster sig over de implicerede personer med tilkendegivelser for og imod. Hovedformålet med straffen er hermed for længst sat over styr.

Enhver sag (retssager og alle andre sager) burde kunne afgøres, 'mens man venter' - med en klar færdiganket dom eller frifindelse. Der skal selvfølgelig tages højde for, at sagen ikke finder sted i nogen form for hetzstemning, men tidsmæssigt må det maksimalt dreje sig om uger og ikke år, som det kan være tilfældet for nuværende. Hvis ikke dette kan lade sig gøre, er mindst én af følgende påstande sande:

- Lovgivningen er for indviklet.
- Den dømmende instans er for langsom.

Et helt andet, men mindst lige så vigtigt argument er den urimelige og opslidende ventetid og isolation, tovtrækkeriet medfører for de anklagede og deres pårørende.

Kan man fx forestille sig følgende replik:

- Jeg har lige kørt min bil på værksted. Om 3/5/7 år får jeg at vide, om den fejler noget!

Nej, vel! Den går ikke, når det drejer sig om vores bil!

Lærerstand og kildevand

- Hvad ska' vi begynde med at snakke om?
- *Lærere!*
- Ja, men hvad ska' vi starte op med?
- *Der er ikke noget, der hedder 'starte op'!*
- Vær nu lidt medgørlig. Hvor synes du, vi ska' begynde?
- *Det er da dig, der vil interviewe mig.*
- Det er da dig, der er lærerinde.
- *Jeg er ikke lærerinde, men lærer.*

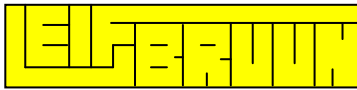
Pyh ha, det bliver svært det her. Jeg har besluttet mig for at interviewe min kæreste om lærerstanden. Eller rettere deres mangel på stand, hvis jeg selv skal sige det. Hun derimod er glad for sit arbejde. Ja ligefrem stolt over at være lærerinde og snakker meget om det. Men hun er ikke helt tryk ved det, jeg lige nu har gang i. Jeg skal have hende startet op:

- Hvorfor er en lærertime kun 45 minutter?
- *Det er den heller ikke, men en undervisningslektion er 45 minutter.*
- Hvorfor har lærere så lang sommerferie?
- *Lærernes arbejdstid er regnet ud efter de samme regler som alle andres.*
- Når man er nede i byen midt på dagen, møder man en masse af dine kolleger. De er da fuldtidsansat, er de ik'?

Bare rolig! Jeg har fuld kontrol over det her. Jeg ved godt, det er ufine metoder, men jeg skal have mere kul på hende. Og ikke et ord om, at det er mig, der beklager mig over, at hun render til møder, samtaler, kurser og alt mulig andet tidlig og sent alle ugens dage. Og er hun endelig hjemme, skal hun rette opgaver og forberede sig.

- I får da næsten lige så meget i løn som hårdtarbejdende håndværkere.
- Det var nok lidt perfidt. Jeg har vist en lærerfobi. Det er noget med en forkælet lillebror, der absolut skulle være student og på seminarier.
- Som håndværker får man kun løn for den effektive arbejdstid.
- Så vidt som jeg nu husker det. Man går jo ikke og husker på den slags, som Jørgen Ryg sagde det i en eller anden sjov monolog.
- *Jeg tror nu, det er mindst lige så hårdt at undervise, som det er at være håndværker.*
- Det må jeg da bedst vide. Jeg har gået 9 år i skole. Du har vel aldrig været håndværker?
- Vel vidende, at hun døjer med både hovedpine og tinnitus, fordi der er så meget støj og stress i skolen.

- Da jeg gik i skole, fik man et par på hovedet, hvis man lavede ballade.

- *Ja, men det gør man ikke i dag. Det er faktisk ulovligt at slå på børn.*
- Mener du, at jeg har taget skade af et par lussinger?
- *Jeg skal ikke kunne afgøre, hvad det er, du har taget skade af.*

- Lærernes største problem er, at alle voksne har erfaringer med skolearbejde. Vi har alle haft både gode og dårlige lærere. Lærerne bliver usikre. Vi kan for nemt gennemskue jer.

Nu har jeg hende. Nu får hun de der øjne, hun også havde den anden dag, fordi chefen havde været efter hende. Det var noget med, at hun egentlig havde gjort det, hun skulle, men så var der nogle forældre, der havde klaget, og så skulle hun alligevel ikke gøre sådan.

- Som håndværker skal man mange gange stå til rådighed uden for arbejdstiden.

Og jeg ved da godt, at hun bliver ringet op på alle tider af døgnet, fordi frustrerede forældre ikke selv kan styre deres forkælede unger. Selv efter vi var gået i seng den anden aften, måtte jeg lade mig forstyrre af, at hun snakkede beroligende til en ophidset forælder.

- Man kan da læse i avisen, at danske børn lærer for lidt.

Fordi de er skide forkælede og ikke vant til at bestille noget, kunne jeg godt selv have fortsat. Og jeg skal da være den første til at indrømme, at jeg er glad for, det ikke er mig, der skal stå model til det, hun gør. Med utaknemmelige forældre der nærmest spænder ben for undervisningen i bestræbelserne på at undgå at erkende, at de ikke selv magter at opdrage deres børn.

- I sku' bruge tiden på at undervise i stedet for.

Åh nej, nu fik jeg hende sat i gang med alt det der pædagogis med differentieret undervisning, motivationsfremmende, forældresamarbejde, selvstændiggørende og alt det der. Jeg gider simpelthen ikke høre på det. Nu får hun igen de der øjne. Hun er så dejlig, når hun sådan blusser op. Jeg sidder og bliver helt varm.

- Elsker du mig?

- *Ja!*

- Je' elsker os' dig.

Jeg er bare så glad

Ja, ikke fordi der er nogen speciel anledning til det. Jeg har ikke vundet i lotteriet. Det er sådan mere i almindelighed, jeg er glad: For mine nære og kære, mit hjem, mit arbejde og årstidens farver. Det er livet, jeg er glad for.

Men kan man egentlig tillade sig - sådan uden videre - at gå rundt og være glad i en verden fyldt med krig, vold, sult, nød og elendighed? Er man så ikke bare en lallende, egoist, der lukker øjnene for virkeligheden?

På den anden side, hvis man kun må være glad, når al elendighed er afskaffet, bliver der jo aldrig anledning til det. Ville det være mere legitimt at være glad, hvis jeg samtidig indrømmede, at der var faktisk et par dage i sidste uge, hvor jeg var lidt ked af det?

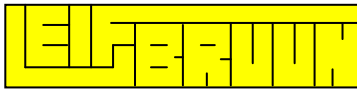
Nej, jeg vælger frit og frejdigt at se på verden, som den er - og være glad tilligemed. Og i håb om at min livsglæde smitter af på andre, er jeg med til at nedbringe verdens elendighed. Så sku' man da være et skarn, hvis ikke man er glad.

Og glad, det er jeg, som sagt.

Klar besked

- DU HØRER LEIF BRUUN PERSONLIGT. JEG HAR DESVÆRRE INGEN TELEFONSVARER, MEN DU ER VELKOMMEN TIL AT AFGIVE EN BESKED.
- Hvem taler jeg med? Er det dig Lei...
- VENT TIL KLARTONEN HAR LYDTE!
- (klik).

Empirisk viden

- Det er jo bare betragtninger! får jeg ofte at vide, når jeg udtaler mig om det menneskelige sind.
- Ja, hvad skulle det ellers være? svarer jeg så.

For jeg tror ikke på, man kommer ret langt med forståelsen af sindet ved at gå videnskabeligt frem. Sindet er langt hen ad vejen sammenligneligt med en computer, så det vil svare til at prøve på at forstå en computers virkemåde ved at dissekere dens mikrochips!

Hvorfor er vi her

- er et af de filosofiske hovedspørgsmål. Det er der skrevet kilometervis af bøger om. Jeg kan besvare det på en kort linje:

Vi er her, fordi vi er!

Så enkelt er det. Det er ligesom, hvis man spørger sit barn:

- Hvorfor har du gjort det?

Vil svaret typisk blive:

- Det var fordi!

Og så leger barnet videre, for hvad skulle der være mere at sige, emnet er jo uddebatteret.

Vi er her som et resultat af den udvikling, der er foregået fra The Big Bang, solsystemets og planeternes dannelse, livets opståen her på jorden og gennem hele den darwinistiske udvikling til i dag - her ved begyndelsen af det 3. årtusinde - som i virkeligheden er år 5 milliarder.

Der er ikke nogen overordnet forklaring. Det er jo det, der gør livet så storslået og udfordrende. Drivkraften er den menneskelige nysgerrighed. Vi vil altid vide, hvad der er omkring det næste hjørne.

Vi er her, fordi vi er.

Vi dør, den dag vi ved alt!

Krigshelte

Der var et stort billede af Winston Churchill i avisen for nylig. Indledningsvis stod der, at det er ham, vi kan takke for, at vi ikke lever under nazismens åg i dag. Mere læste jeg ikke, og tænkte bare for mig selv, at Churchill gjorde vel det, han fandt rigtigt, så godt som muligt, og det var der en hel masse andre, der også gjorde, og det endte så med, at nazismen blev besejret godt og grundigt.

Men det er jo kun den ene halvdel af sandheden. Den anden halvdel fortæller, at den krig kostede 60 millioner menneskers liv og derudover ufatteligt mange andre tab og lidelser. Hvis man havde muligheden for at vælge mellem disse to uhyrligheder, kommer selv talemåden 'at vælge mellem pest og kolera' til kort. Dog tør jeg godt gætte på, hvad krigens ofre ville have valgt.

Jeg kan også konstatere, at den herskende del af menneskeheden valgte og stadigvæk vælger, at med ondt skal ondt fordrives. Resultatet af det har med al sin uhyggelige tydelighed vist sig siden 2. verdenskrig, hvor den ene voldsomme krig efter den anden er blusset op med yderligere millioner af menneskers død og lidelser til følge. Og jo dygtigere vi bliver til at lave krigsmateriel, des mere vanvittige og omfattende bliver disse ødelæggelser.

Det eneste håb jeg har for, at det bliver bedre for fremtidens generationer, er, at begrebet krigshelte er ved at blive udvandet. Godt nok laves der stadigvæk artikler om helte som nævnt indledningsvis. Men det er jo slet ikke på samme forherligende vis, som jeg husker heltedyrkelsen i årtierne efter 2. Verdenskrig. I dag kan jeg ikke forestille mig nogen, der drager i krig med håbet om at vende tilbage som helte. Det må da stå lysende klart for enhver, at alle der har været involveret i krigens grusomheder, bliver præget af dette på livstid - og mange gange som både fysiske og psykiske invalidere.

For resten ...

Krig har ingen vindere.
Krig skaber ingen helte.
Krig er død og ødelæggelse.
Krig er det ultimative resultat
af menneskelig fornedrelse!

Karl Åge

Hvis ikke du kender Karl Åge, kan jeg fortælle, at han har en kæreste, der er lidt fremme i skoene. Det er Karl Åge ikke. Mere behøver du sådan set ikke at vide:

Sagen er den, at Karl Åges kæreste står for at skal have fødselsdag og har besluttet, at Karl Åge skal give hende undertøj i gave:

- Sexet undertøj, som hun siger, mens hun tager fat i armen og kigger insisterende på ham.

Hermed ved Karl Åge godt, at han må gå den tunge gang ned i byen og finde en forretning, der handler med noget sådant.

Det er så her Karl Åge befinder sig lige nu og føler sig som en elefant i en glasbutik. Men den venlige ekspeditrice kommer godt i gang med at hjælpe ham - lige indtil det her med størrelsen på brystholderne. Det har Karl Åge ikke rigtig fået fat i, så her må hun mere visuelt spørge sig frem:

- Hvor store er de? Er de ligesom appelsiner? Eller meloner måske?

Karl Åge står i lang tid og klør sig i nakken. Så siger han:

- Nee ej, de er nok nærmere som ørerne på vores gravhund!

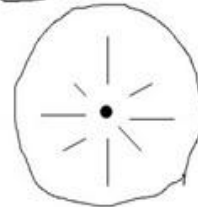
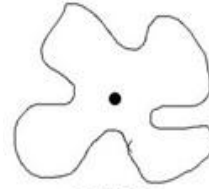
Livets univers

Når engang mine dage er ved at være talte, håber jeg at kunne se tilbage på et liv, der er godt og grundigt brugt. Noget af det værste, jeg ved, er spild af liv. Så snævrer universet sig sammen, og livet smuldrer.

Positiv livsudfoldelse er ikke nogen konkurrence i at sprænge grænser. Det medfører bare frustrationer stress eller andre alvorlige ubehageligheder.

Ensidige grænseudvidelser udelukker mere univers end de indeslutter.

Det drejer sig om at leve livet levende. At turde følge sin nysgerrighed, komme rundt i hele universet, opdage og flytte grænsepæle, hvor man finder behov. Ind imellem skal der også være tid til at kede sig. Det giver det mest rummelige univers.

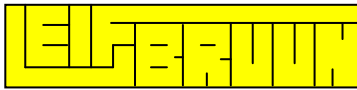

Kludder

KARklud ved **køkken**VASKE

VASKEklud ved **bade**KAR

VASKEKAR ved **køkken**bade

Jeg har en viden, som ingen andre vil vide af

- Jeg ved, at vi er forfærdelig mange, der har haft en så voldsom fødsel, at vi er traumatiserede, allerede inden det egentlige liv startede.
- Jeg ved, at disse traumer udvikler sig i et livsforløb med psykisk uligevægtigheder af snart sagt enhver art.
- Jeg ved, at I mange tilfælde har disse uligevægtigheder en voldelig karakter, hvorved der opstår en sneboldeffekt, fordi 3. part herved helt uforvarende bliver udsat for traumatiske hændelser.
- Jeg ved, at disse fødselstraumer med efterfølgende sneboldeffekt er hovedforklaringen på, at så forfærdelig mange mennesker dør med psykiske uligevægtigheder.
- Der ud over ved jeg også – i al beskedenhed - hvordan man forløser traumer - for derved igen at blive psykisk ligevægtig.
- Det er, hvad jeg ved!

Forudsat, der bare er en vis grad af rigtighed i ovennævnte påstande, må man da medgive mig, at det er ekstremt vigtigt at få videregivet disse budskaber. Det har jeg forsøgt mig med gennem de sidste mange år på efterhånden utallige måder og i mange forskellige sammenhænge. Det er ikke lykkedes. Nu har jeg så valgt at skære det ud i pap og bringe det uden indpakning.

Hvis det så har medført, at du har fået lyst til at forstå mig nærmere, vil jeg anbefale at du læser de 6 efterfølgende artikler, jeg har skrevet, for at begrunde ovennævnte påstande:

1. artikel: Mange bliver traumatiseret allerede ved fødslen
2. artikel: Befolkningens psykiske tilstand
3. artikel: Det offentliges behandling af psykisk uligevægtige
4. artikel: Hvordan opstår traumer, og hvad gør de ved os
5. artikel: Hvordan forløser man traumer
6. artikel: Det hæmmede sind / Det frie sind

1. artikel: Mange bliver traumatiseret allerede ved fødslen

Man kan med god ret undre sig over, at så forfærdelig mange mennesker lider af traumatiske uligevægtigheder¹. For forudsætningen for at et traume opstår, er, at man har været ude for en fysisk hændelse med voldsomme smerter til følge², og så mange mennesker er der trods alt ikke, der har været ude for ulykker og voldelige handlinger.

Det vil sige, det er der nu alligevel, for vores fødsel er for mange langt mere traumatisk, end hvad man i almindelighed regner med. Alle der har oplevet en fødsel, har stor forståelse for, at det er hårdt for moderen. Men det er kun i meget lille udstrækning, jeg har hørt, at man har tilsvarende forståelse for fosteret.

Det er almindelig kendt, at fødselsåbningen er mindre end barnets hoved. At hovedet alligevel kommer igennem, forklarer man med, at kraniet ikke er groet sammen endnu, og derfor kan klemmes sammen. Det er da også en plausibel forklaring, men hvad med hele det tætsluttende net af nervebaner, kraniet er pakket ind i - og indvendig er fyldt op med, kan man vel med rimelighed godt kalde hjernemassen. Hvordan forestiller man sig, fosteret oplever dette, når disse hovednervebaner mases sammen og springes i stumper og stykker?

Det er det første fosteret oplever i sin tilværelse. Efter at det i 9 måneder har ligget sorgløst og skvulpet rundt i moders liv, bliver det pludselig med overvældende kræfter mast ned og ud igennem en alt for lille åbning. Og ikke nok med det, for fødslen står mange gange på i flere timer, så mishandlingen af fosterhovedet finder sted, hver gang moderen med al magt presser på og maser hovedet frem og tilbage i fødselsåbningen.

Under hele fødslen er fosteret overladt til sig selv, det kan hverken bevæge sig eller beklage sin nød. Det kan da ikke undre nogen, at det skriger højlydt umiddelbart efter fødslen. Og det må opfattes som et rent sundhedstegn, hvis det fortsætter med at græde i de efterfølgende mange måneder. For gråd er nu engang det mest forløsende, vi mennesker kan frembringe.

Hvor ved jeg så alt dette fra? Det ved jeg, fordi jeg i en moden alder har brugt masser af timer og år på at forløse indestængte følelser fra min egen fødsel. Det har været som at køre en film baglæns i uendelig langsom slow-motion. Følelse for følelse har jeg genkaldt mig, hvad det var, jeg oplevede³.

Dertil kommer, at jeg gennem mit årelange arbejde med andres forløsning af indestængte følelser, har erfaret, at det er mere reglen end undtagelsen, at de kommer tilbage til oplevelser fra deres fødsel⁴.

¹ Det sandsynliggør jeg rigtigheden af i 2. artikel

² Det sandsynliggør jeg rigtigheden af i 6. artikel

³ Forløbet af min egen fødsel er detaljeret beskrevet i min bog – *at leve livet levende*

⁴ Hermed kan man så ikke udlede, at dem der ikke kommer tilbage til fødslen, ikke bliver traumatiseret der, for det kan lige så vel være fordi, de stoppede udviklingsforløbet, inden de nåede så langt!

Og det har altså ikke noget at gøre med, at man kan huske sin fødsel, for det kan man ikke. Forløsning af indestængte følelser foregår ved, at det er primærhændelsen, der styrer forløbet. Og man bliver kun ført tilbage til fødslen, når den hændelse indeholder indestængte følelser. Når disse er forløst, kan man ikke komme tilbage til fødslen mere¹.

Selv om jeg har arbejdet med over 100 kursister, kan jeg ikke opstille nogen egentlig statistik. Dertil er vi for forskellige. Men det er slående, så mange der kommer tilbage og genoplever deres egen fødsel. Nogen genoplever den detaljeret, som jeg selv. Andre erkender det mere diffust. Og andre igen erkender det slet ikke, men hvor det kun er mig, der er overbevist om, at det er deres fødsel, de er tilbage ved.

For når kursister under forløsningen af indestængte følelser begynder at tale, om at de ser sorte segmenter flyder rundt på en lilla baggrund, at de føler sig fastklemmt i en sort tunnel med hvidt lys for enden, og samtidig med har smerter i hovedet, nakken, skuldrene og eller armene, er jeg ikke i tvivl om, at det er deres fødsel, det drejer sig om.

Hvis ikke man har erfaring med forløsning af indestængte følelser, er det sikkert umiddelbart logisk, at kursisterne genkalder deres fødsel, når det nu drejer sig om, at komme længere og længere tilbage på tidssporet. For vi ved jo alle, at fødslen er det første, vi oplever som selvstændige individer. Men sådan foregår det altså ikke. For under processen, er det udelukkende de indestængte følelser, der afgør hvilke hændelser, man kommer tilbage til. Og man kommer kun tilbage til hændelser, hvor man har uforløste følelser liggende.

2. artikel: Befolkningens psykiske tilstand

Statistikkerne siger, at danskerne er verdens lykkeligste folk, og statsministre og andre ministre siger igen og igen, at vi har det ufatteligt godt i Danmark. Jeg kender ikke deres begrundelser for at udtale sig sådan, men det ligger langt fra min virkelighed. Se blot på disse nøgletal:

500.000 danskere spiser hver dag lykkepiller, og det viser langt fra hele sandheden. Allerede i de første skoleår står de små elever i kø for at komme til skolepsykologen. 5 % af dem får diagnosen ADHD og bliver medicinerede derefter. I de besværlige teenageår begynder de i stort omfang at tælle med i selvmordstatistikkerne. Enten fordi de har taget deres eget liv, har forsøgt på det eller blot har haft planer om det. Måske nøjes de med at snitte i sig selv. Hvorimod andre gennemfører det ved at sulte sig ihjel eller over-æder sig til samme tilstand.

For de voksne er det bestemt ikke bedre: Voldshandlinger og kriminalitet flourer i rigt mål i både antal og grusomhed. Alkoholikere, narkomaner og psykiatriske svingdørspatienter kender vi alle masser af eksempler på. Endvidere er 250.000 danskere diagnosticeret til at lide af angst, 100.000 til at være deprimerede, 100.000 med OCD og også 100.000 med Borderline.

¹ Forløsning af indestængte følelser bliver forklaret i 5. artikel

Posttraumatisk stress er en alvorlig lidelse, som op mod 1/3 af de mennesker, der psykisk har lidt overlast, lider af. Hvilet fortæller, at de i forvejen må have været traumatisk ramt, idet, starten på et traume altid er en fysisk hændelse¹.

Lægerne siger selv, at over 80 % af de sygdomme, de kæmper imod er psykisk betingede. Dertil kan jeg for egen regning tilføje, at når jeg hører om mennesker, der har hold i nakken, ondt i ryggen, migræne, piskesmæld, kræft, astma, allergi, stress, endeløse forkølelser og influenzaer m.m., så tænker jeg, hvad mon det egentlig er, der plager dem?

Tilbage mangler jeg så bare de mange, der trisser rundt derhjemme og gemmer sig bag nedrullede gardiner, fordi de er så nedtrykte, at de ikke kan dele det med nogen. Deres største udfordring er, når de nødvendigvis må begive sig hen til supermarkedet – gemt bag mørke solbriller og tæt-lukket overfrakke. De tæller ikke med i nogen statistikker, for de har aldrig givet sig til kende.

Om ikke andet så fik jeg det ud af ovennævnte nøgletal, at jeg selv fik det dårligt over at konfrontere, at det er altså det sande billede af dagens Danmark. Man kan med god ret konstatere, at der er noget riv rask ruskende galt med ufattelig mange danskeres psykiske tilstand, og at det er i voldsom udvikling den forkerte vej.

Jeg er udmærket klar over, at der gemmer sig mange forskelligartede forklaringer på dette. Men med mine 20 års erfaringer med traumer og deres opløsning, kan jeg ikke være i tvivl om, at det traumatiserede sind er den suverænt største enkeltforklaring. Så vidt jeg ved, er der også enighed om dette blandt de lærde.

3. artikel: Det offentliges behandling af psykisk uligevægtige

Forskere inden for sindets kringlede kroge har i de sidste århundreder lavet groteske forsøg med mennesker og dyr. Resultaterne af disse forsøg bruges til at analysere, diagnosticere og medicinere mennesker med psykiske lidelser.

Så Peter Jensen, der gik til lægen, fordi han følte sig lidt trist, har nu virkelig grund til at føle sig - ikke bare trist - men virkelig deprimeret. For det har han skriftligt fået besked med hjem om, at han er. Det virker som et stempel i panden, Psykisk syg står der, så alle kan se det. Og sammen med medicinens mærkelige bivirkninger kan Peter Jensen selv mærke, at der virkelig er noget galt med ham.

Konen var den første, der reagerede og gik sine egne veje. Hun gad ikke en mand mere, der bare gik og hang med næbbet. På arbejdet skrantede det efterhånden også gevaldigt, så Peter Jensen blev fyret. Jobcentret tog straks over. Det betød, at Peter Jensen skulle til at lære en hel ny verden at kende med iltre ord og talemåder, som han slet ikke forstod. Han blev igen og igen indkaldt til møder, samtaler og kursuslignende forløb, der ikke

¹ Det sandsynliggør jeg rigtigheden af i 6. artikel

sagde ham noget, og som han helst havde været foruden. Det er frivilligt om du vil deltage, fik han at vide. Men det får selvfølgelig konsekvenser for dine dagpenge. Det var da trods alt klar tale, så meget forstod han da. Han forstod også, at det gjaldt om at finde et arbejde hurtigst muligt, men det havde han slet ikke overskud til at gøre noget seriøst ved.

Tiden gik, og nu fik Peter Jensen at vide, at han nærmede sig grænsen, så han ville blive smidt ud af dagpengesystemet, og så var der kun bi-standshjælpen tilbage. Så kunne han få lov til at gå rundt på gader og stræder og samle papir, hundelorte og andre uhumskheder op. Hermed gik det endegyldigt op for ham hvilken gevaldig rutchetur han også socialt havde taget ned til samfundets laveste niveau.

Men det er i nøden, man skal kende sine venner. Og Peter Jensen havde efterhånden fået en masse 'kollegaer', som stod i eller havde stået i samme situation. Så han blev nu belært om, at han skulle indlede sit livs kamp. Han skulle bestorme alle landets sociale væsener på én gang: Læger, psykologer, hospitaler, sagsbehandlere m.m., alle skulle de have at vide, hvor syg han var, og hvor forfærdelig han havde det. Han skulle regne med, at han skulle igennem et utal af undersøgelser, spørgeskemaer, arbejdsprøvinger og Fanden og hans pumpestok. Men endemålet var, at han skulle opnå at få en diagnose, der berettigede ham til at komme på førtidspension.

Når det mål var nået, kunne han lægge sig hjem på sofaen og bare slappe af. For Peter Jensen lød det som at blive lukket ind i Himmerige. Det gav ham kæmpekræfter i den nye kamp. Mange år senere var der en artikel med ham i den lokale avis:

- Jeg vandt over samfundet, hedder overskriften.

På billedet kan man se Peter Jensen sammen med en række ringbind med sagernes akter. Men kigger man nærmere efter, så ligner han nu ikke en vinder.

Overdrivelse fremmer forståelsen, har jeg engang lært. Og jeg skal gerne indrømme, at ovenstående er en ensidig og firkantet fremstilling. Desværre tror jeg, den er nærmere virkeligheden end udenforstående fatter og indenforstående vil indrømme. Jeg tror også, at alle os der på tilsvarende vis har været fanget i systemet, vil få våde øjne af at læse ovenstående og udbryde:

- Det var sådan, vi oplevede det!

Jamen, er det ikke forfærdeligt,
at hele det store og dyre netværk af sociale væsener
samfundet har oprettet til at beskytte de svageste,
af selvsamme bliver opfattet som fjenden selv?

Hvis vi nu vender tilbage til begyndelsen, hvor Peter Jensen gik til lægen, fordi han følte sig lidt trist og forestiller os, at nu har samfundet oprettet nogle centre for psykiske uligevægtige. Så er det i stedet her, Peter Jensen skal henvende sig. Centret består blot af nogle lyse, hyggelige rum, hvor 2 personer kan sidde overfor hinanden og snakke. Personalet har ikke nogen bestemt uddannelse, de er blot valgt ud fra, at de er venlige,

imødekommende og socialt engagerede. De eneste værktøjer de har med, er, at de har lært at lytte aktivt og spørge ind til sagens kerne.

Her sidder Peter Jensen nu og fortæller om sig selv. Sætter ord på det, der tynger ham. Og ord er så forløsende, så han får læsset godt og grundigt af. Over for ham sidder en person, som lytter og prøver på at forstå. Det sætter Peter Jensen op, og får ham til at forklare sig ekstra tydeligt. Det betyder, at der flere gange går der et lys op for ham, og at han bliver klo- gere på sig selv.

Efter cirka en times tid er samtalen slut, og der bliver lavet en aftale om at mødes igen en uges tid senere. Men allerede på hjemvejen kan Peter Jensen mærke, at han er i betydelig bedre humør med energi og lyst til at komme videre med livet. Som dagene går, går det selvfølgelig lidt op og ned. Men efter nogle samtaler bliver det mere stabilt. Og på et tidspunkt meddeler Peter Jensen, at nu har han ikke tid til at komme mere, for der er så mange andre ting, han har travlt med. Det må vel siges at være den bedste tilbagemelding, man kan få fra en tidligere trist og træt person.

Det skal ikke foranledige nogen til at tro, at Peter Jensen er blevet hel- bredt, for det er han ikke. Han må jo indeholde et eller andet psykisk bela- stende, siden han har det med at blive trist og træt uden grund. Så får han ikke gjort andet ved det, skal man nok regne med, at han hen ad vejen skal have flere samtaler. Men det er vel heller ikke det værste, der kan ske.

Faktisk ser jeg slet ingen grund til at oprette disse mærkelige centre. For de samtaler der skal til, kunne vi jo lige så godt have med hinanden. Det er i bund og grund det, vi har hinanden til. Det kræver såmænd blot, at vi alle uddanner os til centermedarbejdere!

Det er jo en mærkelig skævhed, der er i dag. Fordi fysiske sygdomme taler vi om ned i mindste detalje til alle og enhver, der gider høre på det. Hvorimod psykiske uligevægtigheder der er vi helt ovre i den anden side af vejbanen, dem taler vi ikke om, hverken til andre eller os selv. Kunne vi ligesom mødes midt på vejen med forståelsen af, at det fysiske og psy- kiske langt hen ad vejen er en og samme sag. Det er en del af livet for alle mennesker, i større eller mindre grad selvfølgelig. Så kunne vi snakke langt mere afbalanceret om disse uligevægtigheder, faktisk ligesom vi taler om vejret:

- I dag regner det, men i weekenden var det dejligt vejr, og på et eller andet tidspunkt skinner solen igen.

Så kunne vi undgå, at hver gang det regner, så tror vi, det er Syndfloden, der er på vej!

Nu er det selvfølgelig ikke alle med psykiske uligevægtigheder, der kan hjælpes videre i livet med medmenneskelig samtale. Men jeg er overbevist om, at en meget stor gruppe kan, og de kan så klare sig selv uden at belaste de sociale væsener, der dermed kan bruge kræfterne på dem, der virkelig har behov.

4. artikel: Hvordan opstår traumer, og hvad gør de ved os

Indestængte følelser

Når en person udsættes for fysiske smerter fra 2 smertecentre, fikseres opmærksomheden et eller andet sted imellem disse. Opmærksomheden er med andre ord fixeret i et punkt, hvor der ingen smerter er, og personen oplever bevidst ingen smerter. Det forhindrer imidlertid ikke smerterne i at blive oplagret på tidssporet – som ubevidste smerter. Det sker der i almindelighed ikke andet ved, end at personen efterfølgende kan konfrontere smertecentrene enkeltvis og forløse følelserne.

Hvis ovennævnte smerter er af ekstrem voldsom karakter, som ved knoglebrud eller større legemsbeskadigelse, fastlåses opmærksomheden i det neutrale punkt. Personen er med andre ord fastholdt i en chokagtig tilstand og oplever bevidst hverken smerter eller noget som helst andet. Men da personen ikke er bevidstløs, er sanseapparatet fuldt funktionsdygtigt, så smerter og hvad der ellers bliver sanset, oplagres på tidssporet som rå og ubearbejdede data.

Ved så voldsomme smerter som i sidste tilfælde, er personen ikke i stand til at bryde ud af choktilstanden. Først efter en vis tid, hvor smerterne af den ene eller anden grund er blevet dulmet, kan personen blive normaliseret igen. Men smerterne er personen ikke i stand til at konfrontere, det er de alt for voldsomme til. Dem bliver personen vedvarende nødt til at skabe 'afstand' til for at undgå en ny choktilstand. Smerterne er med andre ord blevet til indestængte følelser.

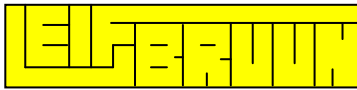
Afstand

Hvordan skaber man afstand til sine følelser – sådan i psykisk forstand, selvfølgelig? Ja, det lyder lidt kringlet, men ikke desto mindre, er det, hvad vi alle gør mange gange dagen igennem:

- Når vi koncentrerer os om noget, betyder det, at vi lukker noget andet ude.
- Når vi oplever noget, vi ikke bryder os om, kan vi vælge at beskæftige os med noget andet.
- Mange bider sig selv i fingeren, hvis en film bliver for uhyggelig.
- Mange begynder at stampe i gulvet, hvis de har slået sig.

Især de sidste 2 eksempler er vigtige i forhold til traumer. De drejer sig nemlig om angst og vrede. Disse tilstande er i sig selv smerteskabende. Det er der masser af eksempler på i krigssituationer, hvor folk kan være så angste, at de ikke opdager, at de er blevet hårdt såret. Omvendt kan folk være så ophidsede i en slåskamp, at de slet ikke opdager, at det er dem selv, der får bank.

Når det drejer sig om ekstrem voldsomme fysiske smerter, er det tilsvarende voldsomme smerter angst / vrede skal generere for at flytte smertecentret til et neutralt område. Det fortæller for det første, at de psykiske smerter er placeret rundt i den fysiske krop, og for det andet at de kan være ekstremt voldsomme.

Hvis man fx har prøvet at skære hovedet af en levende rødspætte, tror jeg man har en god fornemmelse af, hvad det er for voldsomme spændinger, der genereres i dens spinkle krop.

Restimulationer

Hvad er 6 gange 7? Det er 42, kan de fleste af os svare uden at tænke os om. Det kan vi, fordi der i tidernes morgen var en lærer, der terpede den lille tabel med os. Det er i princippet den måde vores hjerne arbejder på med alt, hvad vi har sanset og samlet i tidens løb. Stimuliet var '6 gange 7' og responset '42'.

Det gælder således også når det drejer sig om indestængte følelser. Hvis fx 5-årige Bent Ole bliver kørt ned af en bil og brækker et ben. Umiddelbart inden bilen rammer ham, hører han en bremselyd, ser at bilen er grøn og hører moderens desperate råb.

Herefter går hele det offentlige hjælpesystem i gang med ambulance, sygehus m.m. - og heldigvis for det. Så i løbet af forholdsvis kort tid løber Bent Ole rundt og leger derhjemme, som han altid har gjort. Og alle glæder sig over, at han er kommet godt fra det.

Men hans tidsspor indeholder sandsynligvis nogle indestængte følelser. Og det betyder, at han vil reagere voldsomt på bestemte stimuli, som fx bremselyde, grønne biler og moderens råb.

Første gang han oplever det, er en søndag formiddag, hvor han er på legepladsen. I nabolaget er der en bil, der bremser hårdt op. Jeg tror, alle kender den fornemmelse, hvor nakkehårene rejser sig, man dukker sig lidt, og håber det bedste. Men for Bent Ole er det helt anderledes voldsomt. Det er hele smerteforløbet fra ulykken, der restimuleres, og Bent Ole er nødt til atter engang at flygte fra sig selv med angst, vrede eller nye fysiske smerter, og derved lægge nye indestængte følelser ned på tidssporet.

Nu skete denne sekundære hændelse som sagt en søndag formiddag samtidig med at kirkeklokkerne lød fra den nærliggende kirke. Det får betydning i den næste hændelse, hvor Bent Ole går op ad kirkestien med sin far og mor i hånden. Pludselig begynder kirkeklokkerne at ringe, og Bent Ole farer voldsomt sammen. En ny sekundær hændelse er under fuld udfoldelse.

Det er måske første gang, forældrene oplever, at der er noget mærkeligt med deres dreng. Men de kan kun fortælle, at han reagerer voldsomt på kirkeklokker, og det kan jo ikke give mening for nogen.

Bent Oles traume er med andre ord under fuld udvikling. Igen og igen vil der i hans liv komme voldsomme reaktioner som lyn fra en klar himmel, der vælter hans dag. Over 2 hændelser ændrede stimuliet sig fra bremselyde til kirkeklokker. Hvad kan det ikke blive til i et livsforløb?

Det bliver de vilkår Bent Ole må leve sit liv på. Det foregår for så vidt ubevidst for ham, men han kan ikke undgå at opleve, at han i visse situationer fungerer dårligere end andre. Selvtilliden går med andre ord fløjten. Og manglende selvtillid er en fast følgesvend for folk med traumer. Det opleves især i sociale sammenhænge, hvor Bent Ole bliver hæmmet og ulevende.

Med tiden kommer der som sagt flere og flere hændelser med indestængte følelser ned på tidssporet. Det og de mange voldsomme restimulatiner er enormt energikrævende. Det suger livsmodet ud af Bent Ole. Han vil uvægerligt komme til at opleve mange perioder, hvor han føler sig træt, nedtrykt og måske det, der er værre.

I min bog *Det menneskelige væsen* giver jeg meget mere fyldestgørende forklaringer på ovennævnte.

5. artikel: Hvordan forløser man traumer

Når traumer og dermed indestængte følelser er årsagen til menneskers uligevægtigheder, må deres forløsning være den direkte vej til at fjerne problemernes årsag. Det er den filosofi, jeg har arbejdet ud fra de sidste 20 år.

Forløsning af følelser er en evne vi alle havde med fra livets start, men når sindet bliver følelsesmæssigt overbelastet, gør det for ondt, og vi holder op med at bruge den. Så når mennesker med traumatiske uligevægtigheder kommer på kursus hos mig (Frit Sind), er det den evne, jeg hjælper dem med at genoptræne.

Traumeforløsning, kalder jeg den proces, jeg benytter mig af. Kort fortalt, så udnytter jeg den kendsgerning, at de indestængte oplevelser hænger sammen som perler på en snor op gennem tidssporet. Ved - så at sige - at vende udviklingen på hovedet, begynder jeg i nutid. Jeg får kursisten til at genkalde sig en hændelse med traumatiske restimuleringer, der er sket inden for de sidste dage. Den hændelse får jeg så vedkommende til at fortælle detaljeret om - og derved leve sig ind i. Herved spænder kroppen op og forløser de tilhørende følelser. Oftest er det blot en banal hændelse og hurtigt efter indtræder en lettelsestilstand og en erkendelse af, hvad det var, der skete i situationen.

Da de traumeskabende hændelser som sagt hænger sammen som perler på en snor, dukker snart efter den næstfølgende hændelse op, og processen gentages. På den måde arbejder man sig trin for trin ned ad tidssporet: Kroppen spænder op, følelserne forløses, lettelsestilstand og erkendelse af, hvad det var, der skete. Kursisten er på den måde i fuld gang med at forløse traumer - og at lære sig selv at kende.

Det er ikke sådan, at man lige pludselig befinder sig midt i en voldsom primærhændelse. Processen skal gentages mange gange, inden man nærmer sig noget voldsomt. På den måde suger man energierne ud af primærhændelsen fra mange indfaldsvinkler. Og først når kursisten er klar til det, bliver vedkommende lukket ind.

Hele sikkerheden består i, at der er kursistens vilje, der er drivkraften. Jeg sikrer mig altid, at det er kursisten, der kommer til mig af egen fri vilje, og jeg presser aldrig på. En enkelt traumeforløsning tager som regel en 1 time til 1½. Så er energien brugt op, viljen forsvinder og processen går i stå. Så er der ikke andet at gøre, end at runde af og få kursisten til at gå ud i livet og samle kræfter til næste gang. Typisk 14 dage efter. Men igen, hvis kursisten på det tidspunkt, er nede i et 'hul', så udsætter vi det, og nøjes eventuelt med en afklarende samtale.

Jeg har i årenes løb oplevet mange dramaer, men aldrig noget dramatisk. Derimod må jeg erkende, at der jævnligt er kursister, der kun kommer til mig en enkelt eller kun få gange. Det er simpelthen mennesker, der ikke har overskuddet til at konfrontere sig selv. Dem er det så med at få rundet af så pænt som muligt, så de opfatter nederlaget så lidt som muligt. Jeg har helt ærligt ikke ressourcer til at hjælpe dem yderligere.

Det er også her, at jeg som enkeltperson uden diplomer og guldrandede papirer må erkende, jeg har mine største udfordringer. For det gør det ekstra svært at overbevise folk om, at de skal bruge så meget energi og tid på at komme videre. Igen og igen bliver jeg overhalet indenom af mirakelmagere, der lover guld og grønne skove på rekordtid.

Men heldigvis har jeg gennem årene lært mange at kende, som har stået det igennem. Men det er noget spøjst noget at arbejde med. I begyndelsen er folk meget skeptiske over for mig. Når vi så kommer i gang, og de kan mærke, at det rykker, bliver jeg sat op på en piedestal. Men jeg bliver hurtigt pillet ned igen, for et psykisk udviklingsforløb veksler mellem to skridt frem og et tilbage, og under tilbagegangen er det mig, der må stå på mål for ulykkerne. Så kommer den dejlige givende periode, hvor vi indgår i et godt samarbejde og kursisten haler den ene gevinst hjem efter den anden. Slutfasen er sværest for mig. Det er, når kursisten finder ud af, at der er så mange andre spændende ting i livet, det er sjovere at bruge tiden på end at snakke med mig om mismod og dårligdomme. Det er her jeg lige skal minde mig selv om, at det sådan set er det, det hele tiden har været målet med det hele, og at projektet er lykkedes.

I min bog *Det menneskelige væsen* giver jeg meget mere fyldestgørende forklaringer på ovennævnte.

6. artikel: Det hæmmede sind / Det frie sind

Det menneskelige sind er utrolig robust og selvoprettende overfor psykiske påvirkninger. Gråd og sorg er de værktøjer, vi har til rådighed til at bearbejde de tab, vi bliver udsat for, hvad enten det er psykisk vold eller tabet af en af vores nærmeste. Gråd er det mest forløsende vi har, det letter nærmest øjeblikkeligt. Sorg er en meget mere langstrakt proces, hvor vi går indesluttet rundt, suger energier til os, som erstatning for det tabte og sætter efterhånden forløsende ord på vores følelser. Sorgen er hverken en kamp om at vinde det tabte tilbage eller om at opnå hævn. Sorg har udelukkende til formål at forløse de følelser, tabet har forvoldt. Nået så vidt, kan vi erkende tabet og leve med det, som en konfronteret realitet. Vi bliver aldrig de samme igen efter et tab, men sorgbearbejdelsen gør os stærkere og mere erfarne.

Der er bare lige den hage ved ovennævnte forklaring, at det kræver, at vi i forvejen er traumatisk frie, for at det forløber sådan. Og det er vi altså mange, der ikke er¹. For i sorgfasen vil traumatet uvægerligt blive

¹ Det sandsynliggør jeg rigtigheden af i 2. artikel

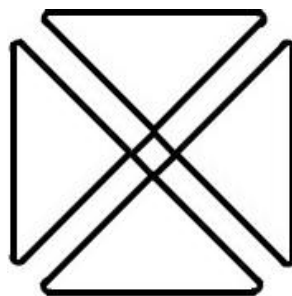
restimuleret adskillige gange, med nye følelsesophobninger til resultat. Hvad det så kan udvikle sig til af hæmninger og groteske handlinger, er der slet ingen grænser for. Det er sådan set det ubegrænsede stof, der holder myndigheder, journalister og forfattere beskæftiget.

Fællesnævneren for mennesker der er traumatisk ramte, er, at de har været udsat for en eller flere fysisk smertevoldende hændelser. Jeg skrev indledningsvis i denne artikel, at vores sind er robust overfor psykiske hændelser. Det er det også overfor fysiske hændelser, så det er virkelig voldsomme legemsbeskadigelser (som kranie- og knoglebrud), der skal til, for at det bliver traumatisk.

Hvis man har prøvet at skære hovedet af en levende rødspætte, og oplevet hvilke kæmpekræfter, der slippes løs i dens spinkle krop, når den vrider sig og vender sig, tror jeg, man har et rimeligt billede på, hvad der sker, når indestængningerne finder sted i den menneskelige krop. For det er i kroppen følelsesophobningerne finder sted.

Man behøver ikke være traumatisk fri for at have et frit sind. I de perioder traumet ikke er restimuleret, er sindet frit og fuldt funktionsdygtigt. Det betyder, at man simpelthen har verdens bedste og mest avancerede computer til sin rådighed. Gennem den bliver man tilbudt et overflødhedshorn af muligheder til at forstå og analysere sin situation. Når man så har levet nogle år, og har tilegnet sig viden og gjort sig nogle erfaringer, er man til al rigelighed udstyret med de bedste værktøjer til at få sit liv til at udvikle sig i den retning, man ønsker det.

På den psykiske side forstås. I den fysiske verden kan der være mange andre forhold der spiller ind, som jeg ikke skal komme ind på her. Men det velfungerende frie sind spiller også en afgørende rolle her. For det opbygger uvægerligt humør, begejstring og engagement, der indvirker på den fysiske krop, og giver den ufattelige mængder helende og styrkende kræfter.

Smag og behag

Har jeg nogensinde fået dig fortalt,
hvor godt jeg kan li' dig?

Og jeg har efterhånden smagt dig mange gange -
og mange steder.

Jeg kan li' dig hver gang -
og såmænd også næste gang.

Jeg kan li' dig højt,
jeg kan li' dig lavt.

Jeg kan li' dig,
når vores læber mødes i et sug.

Jeg kan li' dig udenpå.
Jeg kan li' dig indeni.

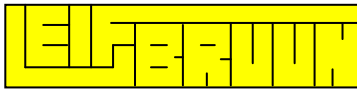
Men allerbedst kan jeg li' dig,
som du er!

Jord i hovedet

Af jord er du kommet, til jord skal du blive, af jorden skal du
igen opstå, siger præsterne.

Jeg siger, det er noget frygtelig vrøvl, der åbenbarer kristen-
dommens tabuisering af seksuallivet - med forestillingen om,
at menneskelivet kan sammenlignes med at dyrke kartofler og
gulerødder!

Livsløgnere

- Johannes V. Jensen siger, at livet skal leves derude, hvor det gynger. Der hvor krigene raser, elskoven beruser, og sorgerne lammer.
- H. C. Andersen siger, livet er at rejse.

Jeg siger, de er fulde af løgn. Fra min tid som sømand har jeg lært at gennemskue disse rastløse eventyrers mismodige livsfilosofier på lang afstand. Det er to forskellige måder at flygte fra det, det egentlig drejer sig om. Det er to desillusionerede forfatteres litterære forsøg på at overbevise sig selv og alle os andre om deres forbandede livsløgne.

Målet er - at leve livet levende,
udviklende og kærlighedsrigt
i medgang såvel som i modgang.

Så enkelt er det!

Først mig selv, og så mig selv ...

I dag er det helt almindeligt, at forældre tager deres børn ud af skolen uden for skolernes ferieperioder, for at kunne holde ferie på billigere tidspunkter. Det var ikke et fænomen, jeg kendte til, hverken da jeg eller mine børn gik i skole. Så det må være et 'gode', der har sneget sig ind i de senere år. Jeg synes, det fortæller meget om, forældrenes indstilling til skolens arbejde og de ressourcer samfundet bruger på at formidle nyttig viden til børnene.

Hvis en lærer i sin tid stak mig én på hovedet, var det ikke noget, jeg gik hjem og fortalte, for så fik jeg bare én mere, for så måtte det jo være fordi, jeg havde været uartig. Ikke fordi vi skal tilbage til at slå på børnene. På ingen måde. Men det fortæller da noget om, hvordan forældrene havde respekt for og bakkede op om skolens arbejde.

Sådan er det ikke i dag. Hvis en lærer har skældt et barn ud, eller bare hævet stemmen, så er Fanden løs. Straks bliver der ringet hjem til forældrene. Der så ringer videre til den pågældende lærer, skolelederen, forældrerådet med mere, der afholdes møder, nye retningslinjer udstikkes og næser uddeles med mere.

Og alt dette overværer børnene på første række. Og havde de i forvejen respekt for skolen og lærerne, så er den da i hvert fald væk nu.

Forventninger

Bonden og hans kone ligger med hinanden i hånden. De er lige gået i seng og er ved at falde i søvn. På gården bor der også en karl. Han bor på karlekammeret, som ligger oven over soveværelset. Det er uheldigt, både fordi karlen går til ro lidt senere end bondefamilien, og fordi han har for vane først at tage sine solide træskostøvler af, efter han har smidt sig på sengen. Først den ene støvle:

- Bum. Bum, bum, siger det hen over gulvet.

Lidt senere den anden:

- Bum. Bum, bum.

Bonden, siger i lang tid ikke noget til karlen. Men en dag bliver det alligevel for meget for ham. Ved en passende lejlighed spørger han karlen, om han ikke kan være lidt mere stilfærdig, når han går i seng om aftenen. Karlen undskylder mange gange. Det har han slet ikke tænkt på. Det skal aldrig ske mere.

Om aftenen, da bonden igen ligger med konen i hånden og er ved at falde i søvn, er han alligevel lidt betænkelig ved, om han var for hård ved karlen. Karlen derimod, har glemt alt om deres aftale. Han har haft mange andre oplevelser siden da og går i seng, som han plejer:

- Bum. Bum, bum.

Og lidt senere:

- Bum. Bum, bum.

Det er alligevel for meget for bonden. Han er så vred, at han dårligt får sovet den nat. Straks næste morgen han ser karlen, vælter han al sin vrede ud over ham og lover ham alverdens ulykker, hvis det gentager sig.

Næste aften, da bonden igen ligger med konen i hånden, er han lysvågen. Han venter spændt på, at karlen skal i seng. For karlen derimod er det igen mange oplevelser siden, det har været morgen med skæld og smæld, så han går intetanende i seng, som han plejer:

- Bum. Bum, bum.

Og dog. Han kommer alligevel i tanke om, hvor vred bonden var. Så den anden støvle lister han lydløst ned på gulvet og lægger sig tilfreds til at sove.

Nu holder bonden ikke konen i hånden mere. Efter den første støvle er han så vred, at han ryster over hele kroppen. Nu venter han blot på den anden støvle. Han venter. Og han venter. Til sidst bliver det for meget for ham. Han springer ud af sengen, farer op på karlekammeret og råber til den fredsommeligt sovende karl:

- Så smid da for fanden den anden støvle, så vi kan få noget nattero.

Et fingerpeg

At pege fingre ad andre, siger vi.
Men vi peger altså kun med én finger på andre.

Derimod er der som bekendt tre andre, der peger på os selv.

At den sidste finger så peger opad, kan man jo tolke, som man vil!

Fortielser

Når jeg i medierne hører om disse forfærdelige sager, hvor børn er blevet misbrugt eller udsat for vold – mange gange i årevis, får jeg altid denne tankerække: Hvordan kan mennesker finde på at gøre sådan noget? Hvorfor har børnene ikke råbt op om det? Der må have været andre voksne, der har vidst det, hvorfor har de ikke gjort noget?

Det fik mig så til at tænke på min egen far. Ikke at han har misbrugt nogen, eller begået fysisk vold. Men psykisk vold har han da godt nok begået i vid udstrækning. Min far led livet igennem af periodiske uligevægtigheder, der gjorde, at han flere gange var indlagt på psykiatriske afdelinger. Det var selvfølgelig trist for ham, og han sluttede sit liv i yderste ensomhed.

Men vi var altså en familie på 4 søskende og min mor også. Og når min far led, skulle alle vi andre absolut også lide. Han tyranniserede hjemmet og skældte og smældte på alt og alle. Tog på drukture og kom hjem midt på natten, og fortsatte med at skælde min mor ud for de mest forfærdelige ting. Til sidst endte det med, at vi måtte sælge huset, hjemmet gik i opløsning og min far gik som sagt i hundene.

På det tidspunkt var vi søskende mere eller mindre voksne. Vi var altså 5 voksne personer, der oplevede disse ydmygelser igen og igen. Uden at gøre noget. Vi har aldrig snakket om det. Vi ved det selvfølgelig alle sammen. Vi behøvede blot at kigge på hinanden - for at meddele, at nu var det galt igen. Derefter pakkede vi os væk hver især, så godt vi kunne og ventede på, at uvejret drev over. Det kunne tage lang tid, og endte måske først, når han blev tvangsindlagt.

Ikke fordi, jeg tror, vi kunne have ændret noget ved at snakke om det. Men vi kunne da have støttet hinanden. Tænk sig, hvis vi alle 6 i en rolig periode kunne have siddet rundt om bordet og snakket sammen. Fortalt min far, hvor forfærdelig vi led, når han havde sine ture. Måske kunne vi have inddraget hjælp udefra.

Men det skete ikke. Vi har som sagt aldrig snakket om det. Men det der virkelig forfærder mig, er, at jeg heller aldrig har snakket med mig selv om

det. Gjort mig det klart. Det er først nu her i mit livs efterår, mange år efter at min far er død, jeg har gjort det!

Hermed bliver jeg så nødt til også at gribe i egen barm, for jeg har også været familiefar med kone og 2 børn. Og jeg har haft mindst lige så mange uligevægtigheder, som min far. Men jeg reagerede anderledes, jeg lukkede mig inde i mig selv, når det blev for voldsomt. Ikke at jeg tror, det var bedre, det har sikkert været lige så belastende for min familie. Det beklager jeg dybt, men jeg orkede det ikke anderledes. Først da det blev så udpræget, at jeg blev klar over, at vi var ved at ødelægge hinanden, flyttede jeg hjemmefra.

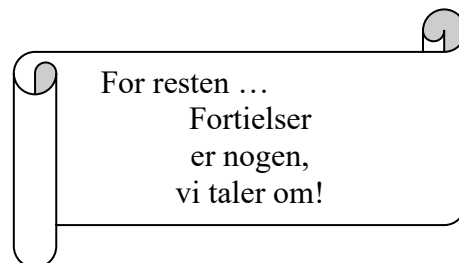
Hermed fik jeg stillet både egne og familiens dårligdomme til offentligt skue. Det har jeg det ikke godt med. Jeg er jo også i den grad opdraget under fortielsens love. Men det er dem, jeg har besluttet, at jeg ikke vedvarende vil underkaste mig. Så derfor gør jeg det alligevel.

Det var jo ikke ond vilje, der fik min far og mig til at opføre os, som vi gjorde. Det var ren afmagt. Og når man er afmægtig, handler man per instinkt. For at forstå disse instinkter, skal man tilbage til første halvdel af 1900'tallet for at se, hvordan familielivet foregik der.

I adskillige socialrealistiske fortællinger fra den tid, kan man læse, at det mere var reglen end undtagelsen, at når ugelønnen blev udbetalt gik faderen på værtshus, drak sig fuld, og når pengene ikke rakte længere, tog han hjem og bankede konen. På de mere stille aftener når konen var taget hjemmefra for at tjene penge til husholdningen, gik faderen ind og 'pillede' ved børnene. Og hvis børnene på nogen måde gjorde sig bemærkede, fik de et par lussinger.

En firkantet fremstilling, godt nok, men det er kun for at fremme forståelsen. Alt sammen er det foregået i fortielsens hellige navn. Og i en eller anden grad gør det det altså stadigvæk. Det er derfor, jeg vælger at stå frem og vedkender mig min skyld.

For vi skal de forbandede fortællinger til livs. Alle skal vide, hvilke forfærdelige konsekvenser, det har for børn, hvis vi forbryder os imod dem. Og dem der gør det alligevel, skal vide, at det bliver fortalt, og at der kommer en dommedag.

- at se de lyse sider

Jeg kender en ældre dame, som kan kunsten - at se de lyse sider:

- Er du glad for din nye lejlighed? spurgte hun en dag, jeg mødte hende.

- Ja, det er bare irriterende, der er så mange edderkopper, svarede jeg i tillid til, at nu fik jeg nok et gammelt husråd om, hvordan jeg kom af med dem.

- Så er du vel glad for, at der er færre fluer, svarede hun i stedet og tøffede smilende videre.

Pet Food

En sund og varieret kost er en af forudsætningerne for et godt liv. Det er alle vist enige om. Alligevel mener mange åbenbart, at kæledyr kan leve et godt liv - udelukkende af nogle tørre, brune piller, der er så ildelugtende, at de i hvert fald ikke skal i nærheden af mit fordøjelsessystem!

Hvad Fanden rager det ham

- tænker man uvilkårligt - nærmest instinktivt, når en modkørende bilist blinker til én. Arrogant blinker man tilbage igen - uden at tænde lyset naturligtvis. Det vil sige, jeg gør det ikke. Det blev jeg vænnet af med en lidt diset lørdag formiddag den 18. september 1982, da jeg var på vej hjem fra arbejde.

P O L I T I stod der på siden, da de kørte forbi. Og da jeg umiddelbart efter kan se to røde stoplygter i bakspejlet, er jeg klar over, hvad klokken er slået. 11.23 - som der står i rapporten.

Jeg lader som ingenting og fortsætter uanfægtet kørslen - uden lys på. I 1982 var det altså både lovligt og almindeligt ikke at have lys på om dagen. Først da jeg drejer ind på villavejen, når de op. Blinkende og dyttende beordrer de mig ind til siden.

De første naboer er allerede i vinduerne, inden betjenten når hen til mig.

- Hvorfor tændte du ikke lyset, da vi blinkede? spørger han.

- Man skal da kun have lys på, når sigtbarheden er nedsat, og det mener jeg ikke, den er nu, lyver jeg.

Her på den lukkede villavej med begrænset udsyn, lyder det egentlig ret overbevisende.

- Du har heller ikke sikkerhedssele på, fortsætter han.

- Nej, nu må du holde op. Jeg har lige taget den af for at komme ud og snakke med dig, lyver jeg igen.

I 1982 havde man altså ikke rigtigt vænnet sig til sikkerhedsseler endnu.

Enten var jeg overbevisende til at lyve, eller også var han ny og usikker, for hvis ikke kollegaen var kommet ham til undsætning, tror jeg, jeg havde klaret frisag:

- Jeg har lige undersøgt over radioen, at bilen ikke er godkendt med anhængertræk, siger han.

Selvsikker af mine tidligere løgnesucceser, kaster jeg mig ud i én mere:

- Det kan jeg ikke forstå, for det står der i registreringspapirerne, at den er. Jeg bor lige derovre, I kan komme med hjem og se efter, hvis det skal være.

Sandheden var, at bilen havde jeg købt brugt, som den var. Og anhængertrækket havde jeg ikke skænket en tanke siden, for jeg havde ikke noget at bruge det til.

Den invitation skulle jeg aldrig have givet. Hvis ikke man har prøvet det, tror jeg ikke, man kan forestille sig, hvordan det er at komme kørende op ad sin egen villavej en fredelig lørdag formiddag - hvor alle naboerne ligesom helt tilfældigt er ude i haven - med en politibil og kvarterets unger efter sig.

Konen og børnene står chokerede i døren, da jeg kommer gående op ad indkørslen, skarpt forfulgt af to gravvoksne betjente.

- Hva' har han nu rodet sig ind i, lyser det ud af dem.

Selvfølgelig havde motorkontorets it-system ret, og jeg måtte bøje mig for overmagten. Dette medførte kort fortalt, at anhængertrækket skulle demonteres, bilen omregistreres og sluttelig fik jeg en venlig, men bestemt hilsen fra politimesteren i Varde.

- for let

Der var startet en ny singleklub, hvor man løbende ville afvikle forskellige arrangementer. Og nu søgte man flere medlemmer. Jeg syntes, det lød spændende og ringede til det opgivne nummer. Da jeg havde snakket lidt med den venlige dame, spurgte hun:

- Og hvad har du så og byde ind med?

Det blev jeg noget forundret over, men svarede det første det bedste, der faldt mig ind:

- Mig selv!

- Ikke andet? spurgte hun igen.

- Nej, jeg har ikke andet, faldt svaret.

Herefter blev samtalen hurtigt rundet af, og jeg har ikke hørt fra klubben siden. Jeg går ud fra, at jeg blev fundet for let!

TPI – med mere

I mine år som golfspiller, har Jesper været min træner og rådgiver. Det har jeg været glad ved, for han har givet mig masser af gode råd, der mange gange har ændret truende nedture til dejlige golfoplevelser. Så ham har jeg stor tillid til.

Men da han begyndte at snakke om at forøge mobiliteten i mine bevægelsesled, blev jeg alligevel lidt skeptisk. Det var et TPI-træningsprogram, jeg skulle købe, og træningen skulle foregå hjemme i min egen stue. Da lød han altså mere som en sælger, end som min rådgiver.

Jeg syntes jo nok, at jeg til al rigelighed træner de bevægelser, der skal til for at gennemføre et golfsving. Desuden kunne jeg godt forudsige konens kommentar:

- Når du endelig er hjemme fra golfbanen, skal du altså ikke lave golføvelser!

Så det råd valgte jeg at overhøre.

Men Jesper kender ikke min kone og fortsatte ufortrødent med at snakke om min manglende mobilitet og TPI. Og så dyrt var det jo heller ikke. Og det er da dumt, at have en rådgiver, hvis man i det mindste ikke afprøver hans råd. Så efter aftale mødte jeg ved aftenstide op i klubhuset. Jeg skulle screenes. Hvad det så end var. Det var jeg noget spændt på.

Først skulle mobiliteten i mine led måles igennem:

- Stræk lige armen og træk tommelfingeren tilbage, sagde Jesper.

Det gjorde jeg så.

- Træk tommelfingeren tilbage, gentog han.

- Det er den sgu o's, svarede jeg, og anstrengte mig yderligere.

- Du må ikke bøje armen, kom han igen.

Efterhånden som vi kom igennem de forskellige målinger, fik jeg en klar fornemmelse af, at jeg nok var temmelig stiv i det. Eller som konen ville have sagt det, når hun var i det humør:

- Du har kun én legemsdel, der ikke er stiv!

Hø, hø! Men den skulle nu ikke screenes.

Derimod tog Jesper fat på et omfattende spørgeskema:

- Har du ondt nogen steder, spurgte han.

- Nej da! Jeg er frisk som en havørn, svarede jeg.

Det afholdt nu ikke Jesper fra at fortsætte med at spørge til de enkelte legemsdele. Men jeg svarede frejdigt nej til det hele. Det vil sige, der var godt nok noget med, at jeg fik ondt i lænden, når jeg nærmede mig hul 16. Og når jeg bøjede armen på en bestemt måde, gjorde det ondt i skulderen. Men det er jo ikke noget, man går og tænker over, og desuden er jeg ikke nogen årsunge længere.

Men Jesper noterede det hele ned. Også hvor gammel jeg er.

- Sådan! sagde han. Nu har vi det hele. Nu trykker jeg på knappen til Amerika, så må vi se, hvad de siger.

Og vupti, så kom svaret med mit TPI-handikap. Men det er altså ikke noget at skrive om, så det lader jeg være med.

Men altså, jeg havde jo heller ikke forventet, at de meldte tilbage, at alt var i orden, og at jeg ikke behøvede at købe deres træningsprogram. Så meget kender jeg da til amerikanere. Så med Jesper ved min side accepterede jeg deres tilbud, og han trykkede atter én gang på knappen.

Og det må man altså sige om de amerikanere. Effektive det er de. For vupti, sagde det igen, og så kom mit personligt udarbejdede træningsprogram. Med 16 forskellige øvelser, beskrevet med tekst, billeder og små videoklip:

- Og det ligger allerede hjemme i din indbakke også, sagde Jesper.

Det var så det. Det tog under en halv time. Så jeg nåede lige at drikke en fadøl, inden jeg kørte hjem.

- Du lugter altid som et helt værtshus, når du kommer derovrefra, sagde konen.

Vi sku' ha' frikadeller.

Efter frikadellerne fik jeg kigget på mit nye træningsprogram. Det var lige til at gå til. Og øvelserne kunne sagtens lade sig gennemføre. Nåh ja, der var lidt småproblemer, men det var som sagt også lige efter frikadellerne.

De næste par dage følte jeg mig lidt radbrækket, men det gik hurtigt over igen. Og øvelserne gik det bedre og bedre med. Efterhånden som de sad på rygraden, fandt jeg ud af, at de passede perfekt sammen med tv-avisen. Det var kun lige, når Bettina var vejrpige, jeg holdt en lille pause.

- Jeg skal da lige se vejrudsigten, forklarede jeg konen.

Hun syntes, for øvrigt, at det var vældig hyggeligt, at der var kommet lidt liv i stuen.

Mine golfrunder fortsatte jeg også med, som jeg plejede. Faktisk tænkte jeg slet ikke over, at golf og træningsøvelser skulle have noget med hinanden at gøre. Først efter nogle uger. Jeg vil ikke påstå, at jeg var blevet en bedre golfspiller. Men det var ligesom blevet nemmere at svinge køllen. Jeg var også blevet opmærksom på hvor og hvornår det gjorde ondt i kroppen. Forstå det, hvem der kan. Men det betød faktisk, at det ikke gjorde ondt mere. Heller ikke op ad hul 16!

Nu sidder jeg så her, hvor TPI-træningsprogrammet er afsluttet, og hvor jeg har lovet Jesper at lave en evaluering. Jamen, jeg må sige:

- Jeg er blevet en bedre golfspiller. Det er blevet lettere for mig at spille en runde. Der er ikke noget, der gør ondt. Jeg er mere afslappet. Jeg er blevet yngre! Alt dette gør, at jeg har mere overskud til at koncentrere mig om selve spillet. Det er blevet sjovere.

- Han er blevet gladere og mere viril, råber konen ude fra køkkenet.

Vi skal hygge os. Det er lillekoneaften.

Os der tænker på dyrene

- siger de søndag eftermiddag på vej ned til åen
for at fodre ænderne.

Men bagefter, når de sidder derhjemme i den varme stue
med kaffen og napoleonskagerne, tænker de ikke på,
at ænderne stadig svømmer rundt derude i det kolde vand.

Eller om natten når det er mørkt,
og de selv ligger under den lune dyne.
Eller når vinteren sætter ind med frost og sne.

Men næste gang solen skinner en søndag eftermiddag,
kommer de igen med deres små poser.
Nu er det igen tid til at tænke på dyrene!

Politiktaktik

Skal Danmark modtage x, y eller z antal flygtninge om året? Den diskussion har kørt rundt i medierne i de sidste mange år. Politikerne deltager ihærdigt i den, ligesom de deltager i al mulig andet, der giver mediedækning. Så de har efterhånden opøvet nogle slagkraftige salgstaler - indenfor hver deres partis rammer selvfølgelig - i håb om at overbevise flest mulig vælgere. For mit eget vedkommende har jeg bare det problem, at min hjerne ikke kan håndtere den slags pseudoforklaringer. Uanset hvor meget jeg presser den, kommer svaret:

- Mennesker i nød, skal hjælpes!

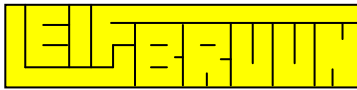
På den anden side kan jeg godt se, at når mere eller mindre end halvdelen af jordens 10 milliarders befolkning er i nød, er det en dårlig idé at flyve dem alle til Danmark. For så bliver der da først nød og elendighed. I det hele taget synes jeg, det er tåbeligt at transportere nødlidende rundt om Jorden. Det hjælper jo som en dråbe i havet, og de få 'udvalgte' bliver blot fragtet fra en slags nød til en anden. Prøv blot at stikke hovedet indenfor i et flygtningecenter. Det er jo et helt grotesk, fremmedartet, ensomt, fattigt og usikkert liv, disse mennesker har mulighed for at leve.

Det er da ellers ikke svært at pege på, hvad der skal gøres for at nedbringe verdens nødlidende: Vi skal være langt færre mennesker på Jorden, og vi skal afskaffe krig og vold. Og det kan kun gøres ved at nedbringe fødselstallet og ved at stoppe al fremstilling og salg af våben. Det er der ikke noget nyt i. Det har været kendt viden i umindelige tider. Men han man nogensinde hørt nogen politiker sige det? Aldrig! De nøjes med alfaderligt at argumentere for, om der skal tillades x, y eller z antal flygtninge til Danmark.

Gid Fanden havde disse levebrøds politikere, der ikke har større visioner end at sige noget, der gavner deres egen karriere. Men hvorfor stemmer befolkningen så på dem? Ja, det gør de, fordi de bliver udsat for massiv manipulation fra de virkelige magthavere: Storkapitalen! For de bruger alle midler på at støtte disse karrieropolitikere, så status quo bliver opretholdt, og de kan blive ved med at skovle penge ind.

Men så er det jo dem, der er nogle Satanere? Tja, de er i hvert fald kolde og kyniske, så meget kan man da sige. Men det er der heller ikke noget nyt i, det har forholdt sig sådan i hele den moderne civilisation.

Den kloge narrer den mindre kloge!

Forvrænget verdensbillede

Jeg havde købt et verdenskort i et supermarked i Tampa i Florida. Stor var min overraskelse derfor, da jeg kom tilbage på skibet og foldede det ud: USA lå i centrum af kortet og Europa helt ude i højre side!

Jamen, er det ikke utroligt, hvad de skide amerikanere tillader sig!

Kunst

Alt menneskeskabt,
der for mig er åndeligt berigende,
er kunst - for mig.

Så enkelt og præcist kan begrebet kunst defineres.

Ordet *kunst* er afledt af *kunstig*, hvorfor kunst må være noget menneskeskabt. Fx synes jeg, at kvindens krop er det mest fascinerende, der nogensinde er skabt, og den kan berige mig på mange måder. Men kvindens krop er først kunst, når den opleves gennem en kunstners værk - et kunstværk.

I dag kan kroppen formes kirurgisk på næsten alle måder, men det gør ikke kirurgen til kunstner. Kirurgi er et håndværk, det er et fag, man er udlært i. En kunstner kan også arbejde ud fra en håndværksmæssig grunduddannelse, men hans værker udspringer af inspiration og kreativitet.

På Esbjerg Kunstmuseum var der engang en udstilling med grisekroppe i glasmonter, og på Trapholt museet i Kolding en udstilling med guldfisk, der svømmede rundt i blendere, der var installeret - klar til at trykke på startknappen. For mig har disse happenings ikke medført andet end negative følelser, der på ingen måde har været berigende og dermed kunstneriske. At det åbenbart forholder sig anderledes for visse andre, har jeg ikke lyst til at kommentere, for så går jeg bare 'kunstneres' ærinde. Og den eneste grund til at jeg nævner disse happenings, er for at præcisere, at om noget er kunst eller ej, er en individuel sag.

Kunst har altid tilhørt snobberiets højborg. Det er fint at interessere sig for og forstå kunst. Lange udredninger om ismer, kompositioner, gyldne snit og komplementærfarver er velegnede til at synliggøre sin overlegenhed. Det er egentlig ganske pudsigt at tænke på, når man hører disse overflødighedshorn af intellektuelle efterrationaliseringer, at de kunstnere det drejer sig om, mange gange var rablende sindssyge og aldrig tænkte en rationel tanke.

Kunst skal ikke forklares, den skal opleves, som det er blevet sagt. Det er nok kloge ord at huske på, hvis interessen for kunsten er det åndeligt berigende. Men dermed være ikke sagt, at det ikke er værdifuldt at vide noget om kunsten og dens historie, for det er det absolut, hvis man vil udvide sin åndelige rigdom.

Set med kunstneriske øjne er det meget skadeligt, at kunstgenstande er blevet investeringsobjekter. Herved er den individuelle opfattelse gået fløjten. Det er pengemænd, der bestemmer, hvad der er god kunst. Pengemænd er meget rationelle, så kunstnerne er på det nærmest inddelt i to grupper: Anerkendte kunstnere - helst de døde - lavede god kunst. Alt, hvad de lavede - uden undtagelse - vurderes og sælges til svimlende beløb. Den anden gruppe er dårlige kunstnere, der udelukkende laver dårlig kunst.

Hvor grotesk denne penge-, kunst-, værdifastsættelse er, kan ses ud af følgende eksempel: Der er fremstillet en forfalskning af én af verdens mest anerkendte malerier, der er lavet så præcist, at selv eksperterne ikke kan se forskel. Det vil sige, at der i dag findes 2 ens værker: Et dygtigt udført kunstværk og et dygtigt udført håndværk. De 2 værker vurderes nødvendigvis til samme værdi, der kun er en brøkdel af kunstværkets tidligere værdi!

Som sagt arbejder kunstnere ud fra deres inspiration og er ofte meget følsomme mennesker med de psykiske uligevægtigheder, som følsomme mennesker nu engang har. Faktisk bruger de mange gange deres kunst som terapi til at bearbejde deres uligevægtigheder. Samtidig søger kunstnere - som alle andre - sammen med ligestillede. Det kan medføre, at især professionelle kunstnere mange gange er helt uden tilknytning til det pulserende liv uden for kunstnerkredse.

Endnu en firkantet fremstilling for at belyse at kunst mange gange skabes uden tilknytning til den verden, vi andre forholder os til. Alene begrebet professionel kunstner får mine alarmklokker til at ringe, for kunst kan vel kun fylde en begrænset del af ens tilværelse, og hvad sker der, når det tager overhånd?

- Kunst skal være banebrydende, sætte noget i gang og vise vejen for udviklingen, siger de professionelle.

Hvordan kan de vide, hvilken vej udviklingen går i en verden, de har meldt sig ud af? Og hvorfor i alverden skal kunst være banebrydende og kobles sammen med udviklingen? Det kan da kun være for at takkes pengemændene.

Kunst skal virke åndeligt berigende - her og nu - og ikke noget som helst andet.

Symptombehandling

'Knæk cancer' er et slogan, der virkelig kan få folk til at trække pungen op af lommen. Og fint for det! Men hvorfor får så mange mennesker kræft, og hvad kunne der gøres for at forhindre det, var måske mere relevante spørgsmål.

Hvordan afhjælper vi problemerne med det voldsomt stigende antal flygtninge, er nok det emne der diskuteres mest i medierne i både Danmark og i andre lande. Men hvor er diskussionen om, hvordan vi undgår at folk behøver at sætte liv og lemmer på spil for at flygte fra familie, hus og fædreland?

Langt de fleste mennesker lider af psykiske uligevægtigheder – i større eller mindre grad selvfølgelig, men alligevel. Og der er vel efterhånden heller ingen grænser for alle de fine diagnoser lægerne kan stille og tilhørende mediciner, de kan ordinere. Om det så gør mere skade end gavn diskuteres meget blandt folk i almindelighed. Men jeg kan blot konstatere, at de psykiske uligevægtigheder er stadig lige udbredte. Jeg kan også konstatere, at interessen for at forstå sammenhængene mellem uligevægtighederne og indestængte følelser og deres forløsning er ikke eksisterende.

Vores allesammens kære lille Danmark er efterhånden helt plastret til med flersporede motorveje. Og lige lidt hjælper det, der er stadig brug for flere. Tanken om at begrænse befolkningens behov for at fare rundt som en skoldet skid i en flaske med livet som indsats, er ikke bare ikke eksisterende. Den er bandlyst!

Vold og anden kriminalitet skal bekæmpes. Strengere straffe og mere politi er stadigvæk midlerne, man tyr til. Men det ser ud til at have den modsatte effekt. Hvorfor kigger man ikke på, hvad det er, der får folk til at blive kriminelle?

Vi skal mobningen til livs,
 skriger forældrene og kræver flere og flere
 desperate forholdsregler indført.
 Dette skrigeri forhindrer dem i at forstå,
 hvordan børnene lærer om mobningens 'kunst'.
 Det er en skam, for det er her,
 man finder ondets rod.
 For langt hen ad vejen er vores børn
 små kopier af os selv!

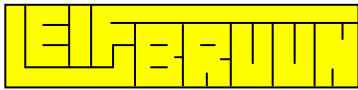
LEGERUUN

Terrorisme er noget forfærdeligt noget, og skal selvfølgelig bekæmpes. Men hvorfor bliver folk terrorister, og hvem forsyner dem med penge og våben?

Hospitalerne er under stadig udbygning. Antallet af læger, sygeplejersker og andet sundhedspersonale forøges tilsvarende. Og da sundhedssystemet bliver mere og mere effektivt, må der være langt mere sygdom i befolkningen end tidligere. Det er der tilsyneladende ingen, der interesserer sig for!

Forøget produktion er mantraet, for at vi kan opnå større velfærd, siger de skiftende regeringer i Danmark og alle andre industrialiserede lande. At det så forøger miljøbelastningen, skaber kæmpe katastrofer og dermed på længere sigt umuliggør enhver form for velfærd, tager man åbenbart ikke så højtideligt!

Vi tror, vi er noget

Solen står op, og den går ned.
Siger vi.
Og vi tror på det.
Vi fatter ikke, at solen er, hvor den skal være,
og at det er os selv, der snurrer rundt.

Vi fejrer fødselsdage og andre mærkedage,
som om det er for vores skyld, jorden drejer rundt.

Vi udrydder naturen og forpøster miljøet.
Vi afgør, hvem der er skadedyr, og hvad der er ukrudt.

Vi tror, livet er uendeligt.
Det er det os', men ikke dit og mit.
Vi er her kun som gæster.

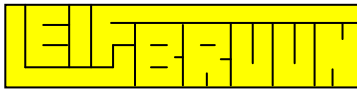
Vi tror, vi er noget.
Det er vi os', men kun til låns
og kun uendelig lidt.

Jeg afventer englebesøg

Jeg er sgu gået hen og blevet ousen på mine gamle dage. Det troede ellers, det for længst var passé. Men det hænger selvfølgelig sammen med, at jeg plejer at være på golfbanen en 2 - 3 gange i ugen:

- For at løbe hornene af, som vi siger. Men det har vinteren sat en effektiv stopper for. Så nu går jeg rastløs rundt herhjemme. Kigger ud ad vinduet, mens jeg roder i potteplanterne. Noget skal der jo ske.

Jeg er ligefrem begyndt at overveje, om man skulle anskaffe sig en samboende. Hø, hø, men det vil da kræve, at vi var på talefod med hinanden. Og at vi er ousen på samme tid, for at det kan blive til noget. Men hun vil sikkert bare kræve, at jeg skal gå i bad først - og love, at jeg vil ordne lågen til køkkenskabet bagefter. Nej, det bliver alt for besværligt. Så meget har jeg da erfaret.

I Vejle har vi ellers et glædeshus eller 'Den Blå Lagune', som det hedder. Jeg ved ikke, hvorfor det hedder sådan, for det ligger inde midt i byen. Men vinduer og dør er malet søblå, så det er måske forklaringen. Jeg har prøvet at holde dernede og lure dem lidt af. Jeg har fundet ud af, at når den røde lampe inde i gangen er tændt, er døren låst. Men når den bliver slukket, og den hvide lampe over døren er tændt, kan man gå lige ind. Men det er nu ikke noget, jeg seriøst overvejer at gøre:

- Kan du komme ud din gamle gris, vil de sikkert bare sige. Og så kan jeg stå der og være til grin for hele byen.

Nej, jeg er vendt tilbage til min mors gamle råd om kolde afvaskninger, hænderne oven på dynen og en god nats søvn. Så drømmer man så dejligt. Helt uforpligtende. Og måske kommer der englefisse på besøg!

små statsministre

Skiftende statsministre opfordrer i trængte situationer befolkningen til at øge forbruget, så vi kan få gang i hjulene og bevare velfærden.

Det er de samme statsministre der igen og igen deltager i verdenskongresser, der har til formål at reducere energiforbruget og miljøforureningen af vores mishandlede jordklode.

Det er også de samme statsministre, der fuldt ud er bekendte med, at stress er en mere og mere omfattende folkesygdom, og som alligevel forøger arbejdsbyrden og forbrugsræset og derved medvirker til at befolkningen oplever flere og flere menneskeskabte naturkatastrofer.

Jamen, er der da ingen grænser for, hvor små statsministre kan blive!

Forælderkort

Uddannelser, eksamener og certifikater. Myndighederne stiller krav til os. Jo større ansvar certifikatet giver, des større krav. Sådan er det og heldigvis for det. For at være forælder derimod, stilles der ingen krav. Det har alle ret til at være - uden videre. Selv om det på alle måder indebærer ansvaret for et andet menneskes liv. Myndighederne kan kun blande sig i tilfælde af lang tids grov vold og misrøgt.

Selv om jeg er stor tilhænger af den enkeltes ret til frihed under ansvar, og synes myndighederne blander sig alt for meget, så lige nøjagtig her, hvor det gælder en ny borgers muligheder for en anstændig start på livet, har jeg ingen skruper. Her må hensynet til barnet komme forud for alt andet. Voksne mennesker, der helt indlysende ikke kan administrere deres eget liv på ansvarlig vis, må aldrig overlades forælderrollen. Derfor må myndighederne have mulighed for at stille krav som i alle andre tilfælde, hvor det drejer sig om ansvarlighed.

Ét af argumenterne for ikke at gribe ind, er, at det er svært at lave retfærdige regler. Og det er klart, der vil ind imellem være tilfælde, hvor man kan synes både for og imod. Men det er ingen undskyldning for at lade børn i stikken, som helt indlysende lider nød. Det er uansvarlighed, så det batter. For øvrigt er reglerne for, hvem der må være forælder lavet for længe siden. I hvert fald når det gælder adoption.

Som en samfundsbetragtning kan der heller ikke være tvivl om, at det er de svigtede børn, som 15 til 20 år senere i vid udstrækning er årsag til andres ulykke. Så også ud fra denne sneboldeffekt, kan problemet ikke overvurderes. Og barnets liv begynder altså 9 måneder før fødslen! Det betyder at moderens forbrug af medicin, alkohol og stoffer under graviditeten, overføres direkte til fosteret med mangedoblet effekt.

Hvis man vil køre bil, er det en naturlig sag, at man må erhverve sig et kørekort. Lige så naturligt burde det være, at man må erhverve sig et forælderkort, hvis man vil have børn. Sammenligningen gælder også med hensyn til at miste kortet. Et kørekort kan man miste uden at have forvoldt nogen skade. Blot man én gang handler groft uforsvarligt.

Racehygiejne med sammenligninger til Hitlers forsøg på at rendyrke den ariske race og nogle uheldige eksperimenter med at tvangssterilisere grønlandske kvinder, er hvad jeg bliver skudt i skoene, når jeg fremfører ovenstående synspunkter. Det må jeg så leve med. Men spørgsmål om race indgår slet ikke i mine overvejelser. Og fremstilling af 'supermennesker' ligger mig uendelig fjernt. Derimod jeg skal da gerne indrømme, at jeg ønsker for mine medmennesker, at der er så sunde, raske og velfungerende som muligt.

For øvrigt har vi mennesker, i al den tid lægevidenskaben har eksisteret, blandet os i naturens gang om menneskehedens udvikling. Og det med en udelukkende negativ effekt, idet lægegerningen jo går ud på at hjælpe de syge og svage. Ikke at jeg ønsker dette anderledes, men det er stik imod naturens orden. Her er det den stærke der overlever og bærer slægten videre. På kort sigt er det kynisk, men på længere sigt er det altafgørende for slægtens beståen. I bund og grund opstår problematikken fordi vi er kærlighedsvæsner. Det gør så også, at vi er meget følelsesstyret og dermed irrationelle. Det kræver nogle forklarende eksempler:

Eksempel 1: De fleste vil gerne have mange fugle i deres haver, hvorfor fuglefodring hører til den daglige husholdning. Hvad de færreste tænker over i den forbindelse er, at det er forudsigteligt, at det på et eller andet tidspunkt sker et opbrud i en husstand, hvorved fuglefodringen ophører og masser af fugle må sulte ihjel.

Eksempel 2: Et af de politiske emner, der bruges mest energi og tid på, er, hvornår vi kan sende politiske flygtninge hjem til de kaotiske tilstande i deres hjemlande. Hvad der stort set ikke fokuseres på, er de millioner af mennesker der bor i de lande, hvor mord og vold er en del af hverdagen.

Eksempel 3: Når de kongelige formerer sig koger nationen over i en symbiose af varme følelser. Det er jo også et under, når en lille ny kommer til verden. Men underet sket altså globalt set mere end en gang i sekundet. Hvad der derimod ikke vækker meget opmærksomhed, er, at over 60 procent af disse nye mennesker kommer til at leve i nød og elendighed og må nærmest dagligt gå sultne i seng - hvis de da overhovedet har en sådan.

Set i det lys vender jeg så tilbage til mine argumenter om forælderkort igen. For på længere sigt er det faktisk den eneste mulighed vi har for at understøtte naturens konstruktive kræfter til menneskehedens gavn.

Ud med dem ...

flygtninge, indvandrere, fejlfarvede, narkohajer, rockere, prostituerede, voldsmænd, homoseksuelle, rygere, kriminelle, arbejdsløse, narkomaner, handikappede, gamle, ulve ...

Så kan de lære det, kan de!

Kunsten at være leder

En leders opgave er at opnå de bedst mulige resultater i henhold til målsætningen for sit ansvarsområde.

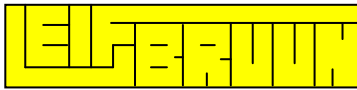
Nøglen til løsning af denne opgave er -

- at få ansvarsområdet til at fungere som en helhed ved at opbygge et tillidsforhold, så medarbejderne har mulighed for at være i harmoni med sig selv, hinanden og omgivelserne.
- at gennemføre og opretholde systemer, så rutineopgaver udføres effektivt og uden sværdslag og at udnytte de overskydende resurser bedst muligt.
- at motivere medarbejderne til at være engagerede og resultatorienterede ved at uddelegere ansvar og beslutninger.

Kunsten er så at få taget de rigtige beslutninger!

For resten ...

Ledelse er at arbejde med mennesker.
Effektiv ledelse er at respektere dette!

Sikker sex

På med dutten!
Ryk i tutten!
Og slip!

Det spøger i Jelling Golfklub

Jeg har en golfkammerat, der hedder Carlo, som jeg spiller med, hvis ikke der er andre muligheder. Vi spiller altid hulspil, hvor taberen skal give øl bagefter. Så det har efterhånden kostet mig mange øl.

Det vil sige, vi spiller ikke så meget mere, for Carlo er enormt påståelig og så spiller han ærlig talt ikke ret godt. At det alligevel er mig, der skal give taberøl, er fordi, hans påståelighed hidser mig op, og så har han altså et forkert handicap. Det siger jeg også til ham, hver gang, han har vundet:
- Carlo, dit handicap er alt for højt!

Nu er det ikke Carlo, det skal handle om, men spøgelse som sagt. Men det skete under en dyst mod Carlo, så derfor:

Det startede ellers som en rigtig god dag. Efter 2 huller var jeg 1 op, og det var således mig, der først skulle drive ud på hul 3. I Jelling er det et langt par 3 hul, hvor man virkelig skal ramme bolden godt bare for at komme i nærheden af greenen.

Mit drive endte som det plejer. Bolden kom til at ligge for kort - lidt ude i venstre side. Ved Carlos drive landede bolden faktisk på green. Men som jeg også sagde til ham, at når man bruger driveren og lander på green, så løber bolden selvfølgelig af igen. Og det var da også, hvad der skete. Bolden fortsatte forbi hullet og tværs over greenen og et par meter ud over. Men et heldigt drive, må man sige. Og det sagde jeg da også til ham:
- Der var et heldigt drive, Carlo.

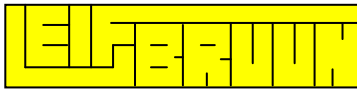
Men det var selvfølgelig ikke nok for Carlo. Hele vejen op ad fairwayen måtte jeg høre på hans pral om det fantastiske drive, hvor bolden var lige ved at gå i hul, og om hvor godt han ramte bolden.

Nå, men jeg kom da op til min bold og fik lavet mit indspil. En høj flot bold, der gik direkte mod hullet. Men da det også var lige op imod solen, kunne vi ikke blive ved med at følge bolden. Først da vi umiddelbart efter kunne høre, at den ramte flagstangen, slappede jeg af og tænkte:

- Ja ja, det var nok slet ikke så ringe.

Og da vi kom op til greenen og der ingen bold var at se, tænkte jeg igen:
- Ja ja, så kan den jo kun være et sted!

Carlo var den første til at kigge i hullet:

- Den er her ikke, sagde han – og stillede sig op med det der fjollede grin, som irriterer mig.

Og han gør det kun, fordi han ved, det irriterer mig. For selvfølgelig var bolden i hullet, hvor skulle den ellers være. Det var jeg så sikker på, at jeg lod putteren være i bag'en:

- Lad være med at opføre dig så fjollet, Carlo, sagde jeg.

Det var bolden så ikke, og vi gik rundt og kiggede. Også oppe bag greenen. Men der var den heller ikke. Så vendte vi tilbage til greenen. Og der var bolden - lige ved siden af hullet!

Jeg blev rasende. Det var selvfølgelig Carlo, der lavede grin med mig. Det sagde jeg også til ham:

- Carlo for Fanden! Bliver du da aldrig voksen?

Men han blev helt forskrækket og forsikrede mig om, at han ikke havde gjort noget. Så fik vi øje på flaget. Det var revnet og havde en poseformet åbning øverst. Det var altså der, bolden havde ligget, indtil et vindpust blæste den ned igen.

Jeg argumenterede selvfølgelig for – og det mener jeg stadig, må være retfærdigt – at når bolden havde ligget der så længe, skulle det regnes som, at den var i hul. Ja, jeg kom vist ligefrem til at sige, at jeg engang har læst om en regel, der underbygger dette. Men den slags preller af på Carlo. Så bare for at komme videre, måtte jeg acceptere, at det blev en Par (3 slag).

Så tog Carlo putteren frem:

- Hallo Carlo, sagde jeg så. - En rigtig golfspiller bruger altså ikke putteren, når han ligger så langt uden for green.

Men det var Carlo kold overfor. Han puttede, så bolden trillede ind over forgreenen, hen over greenen – og ned i hullet:

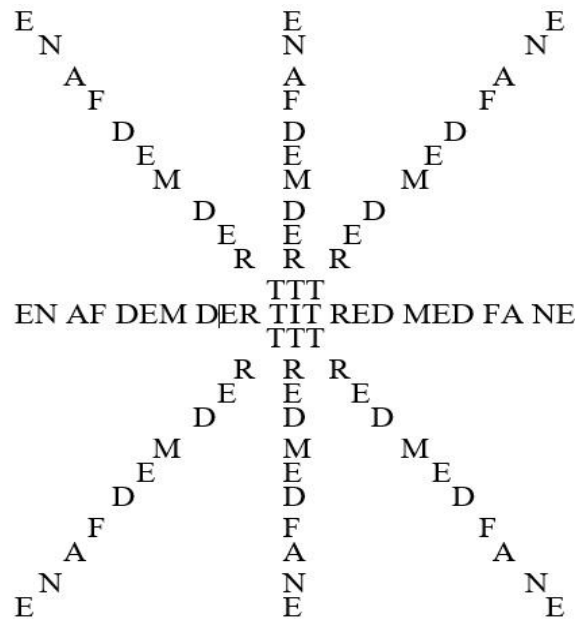
- En Birdie (2 slag)! råbte han, og stillede sig igen op med det der, irriterende glade fjæs.

Jeg måtte altså konstatere, at jeg havde tabt hullet, og at min føring var sat over styr. Og helt ærligt, jeg formåede ikke at sætte mig op til at lave noget nævneværdigt igen. Så resten af runden var ren overlevelse. Målet var bare, at vi kunne blive færdige, så jeg kunne få afleveret den øl.

Og igen måtte jeg sidde og høre om alle Carlos fantastiske slag og bedrifter. Og helt ærligt, jeg har ikke orket at spille imod ham siden. For mæge til pralhals skal man da lede længe efter!

8 Fanebærere

Ukompliceret

Mennesket er et så kompliceret væsen, at det langt overstiger min fatteevne. Alligevel er der meget, jeg forstår og kan se sammenhængen i. Egentlig er det kun i lille udstrækning noget, jeg har læst mig til eller har fået fortalt. Hvordan jeg kan være overbevist om, at den viden, jeg har, er sand, hænger sammen med, at det virker så logisk og ligetil og på forunderlig vis passer så godt ind i den filosofi jeg altid har haft, at

jo mere komplicerede spørgsmål
man står overfor,
des enklere er svarene!

Idolidioti

Jeg er en arg modstander af alle former for idoldyrkelse, fordi alle mennesker er fantastiske, alle mennesker har gode sider, og alle mennesker har mindre gode sider. Og så er der vel ikke mere at sige om det.

Der er selvfølgelig mennesker, der på forbilledlig vis træder frem og gør store, modige og eller samfundsnyttige indsatser. Der skal de selvfølgelig både præmieres og anerkendes for - uden at sættes op på nogen piedestal.

I sportsverdenen er idoldyrkelse blot endnu et resultat af reklame- og medieverdenens idiotgørelse af menneskeheden. Den stakkels mand (m/k) der bliver hyldet, fordi han i årevis har medicineret og overtrænnet sin krop for at gøre et eller andet fuldstændig ligegyldigt en brøkdelt af et sekund hurtigere end nogle andre, er blot midlet til at samle masserne i euforisk lallegladhed, så markedskræfterne kan få fyret deres reklamer af med størst mulig effekt.

De cementerede pedestaler

Umiddelbart efter jeg havde skrevet ovennævnte *Idolidioti* gik det op for mig, at jeg ikke kan helt sige mig fri for at have mine egne idoler. Min Mor og Min Mormor. Og det er slet ikke tilfældigt, at M'erne er skrevet med stort, for de personer er helt uden for kategori. Højt oppe på pedestalerne, og helt uanset, hvad andre siger, så kan der ikke røkkes ved det. Simpelt hen fordi, jeg har besluttet, at det er sådan.

Fx når jeg i en diskussion har brug for et afgørende argument, siger jeg ofte:

- Sådan sagde min Mor altid!

Hvis man siger det med tilstrækkelig bestemthed, ved andre godt, at så er den diskussion afsluttet.

Med min Mormor derimod, er det noget helt andet. Hun er indbegrebet af alt trygt og godt. Hende bruger jeg, når noget er så godt, at det ikke kan beskrives. Som hendes æblekage med ristet rasp fx. Jamen, jeg kan fremkalde den himmerigsfulde smag endnu.

Men selvfølgelig ved jeg godt, at både Mor og Mormor også havde mindre gode sider, og jeg skal da gerne komme med et par eksempler, hvis det skal være:

Når jeg spiser sammen med andre, og er i drillehjørnet, kan jeg godt finde på at sige:

- Det smager nu ikke helt, som når min mor lavede det!

Hvad andre ikke ved, er, at jeg ikke synes, min mor var specielt god til at lave mad. Eller rettere, hun havde sjældent tiden til det. Så hendes frikadeller kunne godt være sorte udenpå og rå indeni. Stod den på

fiskefileter, og vi ikke lige havde fået købt remoulade, så mente hun, at mayonnaise kunne være nøjagtigt lige så godt.

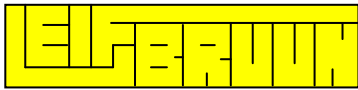
Min storesøsters mand kom engang til at rose hendes brunkål - med det resultat, at hver gang de kom på besøg, stod den på brunkål. Hvad min svoger nok ikke engang den dag i dag er klar over, er, at mors brunkål var en 3-dages ret, og at jeg ikke var specielt vild med hendes brunkål.

Endnu værre var det, når én af mine fisker-onkler havde været på besøg og smidt en kæmpestor torsk på køkkenbordet. Så vidste jeg godt, hvad klokken var slået. Ikke fordi, jeg kan faktisk vældig godt lide torsk, men 6 dage i træk, er altså lige i overkanten. Især den sidste dag med torskegratin, kunne jeg ikke klare (Pludselig skiftede smagen af æblekage i min mund temmelig ubehageligt til torskegratin). På de dage levede jeg udelukkende af havregryn med sukker og mælk på.

Med hensyn til min mormor, har jeg denne lille beretning fra min lillesøsters mand: Da jeg var 9 til 10 år gammel, var jeg avisdreng. Jeg skulle møde klokken halv tre om eftermiddagen i et lille rum ved dagbladet Vestkystens trykkeri. Der samledes alle budene, og det var her jeg lærte min kones mormor at kende. Hun var skrap, så jeg var bange for hende. Hun var ikke ret høj, men bred i sin sorte kittel med bredt læderbælte. Det var hende, der råbte højest og skældte ud, når avisen var forsinket, og når hendes bude kom for sent. Jeg tror også, de andre havde respekt for hende, for det var altid hende, der fik sine aviser først!

Men som indledningsvis sagt, der er slet noget der rokker ved de piedestaller min Mor og min Mormor står på. De er cementerede!

Krigskunst

I tv-oversigten faldt jeg over, at der kører en udsendelsesserie om 'krigskunst'. Først tænkte jeg, det må være en fejl. Der er ingen, der med deres sansers fulde brug kan sammensætte 2 så modstridende ord som 'krig' og 'kunst'.

Så googlede jeg ordet, og måtte revidere min opfattelse. 26.800 hits kom der frem. Så det er altså et helt almindelig ord, som mange bruger, helt uden at det vækker anstød.

Nu mangler jeg bare, at der er nogen, der kan fortælle mig, hvordan krig - det at slå mennesker ihjel - kan blive til kunst?

Folkekirken skal ud af staten

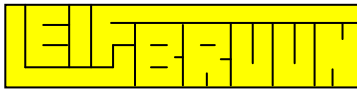
Gorm den Gamle gjorde danskerne kristne, hedder det sig. Derimod hedder det ikke noget om, hvad danskerne gjorde. Sådan har det været lige siden.

Umiddelbart efter fødslen bliver vi medlemmer af folkekirken. Ja, vores forældre bestemmer det selvfølgelig selv. Men det er store krav at stille til unge forældre, at gå op imod så lang en tradition, og barnet skal jo have et navn og oldemors dåbskjole skal jo luftes, og det skal bedsteforældrenes balkjoler jo også.

Når vi fylder 14 år, kan vi så selv afgøre, om vi vil bekræfte medlemskabet eller ej. Nu er det nok ikke tilfældigt, at det er 14-års alderen, der er valgt. For det er der, hvor vi ikke rigtig er børn mere, og heller ikke rigtig er blevet voksne. Det er der, hvor vi er allermest i tvivl om alting. Identitetskrisen, hedder det vel. Men vi bliver hjulpet godt på vej til at træffe den 'rigtige' beslutning med præsternes 'hjælp', gaver, festivitas og ikke mindst penge.

Senere i livet kan vi jo altid melde os ud igen. Men nu er det os selv, der står med børn, der skal døbes, bryllupper og andre store begivenheder. Desuden lurer den der ubestemmelige dødsangst ude i fremtiden, og hvem vælger ikke Himlen frem for Helvede.

Jamen, det er jo det rene manipulerende indoktrinering. Som udenforstående kan jeg kun undre mig over, at Gud lader sig misbruge på den måde. Men det er en sag mellem Gud og folkekirken. Det skulle Gamle Gorm aldrig have blandet sig i. Og staten heller ikke, som sagt!

Kærlighed og kystlængde

Hvor lang er Danmarks kystlængde?
Den er jo længere, jo mere nøjagtigt man måler den op.
I sin yderste konsekvens er den nærmest uendelig.
Sådan er det også med kærligheden.
Men heldigvis er livet da også meget andet
end kærlighed og kystlængde!

Et nytårsknald

Det er Pedersens tur til at holde nytårsaften. Det runde bord er dækket og pyntet med den flotte hvide dug, serpentiner, levende lys og selvfølgelig bordbomber. Gæsterne har sat sig, snapseglassene er fyldte, hamburgerryggen med grønlangkål og de brunede kartofler er klar til at blive serveret.

På dette tidspunkt mener onkel Einer, det er passende med en bordbombe, hvorfor han tager en fra bordet og holder lunten ind i flammen fra stearinlyset. Først da den sprutter, begynder Einer at tænke over, hvor han skal gøre af bordbomben. Det bliver ovenpå hans nyoplukkede ølflaske - hvilket naturligvis mislykkes, og bomben falder ned på bordet blandt serpentinerne.

Snarrådige tante Erna - Einers kone - får fat i bomben i en fart, alt mens hun højlydt skænder på Einer, og smider den op i det store fad, der står midt på bordet, og som er fyldt med funklende fyrfadslys. Uheldigvis følger der også en håndfuld serpentiner med, så da bomben springer med flag ud til alle sider, står hele fadet i flammer.

Desværre hænger loftslampen lige ovenover, og i dagens anledning er den selvfølgelig overhængt med serpentiner - med det resultat, at flammerne breder sig hele vejen op og slikker hen ad loftet, inden nogen når at reagere.

Det gør vi til gengæld nu. Som på et aftalt signal hopper alle en halv meter væk fra bordet. Herved vælter samtlige snapseglass, og der breder sig en ring af blå flammer rundt om bordet. Det ser egentlig flot ud med de gule flammer i midten. Men ret hurtigt får serpentinerne og bordbomberne på bordet og de udsprede servietter i ølglassene overtaget, og hele bordet bliver ét stort gult, lysende, futtende flammehav.

Den første der reagerer yderligere, er naboens lille Peter, der har fået lov til at spise med. Han pisker ned af trappen og ud ad døren. Ham så vi ikke mere den aften.

Fru Pedersen og lærer Mortensen løber hen i den anden ende af stuen, mens de - stæppende rundt om hinanden - råber op om, hvor forfærdelig det er, og at der er nogen, der burde gøre en hel masse.

Snarrådige tante Erna har lynhurtigt været ude på badeværelset og fyldt vand i gulvspanden. Det kyler hun nu ind i ilden - og igennem ilden, så det rammer væggen bagved med et ordentligt plask.

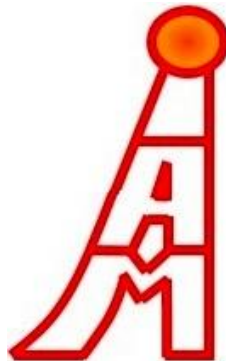
Gamle Sigvald nåede aldrig længere end til halv meters hoppet. Han sidder som forstenet og stirrer på hele sceneriet med store øjne.

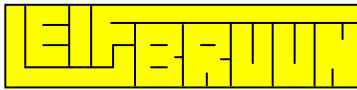
Husets søn har hentet baljen med opvaskevand og går rundt om bordet og tjatter fingervand på ilden. Samtidig følger husets datter med rundt og pakker den resterende ild ind i dugen. Så da Pedersen kommer tilbage fra soveværelset med et stort tæppe, er der kun røgen tilbage.

Først senere da oprydningen er i fuld gang, kommer onkel Einer op af trappen. Han har været nede i bilen for at hente brandslukkeren, men han kunne ikke finde den:

- Den står hjemme i garagen, siger han beklagende. - Den skramlede så grimt i bagagerummet.

Hvad jeg lavede? Jeg havde da nok at gøre med at iagttage alle de andre!

Fake News

Medierne har travlt med at svine Putin og hans Rusland til ved at nedgøre alt, hvad der bliver sagt og gjort, og kalder det propaganda. Det har jeg som sådan ingen kommentarer til, og langt hen ad vejen skal det meste af det såmænd nok være rigtigt.

Men der ligger jo underforstået i det, at den vestlige verden med USA som modpol og fortrop er mere sandhedssøgende. Og det, tør jeg i hvert fald påstå, er en kæmpeløgn.

Set fra min lænestol er storpolitik aldeles uinteressant, for jeg har ikke en kinamands chance for at vide, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert.

Utrolige Henrik

Inde i tændstikæsken, der er foret med vat, ligger et lille, sort, krøllet hår.

- Det er prinsesse Margrethes kussehaar, siger Henrik og knejser stolt med nakken.

Henrik har aftjent sin værnepligt på kongeskibet *Dannebrog*. Håret har han vundet i kortspil fra ham, der redte de kongelige senge. Henrik siger også, at han har drukket bajere med kong Frederik i maskinrummet.

Henrik er fra Hvide Sande. Det er ikke alt, hvad han siger, man skal tro på!

Regel 3 3

Gennem medierne har jeg erfaret, at der er store problemer med sexchikane og voldtægter. Det må være tidernes forfald, der gør det, for i min ungdom var det ikke noget, vi kendte til. Vi havde alle fået indpodet at overholde Regel 3 3.

Ja, det var ikke fra officiel side, indpodningen skete, for der var seksualdriften slet ikke erkendt endnu. Og tanken om at vores forældre skulle kende noget til sex, var ikke eksisterende. Men kammeraterne imellem gik snakken, og især fra de lidt større kammerater blev vi belært om, at Regel 3 3 er en naturlov, som var anerkendt og skulle overholdes.

Regel 3 3 trådte i kraft, når man sådan ud på de små timer på værtshuset, eller hvor det nu var, mente, at man havde gjort et rimeligt godt indtryk på en af de søde piger. (Og de blev som bekendt sødere og sødere, som natten skred frem):

1. trin: Man prøvede at kysse hende. Hvis det lykkedes inden for 3 forsøg, kunne man gå videre til næste trin.
2. trin: Så prøvede man at liste hånden ind på maven og op under bh'en. Hvis det lykkedes inden for 3 forsøg, kunne man gå videre til næste trin.
3. trin: Så gjorde man hånden fri af bh'en igen og drejede den fladt ned over maven - ned i trusserne. Hvis det lykkedes inden for 3 forsøg, var der grønt lys.

Så var det bare på med dutten og med at komme i gang.

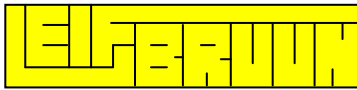
Det ulyksalige kunne selvfølgelig ske, hvis det ikke lykkedes inden for de 3 muligheder. Så var man stødt på en af de såkaldte narrefisser. Men de blev hurtigt kendt i omgangskredsen, og så gjaldt det om at undgå dem.

Der var selvfølgelig også dem, der satte en sport i at nedlægge narrefisser og føre dem ind i folden – så at sige.

Ikke for at beskyldte nogen for noget, men lad os sige det sådan, at Regel 3 3 blev nok udvidet i visse tilfælde. På den anden side kunne pigerne også bare lade være med at gøre sig kostbare. For de ville jo gerne, når det kom til stykket. Og midlet helliger som bekendt målet.

Så det ...

Har du tænkt på

- at uanset hvor man befinder sig, kan man modtage signaler fra mobiltelefoner, internet, radio og utallige andre ting? Det må jo betyde, at vi alle bliver bombarderede med tusindvis af forskellige signaler - døgnet rundt, livet igennem! Hvordan er vi blevet overbeviste om, at disse signaler ikke er skadelige - udslæt, astma, tinnitus, psykiske lidelser, barnløshed, kræft eller, hvad ved jeg?

Er vi overhovedet overbeviste -
eller bare bevidste om det?

Tro / Overtro

Man skal ikke tro,
man skal vide

- sagde min mor ofte, da jeg var dreng. Det var nu som regel i forbindelse med, at jeg ikke troede, jeg havde lektier for. Men også direkte forstået er jeg enig i talemåden. Jeg vil kun beskæftige mig med det, jeg kan forholde mig til.

Hvad så med alt det, man ikke ved? Tja, det er vel her de fleste tilslutter sig religionens mysterier, fordi det er nemmest at komme over usikkerheden ved at tro på Gud - i tillid til, at han ved alt. Jeg vil hellere bevare usikkerheden og erkende, at der findes en hel masse, jeg ikke er klog nok til at gennemskue og ellers følge min nysgerrighed, så jeg kan forøge min viden. Det er her livets udfordringer ligger.

Religioner og anden overnaturlig mystik har til alle tider virket fornedrende og fordummende på menneskeheden, forårsaget utallige krige og megen anden ondskab. Cirka således sagde afdøde Niels Matthiasen på et tidspunkt, hvor han var både kultur- og kirkeminister. Det var i min pure ungdom, hvor jeg egentlig ikke var særlig optaget af den slags spørgsmål, men det må alligevel have gået rent ind, for jeg husker det stadig. Faktisk havde jeg forventet et ramaskrig, når landets kirkeminister udtalte sig sådan, men det kom aldrig.

Spørgsmålet er vel også, hvordan man skulle argumentere imod disse faktiske kendsgerninger, for sandheden er jo, at gudsbegrebet i sin tid blev opfundet for at berolige befolkningen med hensyn til alt det, man ikke havde svar på. Senere til at styre befolkningen ved at true dem med alle helvedes pinsler. Krigsliderlige magthavere fandt hurtigt ud af at udnytte dette, ved at narre deres soldater til at kaste sig helhjertede ud i blodige

krige med lokkemad som hellig krig, at det virkelige liv først var det næste, og at døden i kamp for Gud, var en sikker billet til himmeriget.

Senere igen forsøgte man også at regulere fødselstallet og kønssygdommene ved at bilde befolkningen ind, at seksuelle lyster er syndige - dog for mændenes vedkommende måtte de i nødstilfælde forekomme i ægtesengen. Det er disse tåbelige påstande og leveregler, der er hovedårsagerne til en meget stor del af de krigs- og voldshandlinger, verden har oplevet siden tidernes morgen.

At religioner så også prøver på at påvirke i mere humane retninger, ændrer ikke på tåbelighederne, fordi udgangspunktet er en stor løgn. Og uanset hvor reelle hensigter man har med sin tro, vil den altid på et eller andet tidspunkt blive infiltreret af penge, politik og magt, hvorved de gode intentioner tilsidesættes.

For mig er det trygt at leve med den overbevisning, at godt nok er der mere mellem himmel og jord, end vi mennesker fatter, men kendte og forstod vi svarene, ville de være både jordnære og logiske.

Helt Barokt

De første år efter jeg var blevet skilt, boede jeg alene i Ribe. Det var jeg glad for, for det var en by med mange muligheder, når ensomheden kom for tæt på. Fx kunne man gå rundt i den hyggelige by og blande sig med de mange turister. Eller man kunne deltage i de mange mere eller mindre specielle arrangementer, der blev tilbudt.

Denne aften er der annonceret Barok Koncert i Domkirken. Da jeg åbner døren, er kirkesalen rungende tom. Men ude i sidegangen kan jeg se, at der er gjort klart med belysning, opstillede stole og bagerst 2 små og meget gamle klaverer. De hedder 'Cembaloer', finder jeg senere ud af.

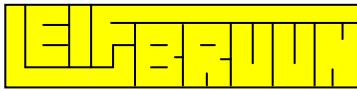
Ovre i hjørnet står 2 midaldrende kvinder i meget farvestrålende dragter og snakker sammen. Alt imens de har opmærksomheden rettet mod indgangsdøren. Den går da også op et par gange, men tomheden og stilheden er åbenbart for overvældende, for der kommer ikke nogen ind.

Jeg bliver også lidt beklemmt ved at sidde der helt alene. Og da klokken falder i slag, går jeg over til kvinderne og siger det, som det er, og at det er helt i orden, hvis de aflyser. De bliver helt forskrækkede og nærmest tigger mig om at blive. De har øvet sig hele eftermiddagen og glæder sig til at spille i dette dejlige kirkerum.

Det kan jeg selvfølgelig ikke modstå, sætter mig over på forreste række og det for mig mærkelige musik går i gang. Men hele situationen og stedet taget i betragtning, gør, at jeg bliver bjergtaget af musikken og dybt følelsesmæssig rørt. En helt igennem fantastisk oplevelse.

I pausen bliver jeg inviteret på te, og de 2 kvinder fortæller, at de i deres unge dage har gået på musikkonservatoriet sammen. Men mænd, børn og arbejde har gjort, at deres liv har udviklet sig i andre og forskellige retninger. Men de har hele tiden holdt deres venskab og interesse for barokmusikken ved lige. Og når der er mulighed for det - som her i aften, møder de gerne op og spiller på de gamle instrumenter.

På vejen hjem fra domkirken, er jeg ikke ensom mere. Nattehimmels stjerner følger mig. Jeg er blevet åndeligt beriget!

Stædighed

Livet igennem har jeg fået skyld for at være stædig. Og jeg vidste godt, det var sandt. Det begyndte altid med, at jeg med stor skråsikkerhed udtrykte min uforlignelige mening. Hvis det så efterfølgende viste sig, at jeg havde taget fejl, blev jeg med stor heftighed nødt til at forsvare mig. Jeg kunne jo ikke bare indrømme fejltagelsen!

Jeg fandt også en effektiv måde at forsvare mig på, når andre sagde, jeg var stædig:

- Der findes 2 slags stædighed, forklarede jeg. - Der er den, hvor man blot er stædig for at få ret. Men når jeg er stædig, er det fordi, jeg har sat mig et mål, jeg vil nå.

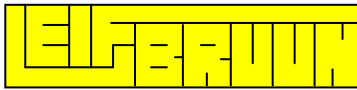
Sådan! Så havde de den at tygge på, og jeg kunne fortsætte min stædighed med god samvittighed.

Den holder bare ikke. Stædighed er, uanset hvordan man vender og drejer det, en dårlig egenskab. Stædighed er en del af en livsløgn, man er ved at bygge op - både for sig selv og andre. Stædigheden kom op i en, fordi der var et eller andet, der ramte ens knapper og satte hele det automatiske spil i gang.

Stædighed er i bund og grund udtryk for, at man ikke tager ansvar for sig selv og sine handlinger og kan på ingen måde sammenlignes med de fine egenskaber, det er at have vilje til at sætte sig livsmål og vedholdenhed til at forfølge dem.

Handel og vandel

Vi forlanger 500 og skal mindst have 400,
siger min 10'årige søn i telefonen.
Han har sin gamle cykel til salg!

Tilværelsens ulidelige lethed

Så kom overenskomstforhandlingerne i hus, lød det glade budskab i tv-avisen i går aftes. Det blev et kort indslag, for de trætte parter havde forhandlet uafbrudt i 24 timer og havde næsten ingen stemmer tilbage. Men det var et godt resultat, de var kommet frem til, kunne de meddele.

Jeg kunne ellers godt have tænkt mig at høre lidt om, hvordan man forhandler i 24 timer. Det fik jeg ikke lov til, så jeg prøver at forstå det ud fra mine egne forudsætninger:

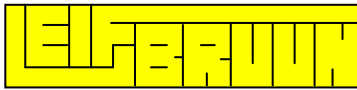
Man begynder vel med at sætte sig overfor hinanden. Arbejdsgiverne melder ud, at pga. at landets økonomiske situation, kan de højst være med til at udligne inflationsstigningen på 3 %. Fagforeningerne kender godt til landets økonomiske situation, men de har et lønefterslæb, de skal have udlignet, så de kræver minimum 5 % lønforhøjelse.

Parterne kigger på hinanden, aftaler at mødes igen om to timer og trækker sig tilbage til hver deres rum, hvor de selvfølgelig har specialister siddende med computere, der kan regne, madvarer, drikkevarer, dybe lænestole med kaffe, kransekage og såmænd også med en lille én til, hvis det skulle være.

To timer senere sidder man så igen overfor hinanden. Snakker lidt om krisen. Arbejdsgiverne siger, at hvis vi strækker os til det yderste, så kan vi give 0,5 % forhøjelse. Parterne kigger på hinanden og trækker sig tilbage i yderligere to timer. Sådan bølger det frem og tilbage, og mirakuløst nok, lige så det kan nå og komme med i tv-avisen, bliver man enige om en 4 % s forhøjelse.

Dette glade budskab bringer man så ud til journalisterne, der hele tiden har ventet ude på trappen. Det skal man ikke have ondt af, de er vant til det, de er så at sige uddannet til det. Så de bringer gladelig og ukritisk budskabet videre til familien Danmark, så de kan synke det sammen med aftenkaffen og sandkagen – og uden at få noget af det galt i halsen.

Det er det, man kalder Den Danske Model. Andre kunne finde på at kalde det som nævnt i overskriften!

Modne frugter

Jeg har et spørgsmål: Frisk frugt er sundt, siger man. Jeg synes bare, det er svært, for dagen efter jeg har købt dem, er frugterne brunlige, bløde og overmodne.

Fx de 2 bananer jeg købte den anden dag. Jeg går ud fra, de er dyrket langt nede i Afrika, hvor en afrikaner har passet, plejet og vandet dem. Og da han mente, det var tiden, høstede han bananklaserne.

Herefter begyndte et langt besværligt fragtsystem rundt i hele verden. På den måde kom nogle af bananerne til Danmark, hvor et nyt omstændigt distributionssystem gik i gang, hvorved nogle af bananerne kom til at ligge på hylderne i mit supermarked.

Der lå de så og struttede, flotte og indbydende, den dag jeg tilfældigvis kom forbi og valgte de 2 flotteste - lidt grønne.

Så kommer spørgsmålet: Hvordan kunne den afrikanske bananfarmer vide, at det lige nøjagtigt var den dag, han skulle høste bananerne, for at de lige nøjagtigt kunne holde til den dag, jeg købte dem?

Tabuerne omkring traumer

- gør, at man er afskåret fra at forløse dem. Men traumer lader sig ikke sådan spærre inde. Om ikke andet viser de sig i form af fysiske spændinger og sygdomme af snart sagt enhver art. Dem er der derimod ingen tabuer omkring. Dem kan folk underholde hinanden med i uendeligheder, og bruge ufattelig mange ressourcer på at behandle med fantasifulde metoder og medikamenter af mere eller mindre seriøs karakter.

Men uanset hvad, må det alt sammen ifølge sagens natur nødvendigvis være symptombehandlinger, der højst kan ændre lidelsens karakter. Så længe traumets rødder – de indestængte følelser – er intakte, fortsætter de med at suge livskraften ud af de lidende.

Ærekær i sær

ær	kær	sær
ærlig	kærlig	særlig
ærlighed	kærlighed	særlighed

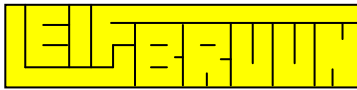
Umenneskeligheder

”Fangerne blev afklædte og nøgne spærret inde i et tomt rum. Overalt på gulvet var deres urin, afføring og opkast spredt. Udover dunsten og ubehaget forhindrede det dem også i at finde hvile.”

Sådan stod der i en bog om forholdene for de politiske fanger under datidens militærregime i Chile.

Det fik mig til at tænke på, at det er vel samme måde som danske svineproducenter behandler deres dyr på i dag!

Fremtidsdrama

Efterfølgende billedserie viser i al sin uhyggelige enkelthed, hvordan man bringer et samfund i total kaos ved at opløse de sociale relationer. Et lykkeligt samfund der var dybt funderet i familielivets tryghed ændredes i løbet af få årtier til anarki og modløshed.

1. billede:

I de gode gamle dage. Dengang var der familieliv til - med et socialt sikkerhedsnet, der fungerede. Det gav tryghed - på trods af de trange kår. Pladsen var også trang, det gav mange børn. Mange flere end der er vist på billedet. De øvrige børn er ude at lege, eller er taget på besøg hos deres mostre, onkler, tanter, bedsteforældre. De bor alle rundt i kvarteret. Hvorfor skulle de ikke det? De har det jo godt, hvor de er.

Det er her, de har rod!

2. billede:

De gode tider er på vej! Materialismen sætter ind. Folk får råd til at flytte ud i forstæderne. Fjernt fra familie og venner. Isoleret i hver deres sterile kasse. Kunstigheden og utrygheden lyser ud af billedet. Det giver færre børn, færre end der er på billedet. Pigen med ryggen til er naboens Else. Hende har faderen overtalt til at være med - for at fylde billedet ud. Man gør i det hele taget meget ud af at fylde ud - med falske indtryk. Man hviler ikke i sig selv.

Man har ingen rod!

3. billede:

De gode tider er over os! For at opretholde dem må både far og mor arbejde ude. Hårdt! De gør karriere, hedder det sig. Familielivet opgives, det er der ikke overskud til. Singletilværelse og kollektiver er in. Det er også mindre kompliceret - for de voksne. Børnene vokser op på skift hos forældrene med et stigende antal papforældre, bedsteforældre, plejeforældre, kollebolleforældre m.m.

Som en substitut for den manglende sociale fællesskabsfølelse, forsøger myndighederne at tage vare på den enkelte - fra vugge til grav: fødeafdelingssituation, barselsafdelingssituation, vuggestuesituation, børnehavesituation, skolesituation, uddannelsessituation, karrieresituation, aktiveringssituation, invalide- / førtidspension, plejehjemssituation, hospicesituation og kapelsituation.

For borgernes skyld gør man sig umage med ikke at blande de enkelte fællesskabssituationer. Fx vil man ikke risikere at gøre børnene urolige, hvis de oplever de gamle i en plejehjemssituation. De gamle kan også blive aggressive, hvis de gennem børnesituationer bliver mindet om de gode gamle dage.

4. billede:

De gode tider taler man ikke om mere. Nu hedder det krise. Krisen har bidt sig fast, den er blevet permanent. Så hedder det egentlig ikke krise - men nedtur - ned i afgrunden. Men det er der ingen, der tør indrømme, selvom billedet taler for sig selv. Vi lader det stå et øjeblik!

Alle andre taler også for sig selv. Der er ingen, der taler med hinanden. Alt socialt liv er ophørt. Genmanipulation, rugemødre, kunstig befrugtning og kloning gjorde udslaget. Enhver er sin egen lykkes smed. Egoismen har sejret ad helvede til. Moral og etik er byer i Rusland. Vold, tyveri, hamstring, smugleri, skatteunddragelse, hæleri, spirituskørsel, sort arbejde, sortbørshandel og narkohajer hører til dagens orden. Er du Guds barn, så hjælp dig selv.

Psykiske ekstremiteter er mere reglen end undtagelsen. Jeg er sgu min egen. Ikke engang pardans eksisterer mere. Man danser hver for sig - avet om!

De seksuelle udgydelser tiltager mere og mere abnorme former for at tilfredsstille folk. Traditionel samleje kan ikke gøre det. Der er ingen, der føler noget for hinanden. Angsten for aids-3 er også en medvirkende faktor. Det giver meget få børn. Myndighederne forsøger at forbedre fødselstallet ved at opfordre til inseminering:

- Ugens tilbud. Supersæd med stamtavle. Gratis.

Det er ren propaganda. Fakta er, at sædkvaliteten bliver dårligere og dårligere. Og lykkes det endelig af opnå graviditet, er moderens tilstand pga. medicin/sprut/stoffer/nikotin ofte for dårlig til at gennemføre den.

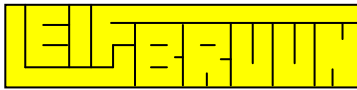
Myndighederne reagerer ved at effektivisere kuvøseafdelingerne, så de kan overtage børnene tidligere. Problemet er bare, at børnene ikke bliver helt velskabte. Men sådan er der så meget. Der er omkostninger ved alt. Kuvøseguf, kalder man dem. De går som varmt brød. Bare det minder om børn.

Behovet for børn er stort – på grund af tryghedsfølelsen. Det resterende behov opfyldes af dukkefabrikanterne. De har efterhånden fået alle børnefunktionerne indbygget - dukkerne altså. De lever fedt i disse tider - fabrikanterne. Og så er de meget nemmere at have med at gøre end rigtige børn - dukker og fabrikanter.

Regeringen gør, hvad den kan - efter bedste evne. Den har en plan:

- Nye afgifter, højere skatter, forøget produktion.
Sådan sagde de også i de gode gamle dage.

Heldigvis løser problemerne sig selv - med tiden!

- ej lig hed

Vil der ved lejlighed
være belejlighed
for at din dejlighed
vil besøge min lejlighed

Livet er langt, lykken er kort

- synger Kim Larsen, og det er jo sådan det er. At stræbe efter lykken er som at tisse i bukserne for at holde varmen. Der er ingen, der lever et lykkeligt liv. Der er mange, der gerne vil give indtryk af det, men det er en helt anden historie.

Lykkelig er noget, vi er, når vi oplever noget positivt. Ligesom ulykkelig, når det er negativt. Det er altså følelsepåvirkninger, der rammer os og påvirker vores humør. Det sker mange gange om dagen, at humøret pludselig ændrer sig. Tænk blot på et lille barn, hvor hurtigt det kan skifte fra gråd til et stort smil.

Lykke kan på ingen måde sammenlignes med de fine værdier, det er at have et godt og trygt liv med livsoverskud, hvor man med energi går ud i verden og gør en forskel. Alligevel er det, det man gør i samfundet lige fra de mest magtfulde politikere til de mest lumre realityshows, hvor det er jagten på lykken, der er det altafgørende.¹

¹ I min bog *Det menneskelige væsen* har jeg mere grundlæggende forklaret begrebet humør, og hvad det gør ved os.

Kender du Silikone-Lone

Hun strutter
med alle attributter.

Hun har former, så det batter.
Både røv og patter.

Og læber der svulmer.

Hun er ikke spor sexet.
Nærmest anti.

Som udløste airbags,
ulykke og tragedie!

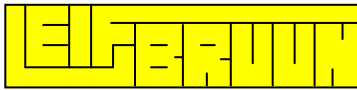

De go'e gamle dage

Man hører ofte folk tale om de go'e gamle dage, men de præciserer sjældent, hvornår det var:

- Var det tilbage i middelalderen, hvor man kom i gabestokken for et godt ord, og hvor pest, kolera og hungersnød hærgede og udslettede hele samfund?
- Var det under de utallige krige, der kunne vare i 5/7/30/100 år, og hvor død, lemlæstelse og ufattelige lidelser var hverdagen for både soldater og civile?
- Var det i hoveriets tid, hvor herremændene havde hånd- og halsret over bønderne og kunne skalte og valte med dem, som det passede dem?
- Var det i begyndelsen af industrialiseringen, hvor arbejdere blev nedslidt til invalider, allerede inden de var udvoksede?
- Var det i arbejdsløsheds- og depressionsårene, hvor mennesker blev stuvet sammen i rottebefængte baggårdslejligheder - stort set uden socialt sikkerhedsnet?
- Var det under verdenskrigene, hvor civiliserede mennesker slog hinanden ihjel i millionvis?
- Var det under den kolde krig, hvor man opfostrede mennesker til at være afstumpede og kyniske?

Eller hvornår var det nu lige, det var - de go'e gamle dage?

Sensationspressen

- jagtede Diana i døden og bragte hele verden i sorg. Det var den samme presse, der stillede hende op på piedestalen og skabte det image, som hele verden elskede. Det er en uhyggelig magt, de har, må man sige. Andet er der vel heller ikke at sige, når man lever i en drømmeverden, hvor idoldyrkelse og guruisering er nødvendig for at udfylde hverdagen.

Tænk, hvis vi hver især levede vores eget engagerede, levende liv med personlige sorger og glæder, så ville sensationspressen hurtigt dø ud i sin egen ligegyldige tomhed.

Gode råd

- Vær lidt go' ved dig selv. Kom nemt om ved livet.
- Lad være med at tilkendegive din mening om noget som helst. Gør som der bliver sagt, ellers bliver det så besværligt. Bliver du direkte spurgt, så svar:
- Hvad synes du selv?
- Undlad at stille spørgsmål, du risikerer bare at få et svar. Og et godt svar efterlader mindst to ubesvarede spørgsmål.
- Tal ikke om noget kompromitterende, det giver kun ufred.
- Undgå at vise følelser, det inviterer bare andre til at snage i dit privatliv.
- Udsættes du for andres vrede. Så giv dem straks en undskyldning, og de bliver hurtigt normale igen.
- Undgå øjenkontakt, det kan virke ubehageligt.
- Smil ikke til nogen. De tror bare, du er ude på noget.
- Og vigtigst af alt: Undgå gode råd!

Kræftens - og mange andres - gåder

I de sidst år er der satset virkelig mange ressourcer på at løse kræftens gåder. Resultaterne er da heller ikke udeblevet. Kræftdiagnosen er ikke mere en dødsdom, men mange bliver helbredt eller får livsforlængende behandlinger.

Desværre viser den seneste forskning, at i samme periode er der sket en tilsvarende stigning af diagnosen demens og i det hele taget af mennesker, der 'lever' de sidste år af deres liv som fysiske grøntsager. En forfærdelig opdagelse selvfølgelig, men vel alligevel ikke helt overraskende, når nu det drejer sig om symptombehandling. Fortsætter man på samme måde, bliver næste trin at sætte ressourcerne ind på at løse demensens gåder.

Man kunne jo også ændre taktik og gå efter årsagen i stedet. Så bliver spørgsmålet: Hvorfor får så forfærdelig mange mennesker kræft? Der er der selvfølgelig mange forklaringer på. Men som jeg har forstået det, er der almindelig enighed om, at psykiske årsager er om ikke hele forklaringen, så i hvert fald hovedforklaringen.

Så er næste spørgsmål selvfølgelig: Hvorfor lever så forfærdelig mange mennesker med psykiske uligevægtigheder? Der er der selvfølgelig mange forklaringer på. Men som jeg har forstået det, er der almindelig enighed om, at disse langt hen ad vejen er traumatisk betingede. Med andre ord de pågældende mennesker går rundt med 'klumper' af indestængte følelser omkring nogle fortrængte, voldsomme følelshændelser. Og det er disse 'klumper' der restimuleres i tide og især utide med misfølelser og uligevægtigheder til følge.

Så er næste spørgsmål selvfølgelig: Hvordan hjælper man disse mennesker af med disse indestængte følelser? Ja, se nu har jeg faktisk beskæftiget mig med forløsning af indestængte følelser i de sidste 25 år – med stor succes i masser af tilfælde for øvrigt. Så det ved jeg, både hvordan man gør, og at det kan lade sig gøre.

Man kunne jo også tage fat om ondets rod, og stille spørgsmålet: Hvorfor bliver så forfærdelig mange mennesker traumatiserede? Ja, se det har jeg faktisk også et kvalificeret bud på. Dette budskab har jeg i de sidste mange år gjort mig mange anstrengelser for at videregive til andre. Men indtil videre fuldstændig resultatløst.

Hermed kører historierne i denne bog i ring, for ovennævnte budskab har jeg tidligere beskrevet med artiklen *Jeg har en viden, som ingen andre vil vide af*. Den starter på side 38.

Pingvin sex

Hvis du pinger, så hviner jeg,
sagde den ene til den anden.
Så hvinede de begge,
tog hinanden i hånden,
løb ned i strandkanten,
og pingede!

Lørdag den 18. marts 2018

Kig godt på denne dato! Den er historisk:

- ikke fordi det er 'lørdag'. Det er det jo i hver uge.
- heller ikke fordi det er den '18.'. Det er det jo i hver måned.
- heller ikke fordi det er 'marts'. Det er det jo i hvert år.
- heller ikke fordi det er '2018'. Det er det jo i alle årets dage.

Nej, det er sammensætningen af de forskellige data, der giver datoen: lørdag den 18. marts 2018. Den er unik. Den dato har vi aldrig haft før i verdenshistorien. Og den kommer heller aldrig igen.

Men i morgen kommer der igen en unik dag - forhåbentligt!

Protestgrupper på Facebook

Dem findes der utroligt mange af. Fælles for dem er, at de er samfundskritiske. Nogle lægger op til den totale revolution, godt nok i fredelig forstand, men alligevel, og andre er mere målrettede kritiske. Jeg har kortvarigt været med i flere af dem. Nogle af dem blev jeg strittet ud af, og andre forlod jeg selv. Og nu gider jeg helt ærligt ikke bruge mere tid på dem.

Grupperne består af medlemmer, som har nogle sammenfaldne holdninger indenfor det område, som gruppen nu engang er defineret ved. Skulle der komme medlemmer ind i en gruppe, som giver udtryk for afvigende holdninger, eller som blot prøver på at udfordre gruppens meningsdannere, bliver han (m/k) kaldt en 'troll', hvilket indebærer at hans indlæg slettes, og han bliver smidt ud af gruppen igen.

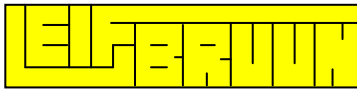
Det er rendyrket censur og sovjetisk betonkommunisme, hvor naboen pludselig er sendt til Sibirien, dvs. man opdager kun, at han ikke kommer hjem mere, og en dag flytter der nogle andre ind i lejligheden. På tilsvarende vis går det i grupperne. Man kender i virkeligheden ikke hinanden, og tænker ikke over, at der hele tiden kommer og går medlemmer.

De fleste indlæg i disse grupper er af typen, som jeg kalder Dummeper indlæg. De opstår ved, at man linker en politisk artikel, hvor der samtidig er et billede af en af de forhadte politikere eller magthavere. Linket forsynes man så med en tekst som fx, 'Øjh, hvor har han jord i hovedet'. Herefter går de sædvanlige 'debattører' i gang med deres sædvanlige kommentarer, og sådan fortsætter det, til der bliver indrykket et nyt Dummeper indlæg, hvorefter processen starter forfra.

Som jeg ser det, foregår der ingen debat i disse grupper, men kun en gang indforstået rygklapperi. For udenforstående kan grupperne sådan set være ligegyldige, for de foregår oftest i lukkede fora, hvor ingen andre kan følge med. Men helt så ligegyldige er de nu nok ikke alligevel. For hvis man prøver at forestille sig, de mennesker, der er aktive i disse grupper og som dagligt bruger mange timer, ikke bare i én gruppe, men de fleste er typisk med i mange grupper.

Disse mennesker bliver således proppet op med ensidige, negative og forkerte informationer om rigets tilstand. Og da de efter min opfattelse ikke søger informationer fra andre kilder, er det vel ikke svært at forestille sig, at næste skridt bliver voldelige aktioner!

Men her trækker jeg så lidt i land igen. For selv om mange af grupperne er på i tusindvis af medlemmer, så er de reelt slet ikke ret mange. Langt de fleste af medlemmerne har ikke selv meldt sig ind i grupperne, ja de ved sikkert ikke engang, at de er medlem. Og som sagt, er der mange gengangere i de forskellige grupper. 50 grupper er det fx ikke unormalt at være

medlem af. Og kigger man på, hvem der er aktive 'debattører', er det nok kun nogle få håndfulde.

Så alt andet lige må man nok sige, at når så få har så meget i munden, så har de nok ikke ret meget andet at byde ind med. Men alligevel - det er fandeme uhyggeligt du!

Feminin terror

Der bliver stille i klassen, straks Langerhuus viser sig i døren. Så ubemærket som muligt siver vi alle ud på vores pladser. Langerhuus går op til katederet, tager bøgerne ud af tasken og hænger den på knagen på højre side af bordet. Lærebøgerne bliver lagt sirligt på plads til venstre på katederet, de rettede opgaver vi skal have tilbage senere til højre og den lille sorte lommebog midt på bordet.

Tavsheden er larmende!

Omhyggeligt slår Langerhuus op på den rigtige side i den lille sorte og kigger længe på den. Tavsheden og angsten er nu på sit højeste.

- Ole, siger han så, og kigger ned på Ole.

Ole nærmest hopper på stolen, drejer sig et par gange og indrømmer så med synligt ubehag:

- Jeg har desværre ikke nået at læse til i dag.

- Tavshed!

- Det er da din mening at blive maskinmester? Er det ikke? fortsætter Langerhuus samtidig med, at han omhyggeligt noterer i den lille sorte.

- Tavshed!

Vi sidder alle på vegne af Ole med dårlig samvittighed og irritation over, at seancen nu skal begynde forfra.

Dette drama gennemførte Langerhuus før hver eneste lektion i al den tid, jeg havde ham. Vi var 25 voksne mænd i klassen. Nogle havde allerede sejlet på de 7 have, flere ville komme til det, alle havde vi ambitioner om at blive fremtidens ledere, og alligevel kunne Langerhuus uden egentlig at gøre noget få os til at opføre os som små frygtsomme skoledrenge.

Jeg er helt lettet

Jeg er lige blevet klippet, er på vej hjem og kommer kørende ad Pedersholm Allé, som er en ret befærdet byvej. Jeg har ikke travlt, og kører ikke særlig stærkt - under de lovlige 50 kilometer i timen. Forude får jeg øje på to 10- til 12'årige piger, der står på hver sin side af vejen og råber til hinanden. Hvad jeg ikke ser, er, at der bag pigen til højre står en 3- til 4'årig pige. Pludselig beslutter hun sig for, at hun vil over til den anden pige. Først da får jeg øje på hende, hugger bremsen i og når at tænke:

- Det her går galt, jeg kan hverken nå at bremse eller dreje væk.

I det samme reagerer den store pige, griber fat i den lilles arm og trækker hende tilbage igen - samtidig med, at hun sender mig et bebrejdende blik.

Jeg har meget lyst til at stå ud af bilen, tage fat i hende, ruske hende og skribe noget voldsomt til hende. Heldigvis besinder jeg mig og kører stille hjem - dybt chokeret.

Selvværd

Du tror, du er noget, får jeg ofte at vide.

Ja, det er jeg da også.

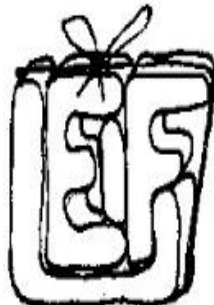
Det er vi alle.

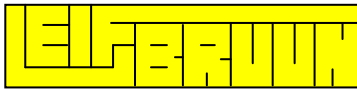
Du tror, du er mere end andre, siger de så.

Ja, det er da lige, hvad jeg er.

Jeg er mig selv.

Det er der ingen andre, der er!

Etik eller elastik

Jeg synes, det i lige høj grad er forfærdeligt, hvad enten nogen -

- spreder giftgas
- smider bomber
- laver terror

- med død og elendighed til følge for masser af mennesker.

Jeg synes også, det i lige høj grad er forfærdeligt, hvad enten det er -

- civile
- soldater

- der bliver dræbt ved disse modbydelige handlinger.

Jeg synes, i det hele taget, det er forkasteligt, når nogen dræber eller mishandler andre. Det er uetiske handlinger af værste slags, og de kan hverken retfærdiggøres eller gradbøjes!

Åbenbaring¹

På slaget 3 i nat vågnede jeg og satte mig op i sengen:

Hvis nu valgretsalderen blev sat op til 60 år, og kvindernes stemmeret blev trukket tilbage, så ville vi få et helt andet samfund!

Ja, ikke fordi jeg tror på, at det vil blive bedre – eller værre for den sags skyld. Det var som sagt bare en åbenbaring, jeg føler mig forpligtet til at videregive.

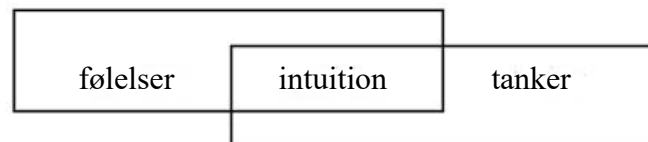
¹ Åbenbaringer ~ Åben bar Inger

Intuition

Lyt til dine følelser, de vil fortælle dig noget.
 Følelser er påvirkningsskabte svingninger.
 Konfronter dem, og udlev dem.
 Indestængte følelser giver traumer.

Lyt til dine tanker, de vil fortælle dig noget.
 Tanker er indre uafsluttede kommunikationssløjfer.
 Fang dem, og tag stilling til dem.
 Mange uafsluttede tanker giver tankespind.

Lyt til din intuition, den vil fortælle dig noget.
 Intuition er samklang mellem tanker og følelser.
 Erkend den, og følg den.
 Fornægtet intuition er ren prostitution.

Det følelsesfulde liv er
 stemningsbetonet, følelsesladet og spontant.
 Det tankefulde liv er
 fornuftigt, logisk og forudsigeligt.
 Det intuitive liv er
 harmonisk, kreativt og levende.

Det er os selv, der har sat verden i brand

Os der er født efter 2. verdenskrig, er de første danskere i historien, der ikke har oplevet krigens gru på egen krop. Ikke fordi krigshandlingerne er blevet færre, tværtimod. De foregår bare fjernt fra Danmark. Det har givet mange den fejlagtige opfattelse, at det er fordi, de er mere krigeriske i disse uciviliserede områder, og at krigshandlingerne ikke har noget med os at gøre. Og når terrorhandlingerne rammer civiliserede lande, er det rene galninge, der står bag.

Uden på nogen måde at forsvare terrorisme er der nogle mellemregninger, man har glemte, hvis man har ovenstående opfattelse. Det er altså os selv, der har sat verden i brand med vores egoistiske opførsel og nådesløse indblanding i disse landes interne forhold. Det er ikke mærkeligt, at der rundt omkring findes mange, der hader de civiliserede lande som pesten:

Vi skal kun et par århundreder tilbage for at opleve, hvordan vi terroriserede andre nationer med slavehandel, koloniseringer og såmænd også nedslagtninger af hele folkeslag. Første halvdel af det nittende århundrede var domineret af 2 verdenskrige, der som navnet siger nådesløst ramte hele verden. Så kom kampen mod kommunismen, i hvis hellige navn især USA invaderede andre lande, huserede og myrdede, som det passede dem. Den Kolde Krig involverede andre lande med elendighed og satte Sovjetunionen på verdenskortet.

Efter 2. verdenskrig er industrialiseringen accelereret i stadig stigende takt. Det har gjort, at behovet for stabile olieforsyninger til lave priser er blevet en mere og mere afgørende faktor. Landene i Mellemøsten har i alle årene været stabile leverandører af olie. Mange af oliekilderne er ejet af de rene banditter. Man kan sige jo større banditter des billigere olie, simpelthen fordi de har færrest at tage hensyn til. Desuden er der den fordel, at banditter indgår gerne en byttehandel med militært isenkram som betaling. En ren win-win-situation for alle parter.

Altså lige bortset fra at der hermed er opstået en række stinkende rige banditter i Mellemøsten, der er bevæbnede med militært isenkram til højt op over begge ører. Det er det, der har sat verden i brand. En brand der udvikler sig som en skovbrand. Helt ude af kontrol – for der bæres stadig ved til bålet!

Jeg er helt enig med dem, der mener, at de forfærdelige terrorhandling, der i vore dage foregår, er galmandsværk. Men det er altså ikke mindre galmandsværk, at smide tonsvis af bomber ned i hovedet på mange gange uskyldige mennesker.

Status

- Se, jeg har vundet over tiden, konstaterer min 5-årige nevø med tilfredshed, når han har afsluttet et tv-spil – og kaster sig derefter straks over noget andet.

Hvad det egentlig er, computeren prøver på at fortælle ham, har han ingen idé om. Det væsentlige er også, at det for ham var spændende og udfordrende, mens spillet stod på. Det behøver han hverken computer eller andre til at gøre status over - endnu!

En 'Nørbygaard'

Finn Nørbygaard er jyde og den fødte komiker. Især når han indtager rollen som den nærmest hjernedøde, elskeligt tumpe, er han genial. Det åbenbarerede sig for den danske befolkning efter mødet med Jacob Haugaard, hvor de lavede sketcher nærmest på samleband, hvoraf mange af dem er blevet de rene klassikere.

Skomager blev ved din læst, hedder et gammelt ordsprog. Det kendte Finn åbenbart ikke. Han havde ambitioner om andet og mere. Der var penge i at være kendt, kort og godt. Så han kastede sig ud i at lave store shows med sangerinden Jette Torp. Det gik også godt, så de skovlede penge ind i store mængder. I hvert fald i Finns lommer lyder kritikken fra Jette Torp.

Det fik Finn til at gå sine egne veje. Lavede nye shows, hvor han selv var både komiker, sanger og entertainer. Disse shows skal man vist være meget stor Finn fan for at kunne kalde succeser.

Men der var stadig penge i skidtet. 40 millioner var formuen kommet op på, da Finn holdt møde med sin rådgiver i Danske Bank:

- Hvordan får vi disse penge til at vokse? spørger Finn.

Og det er jo et godt spørgsmål til en bankrådgiver. Så han henviser til en virksomhed, der hedder It Factory med Stein Bagger som ejer, der er i rivende vækst.

Det viser sig at være et rigtig godt råd, for i løbet af få år er Finns formue vokset til 250 millioner.

Men det er da ikke nok for Finn, når nu det er så nemt. Så han siger ja tak til et tilbud fra Danske Bank om at låne yderlige 250 millioner, til køb af aktier i It Factory. Så nu er Finns formue vokset til 500 millioner. Godt

nok alle placeret hos Stein Bagger, og med en gæld på 250 millioner til Danske Bank. Men pyt, hvem gider spekulere på det.

Det var der så godt nok nogen, der gjorde. Pludselig revner ballonen, og It Factory bliver erklæret konkurs. Dette orienterede Danske Bank Finn om, et par dage før det kom til offentlighedens kendskab. Tilfældigvis var han på dette tidspunkt i Århus. Han havde jo i mellemtiden skiftet konen ud med en yngre model, var flyttet til en herskabsbolig i Nordsjælland og kørte rundt i verdens største Mercedes.

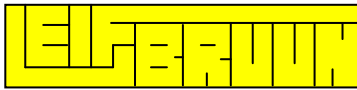
Men det korte af det lange er, at selv Finn kunne regne ud, at han pludselig sad i bundløs gæld, og derfor fik meget travlt med at komme til København, for at se om der da ikke bare var noget, der kunne reddes.

Det var der som bekendt ikke. Og for at fuldende tragedien, krævede den forslugne Mercedes benzin, da Finn kom til Vejle kanten. Så det medførte et lille stop ind til tankstationen. Det gik også fint, lige indtil Finn opdagede, at Dankortet var spærret. Det var alligevel for meget for Finn, så han stak simpelthen af fra regningen. Det kunne offentligheden erfare næste dag, hvor der var et stort billede på forsiden af Ekstra Bladet. Det var fra overvågningskameraet, der afslørede Finn som simpel benzintyv.

Men allerede dagen efter druknede denne historie i It Factorys konkurs og den forsvundne Stein Bagger.

Se, det var den ægte Finn Nørbygaard. Så kan man selv vælge om man vil le eller græde. For mig er det blot en moderne udgave af H.C. Andersens 'Konen med æggene'!

Endelig

- har vi lagt kommunalvalget bag os, og de beskidte, våde og forblæste politikere er skåret ned fra lygtepælene. De fleste endte direkte på genbrugspladsen - i containeren for småt brændbart. Nogle få af dem fik en vakkelvorn taburet, som de nu sidder og klamrer sig til – med den ynkelige ambition, at der ikke er nogen, der opdager, at de ikke aner en skid om, hvad det er, de har rodet sig ind i.

Vi andre kan glæde os over, at der er hele 4 år til næste gang seancen skal gentages!

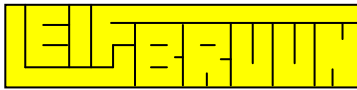
Doping

- Hjemmehjælperen fylder sig med piller for at holde hovedpinen på afstand.
- Slagteriarbejderen tager muskelafslappende medicin for at holde akkorden.
- Direktørfruen kigger igen dybt i portvinsflasken.
- Narkomanen vil gøre hvad som helst for at få til det næste skud.
- Regnskabschefen med de mange røde tal spiser lykkepiller.
- Redaktøren skal lige have en sidste smøg, inden han går til bestyrelsesmøde.
- Daglig indtagelse af sovemedicin, kaffe i spandervis og afføringsmidler er for mange måden at opretholde livscyklussen på.

Doping er indtagelse af præstationsfremmende midler. Dybest set er det nok de færreste af os, der kommer gennem livet uden i en eller anden udstrækning at bruge én eller flere af disse hjælpemidler.

Hvad skal vi gøre ved det? Udvide listen over forbudte stoffer, begrænse lægernes muligheder for at udlevere medicin, forøge kontrollen og indføre strengere straffe? Nej, vel! Der kan ikke være nogen, der tror på, at man kan forbedre noget som helst ved at fortsætte ad den vej. Men hvad skal vi så?

Ja, det er den sædvanlige problematik, at vi fokuserer på og bruger energien på problemet i stedet for på løsningen. Så med den forståelse er der kun ét svar: Vi skal have vendt udviklingen, så det enkelte menneske bliver ansvarlig for sit eget liv. Problematikken svarer til de forældre, der tror, de kan hjælpe deres børn ved langt op i voksenlivet at træffe beslutningerne for dem. De har aldrig forstået, at forældres rolle er at lære deres børn at stå på egne ben - at give slip i større og større udstrækning, så børnene ender ud med at blive voksne, der selv kan gå ud i verden og træffe fornuftige beslutninger.

Kærlighed er en sygdom

- Når man ikke er ramt af den, bliver man så trist og modløs, at det giver knuder i maven.
- Når man er ramt af den, går man høj, så man hverken kan sove eller foretage sig noget som helst fornuftigt.
- Når man mister den, gør det ondt langt ind i sjælen.

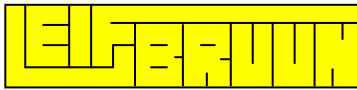
Livet havde været meget lettere uden alle disse opslidende følelser. Men for Fanden hvor havde det været kedeligt!

Inside A N N I S E T T E

Iannett Nina Stinna Tea Anitte Iannette Ninetta
Stinne Tenna Ann Anette Etta Ianne Nete Stina
Tanni Anit Iannet Nette Stine Tannie Anitt Ina
Tinne An Anni Annie Ea Iane Nani
Sanne Tania Ane Ena Ianet Nanie Senta

A N N I S E T T E

Tanie Anet Enai Ianett Nea Sine Tann Anett
Eta Annitt Annitte Ansine Ianette Neia
Stenna Tanne Anne Tina Annet Tine Annett
Tinna Annete Tinne Annette Annitt

Filosofien står for fald

- den er ved at blive indhentet af fremtiden. Filosoferne har indledt deres kamp for overlevelse. De har lagt sig fladt ned og underlagt sig moderne tiders markeds kræfter. Filosofien skal promoveres. Det betyder selvfølgelig, de har fundet ud af, at det er de unge, de skal have fat i. Filosofi skal være et fag i folkeskolen. Derfor rejser de rundt på landets skoler og slår et slag for filosofien. Blandt andet med dette spørgsmål:

”Der var gået råd i det gamle sejlskib og skibstømreren var i gang med at udskifte det rådne træværk. Men arbejdet blev mere omfattende end som så, og det endte med, at han måtte udskifte al træværket. Spørgsmålet er så, er det stadig det gamle skib, eller er det et nyt?”

Se det er jo et rigtig godt spørgsmål, som der selvfølgelig ikke er noget entydigt svar på, når man ikke opstiller nogle præmisser. Så alle og enhver kan mene hvad som helst, og man kan indblande alle de gamle filosoffer med deres kryptiske forklaringer. Ja, man kan ligefrem skrive tykke bøger om det. Det eneste men sådan set ikke kan, er at uddrage noget som helst fornuftigt af det.

Havde man derimod gjort det til et skatteteknisk spørgsmål, ville skattefar straks have afgjort, at hvis over 50 % af træværket er udskifter, er det at betragte som et nyt skib. Og det har så selv de største filosoffer at affinde sig med.

Man kunne også vende rundt og stille spørgsmål til filosoferne: Er et menneske det samme fra vugge til grav? Se det kan der uden tvivl også siges mange spændende ting om, men noget entydigt svar kommer der nok ikke ud af det. Men som med alt andet levende skifter mennesker hud, hår og alt mulig andet løbende livet igennem. Og da der tidsmæssigt er et langt menneskeliv imellem billederne 'vugge' og 'grav', kan det klart nok ikke være det samme menneske.

Derimod er personen den samme. Det kan - helt uden filosofi - godtgøres med både cpr-nummer og dna-test.

Ventetid

Med nakken mod venusbjerg
og de varme lår om halsen,
drømmer jeg mig langsomt bort.
Forstyrres let af fosterets sparken,
men falder trygt hen igen
med visheden om,
at farmand våger ved spygattet.

Det danske mindreværd

Udlændinge, der af den ene eller anden grund bosætter sig i Danmark, skal integrere sig, siger folketingets politikere. Nu betyder integration egentlig, at parterne gensidigt tilpasser sig hinanden. Men det er ikke sådan politikere opfatter det. De forlanger, at de nye beboere på alle måder skal tilpasse sig danske forhold.

Omvendt, så bor der 50.000 dansksindede tyskere syd for grænsen, dem støtter de samme politikere, alt hvad de kan, så de ikke integrerer sig med tyske normer:

- Det danske mindretal støttes med mange millioner kroner årligt, der blandt andet går til danske skoler og andre institutioner, så børnene får mulighed for at tale det danske sprog og forstå den danske kultur.
- Når lejligheden byder sig, sendes børnene på (genopdragelses)rejse i virkelighedens danske andedam. Her kan gamle slægtninge så berette om den danske folkesjæls stolte tider med kongen på den hvide hest, mens dannebrogflagene blafrede i vinden, det overdådige sønderjyske kaffebord og meget andet. Alt sammen med det forfængelige håb, at børnene så også bliver dansksindede.

Jamen, er der da ingen grænser for, hvor små politikere kan blive!

Genudsendte genudsendelser

'Når mænd er værst' har 782 afsnit. Serien har været sendt 782 gange. 782 gange 782 gange er jeg helt tilfældigt kommet til at tænde for tv, når disse genudsendelser starter.

Og så sidder man der igen - og skraldgriner – til ingen verdens nytte!

Jubelidioter

Som jeg ser det, er der mange vægtige argumenter for at afskaffe kongehuset. Men der er specielt ét, som vejer tungere end alle de andre tilsammen:

Det er den kendsgerning, at de kongelige nødvendigvis må opdrage deres børn med opfattelsen af, at de er mere og bedre end alle andre. For hvordan skal de ellers forklare dem, at hver gang de bevæger sig uden for de kongelige gemakker, så står der jubelidioter i hobetal og vinker med små dannebrogssflag:

- Det er vi nødt til at finde os i, siger de til de små kongelige. - Så husk at smile og vinke igen!

Lige så ubegribeligt er det for mig, at voksne mennesker frivilligt lader sig misbruge til at være jubelidioter og dermed indpoder deres egne børn, at de er mindre værd end andre.

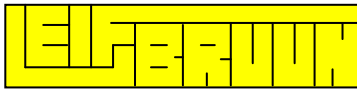
Det gør mig faktisk trist!

Det standardiserede menneske

I gamle dage blev nyheder og informationer spredt gennem hundredvis af forskellige aviser med hver deres politiske observans og måder at prioritere og formidle på. De fleste mennesker læste én avis daglig, nogle flere, andre ingen. Da ingen læste en avis fra ende til anden - men kun det de selv havde valgt - blev selv de borgere, der kun læste den samme avis orienteret forskelligt.

I dag får vi formidlet alle informationer gennem tosekassen - de samme informationer fra ende til anden - uden mulighed for at sortere. Det er således en lille gruppe mennesker, der bestemmer, hvad befolkningen skal orienteres om og hvordan. Reklamer og andre fordummende meddelelser

bombarderes ind i hovedet på os - igen og igen. Der eksisterer intet valg, hvis man åbner for fjernsynet. Resultatet er en uhyggelig ensrettet befolkning, hvor hovedparten mener det samme, og opfører sig ens.

Vi skal værne om vores egnsdialekter og undgå at vort sprog forurenes med udenlandske fremmedord, siger man. For det første er det en håbløs kamp, og for det andet kan det kun være en fordel, at vi alle taler samme sprog. Det kan da kun fremme forståelsen og det sociale samvær - nationalt såvel som internationalt. Problemet er blot, at så får tosekassen mulighed for at sprede de samme informationer - globalt og samtidigt!

Omvendt kan man også lade være med at betragte fjernsynet som et problem, og tværtimod tage det til indtægt som den geniale nyheds- og oplysningsformidler, det er. Opgaven består i så fald i at undgå at bruge fjernsynet til ret meget andet, og i stedet bruge den overskydende tid til at supplere sine påvirkninger og informationer ved at engagere sig i andre mere aktive gøremål og ved hjælp af de trykte medier.

Hyldesttale til folket

Dronningen har gjort det. Statsministeren har gjort det. Gintberg har gjort det. For de fleste andre kommer der også et tidspunkt, hvor de føler sig kaldet. Til at rejse sig. Slå på glasset. Vente på den fulde opmærksomhed og med klar og fyldig røst sige tingene, som de er. Så alle kan forstå det.

Det vil sige, det er jo en hyldesttale. Vi skal fejre hinanden. Ingen skal føle sig udenfor. Det bliver let til en gang følelsetramperi. Lidt på den ene side, lidt på den anden. Ordene klumper, vammelt sammen i munden. Øjnene bliver våde.

Bagefter kan enhver opfatte det af det, de vil. Og som de vil. Det er lige gyldigt. Eller i det mindste ligegyldigt. Men hvor var det højtideligt. Alle er glade. Fejringen kan fortsætte.

For mit vedkommende er jeg ikke kommet til det tidspunkt endnu. Og det kommer forhåbentlig aldrig!

Tyngdekraft

Når træets trætte kviste slipper æblet, falder det til jorden. Det er garanteret ikke overraskende for nogen. Det er på grund af tyngdekraften, siger vi. Den kender alle levende væsner og er nødt til at tage højde for. Ellers er de simpelthen ikke levende ret meget længere.

Det sjove er så, hvis man spørger, hvad er tyngdekraft for noget? Så må selv de skarpeste hjerner give op. Det har ingen svaret på. Vi kan bare konstatere, at den er der. Og til forskel til alle andre kræfter, kan vi ikke ændre på den. Som fx med magnetisme, det har to poler og kan både tiltrække og frastøde. Magnetisme kan skærmes af, og vi kan ændre på det med strøm. Ingen af delene gælder for tyngdekraften. Den er der bare.

Til alle tider har man uden tvivl været nysgerrige efter at blive klogere på tyngdekraften. Og i 1600'tallet lavede men nogle simple forsøg med at binde 2 snore i kirketårnets loftsbjælke. Ved gulvet bandt man så 2 vægtlodder på. På den måde lykkedes det at påvise, at de 2 lodder tiltrak hinanden, at tiltrækningen blev større jo tungere lodderne var, og jo mindre hvis afstanden mellem dem øgedes.

Det lykkedes altså at bevise, at det ikke kun er Jorden, der laver tyngdekraft. Men man måtte også erkende, at den tyngdekraft man kunne måle mellem lodderne var mikroskopisk lille i forhold til.

Havde man dengang haft måleudstyr, som vi har det i dag, kunne man måle, at vandstanden stiger helt op til 10 meter fra udløbet til bunden af de norske fjorde.

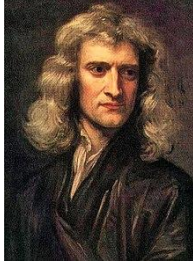
Forklaringen er at fjordbunden er omgivet af høje bjerge, der er så massive, at de kan tage kampen op mod Jordens tyngdekraft. Selvfølgelig også fordi Jordens tyngdecenter befinder sig 6000 kilometer væk, og bjergene er umiddelbart i nærheden. Om det er derfor, man siger, 'at sejle op ad floden', ved jeg ikke, men det er jo rent faktisk, det man gør.

Det er altså masserne, der tiltrækker hinanden. Det er derfor, man også kalder det for massernes tiltrækningskraft. Så i ovenstående tilfælde med æblet, er masserne æblet og jordkloden. Det er således lige såvel æblet, der tiltrækker Jorden, som omvendt. Selv om det nok ikke er svært at gætte, hvem der vinder den kamp.

Nu skete der også mange ting i 1600'tallets oplysningstid. Blandt andet at astronomerne fandt frem til at Jorden ikke er universets centrum, men blot en planet, der svæver rundt om Solen, som alle andre planeter også gør det.

Det var så her, Newton kom på banen og slog 2 fluer med et smæk – så at sige. For med Solen og de store planeter har vi med lodder at gøre, som i mange tilfælde gør Jorden til en dværg. Newton fandt simpelthen ud af, at det er tyngdekraften, der gør, at planeterne bliver i deres baner rundt om Solen.

Isaac Newton
1643 - 1727

Newton var også en fremragende matematiker, så det lykkedes ham at opstille formlen for tyngdekraftens størrelse. Idet den netop er ligefrem proportional med massernes størrelser og omvendt proportional - i 2. potens endda - med afstanden imellem dem.

Med den viden kunne Newton beregne planeternes masser, omløbstider og indbyrdes afstande - med stor nøjagtighed.

Klodernes kamp

Vores solsystem opstod for mere end 4 milliarder år siden. Før den tid var rummet et sandt virvar af små og store himmellegemer, der fløj rundt i alle retninger. Ind imellem ramte de ind i hinanden og smeltede sammen til større himmellegemer. Jo større de blev, jo større tyngdekraft havde de, des flere andre himmellegemer sugede de til sig.

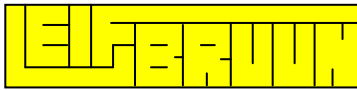
Når himmellegemer bliver over en vis størrelse, bliver de altid kugleformede. Det er igen tyngdekraften, der gør sig gældende og maser det hele sammen til en kompakt masse. Og kuglen er den mest kompakte form, der findes.

Solen endte med at blive den suverænt største. Dens enorme tyngdekraft gør trykket så stort inden i den, at de lette atomkerner smelter sammen og bliver til plasma. Det er disse kernekraftreaktioner, der til stadighed udspyer så meget strålingsenergi, at solen konstant har skinnet på os lige siden, og som er forudsætningen for alt liv.

Det er det sol- og planetsystem, som vi kender. Men selv i dag er der forvirrede himmellegemer, der svæver rundt i deres egne baner med mulighed for at ramle ind i alt og alle. På Jorden sker det faktisk hver dag. Men heldigvis brænder langt de fleste op i Jordens beskyttende atmosfære, og laver ingen skade. På Månen derimod, som ikke har nogen atmosfære, kan man med det blotte øje se nedslagskraterne.

Månen kom også som et stort himmellegeme med retning mod Jorden. Heldigvis ikke med retning direkte ind i Jorden. For så ville sammenstødet have forårsaget en udløsning af enorme energier, der ville have varmet masserne op til tusindvis af grader og slynget dem langt ud i rummet i forskellige retninger. Men tyngdekraften ville stadig have haft fat i masserne, og med tiden have samlet dem sammen til én kæmpeklump bestående af både Jordens og Månens masser.

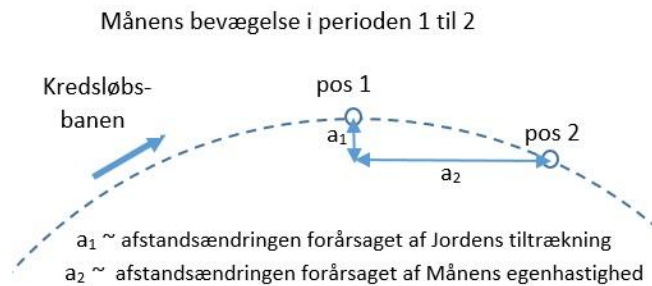

Hvad der derudover ville være sket, skal jeg så ikke spå om, men jeg havde nok ikke sidder her og hygget mig.

Kredsløb

Nu ramte Månen som sagt heldigvis ikke Jorden, fordi den kom i en retning, så den gled forbi, men alligevel så tæt på, at Jordens tyngdefelt fik fat i den. Jorden tiltrækker altså Månen på samme måde, som den tiltrækker løsnede æbler. Månen er med andre ord i frit fald på vej mod Jorden - samtidig med, at den med sin egenhastighed bevæger sig vinkelret på denne.

Hvis vi betragter de 2 bevægelser hver for sig i en vis tid, vil Månen stadig være i samme afstand fra Jorden, fordi de 2 hastigheder passer sammen (se tegningen). Men i virkeligheden optræder de 2 hastigheder selvfølgelig samtidigt og giver Månen en cirkulær bevægelse - og kredsløbet er opretholdt.

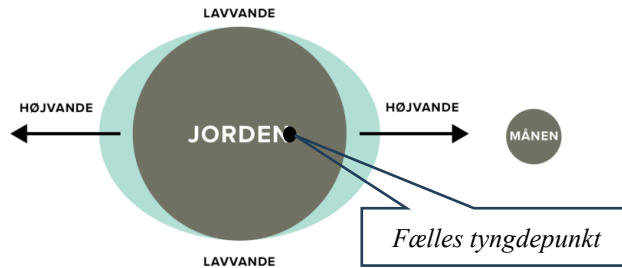
Det er ikke så mærkeligt, at de 2 hastigheder lige nøjagtigt passer sammen. For havde Månens indgangshastighed fx været større, ville afstanden til Jorden og dermed omløbsbanen også blive større - indtil hastighederne passer sammen igen. Omløbstiden ville så bare ikke have været 28 dage som vi kender det, men længere.

I ovenstående om Månen tager jeg kun højde for, at Jorden trækker i denne, men det omvendte er også tilfældet. Dog kun i størrelsesforholdet 1 til 5, da Jorden er tilsvarende tungere end Månen. Så de 2 himmellegemer foretager i virkeligheden i fællesskab en slingrekurs rundt om Solen.

Tidevand

At Månen trækker i Jorden, er blandt andet derfor vi har tidevand. Månen løfter simpelthen havet 3 til 4 meter. Og da Jorden roterer rundt om sig selv én gang i døgnet, gør det, at havet er i konstant bevægelse.

Øh, hvorfor har vi så flod og ebbe 2 gange i døgnet? Ja, det har vi, fordi Månen ikke bare trækker i havet, men som sagt også i jordkloden. Det er derfor de beskriver en slingrekurs rundt om Solen.

Jorden og Månen har et fælles tyngdepunkt, der ligger $\frac{3}{4}$ jordradius fra Jordens centrum (som vist på tegningen). Fællestyngdepunktet vil forblive i cirkelbanen rundt om Solen, og Jorden og Månen vil 'slingre' som følge af deres indbyrdes rotation.

Jordens egen rotation medfører en centrifugalkraft, der virker hele vejen rundt. Det gør Jordens og Månens fælles rotation derimod ikke. På grund af det forskudte fællestyngdepunkt, opstår centrifugalkraften kun på den modsatte side af Månen. Tilfældet gør så, at Månens tiltrækning af havet, er cirka lige så stor som den forøgede centrifugalkraft på den modsatte side. Ergo bliver højvandet cirka lige stort på begge sider.

Jordens rotation om Solen medfører også både tiltrækningskraft og centrifugalkraft med cirka $\frac{1}{2}$ styrke af Månen. Så når de 3 himmellegemer står på linje, bliver tidevandet ekstra højt. Det er det, man kalder Springflod.

Tidevand er en fundamental nødvendighed for livets opretholdelse her på Jorden. Vadehavsområdet ved den Sønderjyske vestkyst er et godt eksempel på dette. Den skiftevis overskylning og tilbagetrækning af havvand gør dette til en af naturens største spisekamre.

Satellitter

Nu er månen ikke det eneste himmellegeme, der er i kredsløb om Jorden. Satellitter, tænker jeg på. Dem findes der i massevis af efterhånden. For dem gælder det også, at jo højere oppe de befinder sig, des længere er deres omløbstid

I 36 kilometers højde optræder der det, man kalder geostationært kredsløb. Det gør man, fordi himmellegemet, der i det her tilfælde sikkert er en satellit, tager 24 timer om at komme rundt om Jorden. Set fra Jorden betyder det, at satellitten altid befinder sig det samme sted. Hvilket er vældig praktisk for de fleste af de opgaver, man bruger satellitter til.

Hvert år bliver der sendt 2000 satellitter i kredsløb om Jorden, hvoraf de fleste ender i den geostationære højde. Og de bliver der jo til mere eller mindre evig tid, så der bliver fyldt godt op med tiden.

Og ikke nok med det, for satellitter kræver en rumraket for at blive løftet op og placeret. Det giver en masse rumaffald, som typisk også kommer i kredsløb. Man regner med, at der til dato svæver 1.000.000 menneskeskabte affaldsdele rundt om Jorden.

Konklusionen må nødvendigvis være, at menneskeheden sviner meget, og oprydning ikke er dets stærke side. På Jorden, i vandet, i luften og altså også i 'rummet'!

Atmosfære

Alt, der vejer noget, bliver tiltrukket af Jordens tyngdekraft. Og det gør alt fysisk jo. Det er nok også meget godt, for tænk hvis det hele svævede rundt, som det gør i et rumskib. Jo mere masse noget har, jo mere vejer det, og jo kraftigere bliver det holdt mod jorden. Det er det, vi registrerer, når vi stiller os op på badevægten.

Det samme er tilfældet i vand. Prøv at holde en badebold nede i vandet! Den vil op igen, fordi den fylder meget og vejer lidt. Tilsvarende flyder olie på vandoverfladen, fordi det vejer mindre end vand.

Noget helt andet sker, hvis man blander sprit og vand, fordi det bliver opløst i hinanden. Det sjove er så, hvis man blander 1 liter sprit og 1 liter vand, så bliver blandingen mindre end 2 liter. Det er fordi molekylerne passer ind i hinanden. I princippet er det det samme som at blande brøsten og strandsand, her bliver fællesmængden indlysende nok også mindre.

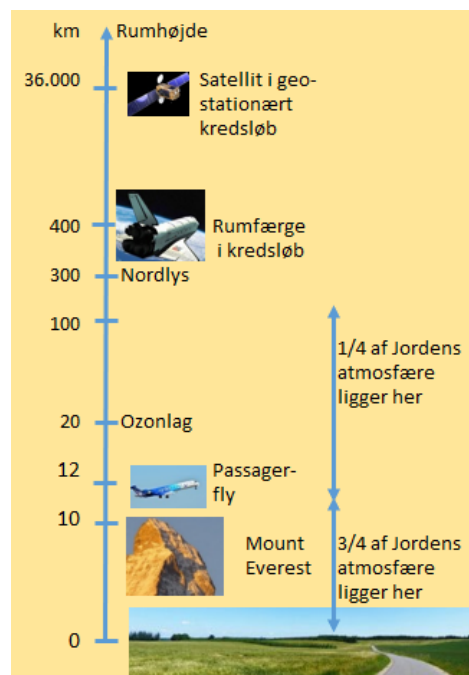
I vand ligger molekylerne ovenpå hinanden og tynger. For hver meter man kommer ned i vand stiger trykket med 0,1 atmosfære. Det mærker man tydeligt i ørene, hvis man svømmer ned til bunden af svømmehallen. Man ville også kunne mærke det, hvis man tog en luftfyldt ballon med. Den vil blive væsentligt mindre, fordi vandtrykket stiger på dens overflade.

Alt dette for at komme frem til at tale om Jordens atmosfære. I almindelighed betragter vi den som 'ingenting'. Men prøv blot at bevæge hånden hurtigt, så kan man tydeligt mærke luftmolekylerne. Eller for den sags skyld at gå ud i blæsevejr. Jordkloden er altså omsluttet af en atmosfære, hvor hvert enkelt molekyle bliver holdt nede ved jorden af tyngdekraften.

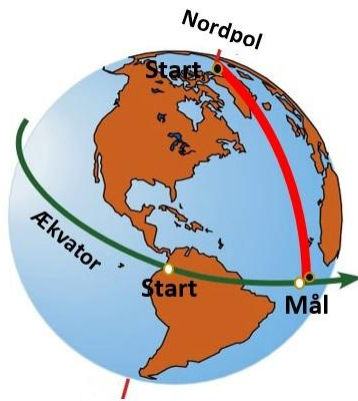
På Månen derimod er det anderledes. Månens masse er kun 1/5 del af Jordens, og dens tyngdekraft derfor tilsvarende mindre. Det gør, at månen ikke kan holde på atmosfærens molekyler, som derfor er forsvundet ud i verdensrummet. Så månen har ingen atmosfære.

Det har Jorden som sagt. Og de enkelte luftmolekyler ligger ovenpå hinanden og tynger, således at trykket er størst nede ved jorden, og aftager efterhånden som vi kommer højere op. 3/4 del af atmosfæren ligger indenfor de første 11 kilometer fra Jorden, mens resten strækker sig helt ud til 100 kilometers højde, inden det bliver til tomt rum.

I daglig tale betragter vi de 11 kilometer som atmosfæren. Det er også cirka den højde flyvemaskiner flyver op til. Simpelthen fordi de er afhængige af at have luft nok til, at vingerne kan bære flyet. På den anden side vil man også gerne flyve deroppe, fordi luftmodstanden er mindst.

At lufttrykket er mindre i højden, kan man konstatere ved at slippe en ballon fyldt med helium løs. Den vil stige til vejrs, fordi helium er en meget let luftart. Det er i princippet ligesom badebolden, der vil op af vandet, fordi den har en lille massefylde. Men efterhånden som lufttrykket udenpå ballonen bliver mindre udvider den sig. Og på et tidspunkt springer den.

Jorden drejer rundt om sin egen akse nord/syd én gang i døgnet. Det betyder, at en by ved ækvator bevæger sig i østlig retning med 1600 kilometer i timen.

Hvis man forestiller sig at flyve fra Nordpolen, hvor den tilsvarende omdrejningshastighed er 0 kilometer, til den omtalte by, skal man flyve i retningen stik syd for at få den korteste flyveafstand.

Hvilket det er dybt godnat at skrive, for fra Nordpolen kan man altså kun flyve i den retning. Men det, jeg mener, er, at man skal flyve langs den samme længdegrad for at få den korteste flyvetur.

Men ud fra hvor lang tid flyveturen tager, er man nødt til at beregne hvor byen befinder sig på ankomsttidspunktet – og så flyve i denne retning (se tegning).

Hvis man så ønsker at lande ved byen, er problemet, at man flyver med fuld kraft i retning stik syd og byen bevæger sig med 1600 kilometer i timen mod vest. Så den tanke skal man nok opgive.

Her må jeg hellere bryde sammen og tilstå, at ovennævnte kun er rigtigt, hvis man flyver i en rumraket, som svæver i kredsløb om Jorden uafhængigt af dennes rotation og atmosfære.

Hvis man foretager rejsen med flyvemaskine, er det blot at flyve i den længderetning, som byen befinder sig på. Efterhånden som flyet bevæger sig ned over breddegraderne, får den en hastighedstilvækst i rotationsretningen, som følger Jordens. Atmosfæren giver medvind, kort og godt. På tilbagereisen forårsager atmosfæren modvind, så pengene passer hele tiden.

Som tidligere omtalt ligger atmosfærens øverst luftmolekyler 100 kilometer over jordoverfladen. Jeg synes, det er enormt fascinerende at tænke på, at de ligger helt frit deroppe og breder sig. Og kun på grund af Jordens tyngdekraft forsvinder de ikke ud i rummet, men følger med Jordens rotation. Det er virkelig udtryk for, at rummet er tomt.

”Et legeme forbliver i den bevægelsestilstand, hvori det er, så længe det ikke påvirkes af nogen ydre kraft”, sådan lyder Newtons 2. lov. Så allerede i 1600’ tallet forudså han, at legemers himmelflugt fortsætter i det uendelige, så længe der ikke er andet, der forstyrrer dem. Det synes jeg, er imponerende.

Tyngdeacceleration

Hvad vejer mest et kilogram jern eller et kilogram fjer? Det er det gamle drillespørgsmål, og svaret er selvfølgelig, at det vejer lige meget. Men hvad falder først til jorden, hvis man slipper fjersækken og jernklumpen samtidigt? Se det er et mere seriøst spørgsmål. Det gør jernklumpen selvfølgelig, for fjersækken har meget mere luftmodstand, den bliver bremsede af. Men hvis man laver forsøget på Månen, lander de samtidigt, for der er ingen atmosfære.

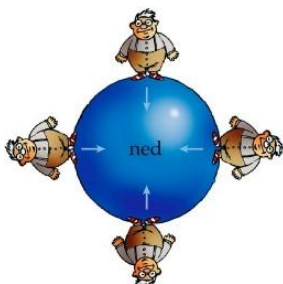
Det var igen Newton der i 1600'tallet forudsagde det. Tyngdeaccelerationen er den samme for alle legemer uanset vægt. Eller rettere, det er summen af vægtene, der afgør tyngdeaccelerationen. Men når jordkloden, er den ene vægt, udgør det andet legemes vægt uendelig lidt. Så her på Jorden gør tyngdeaccelerationen, at et legeme i frit fald får en hastighedsforøgelse på 35 km/t ganget med det antal sekunder, det frie fald har varet. På 10 sekunder er hastigheden således 350 km/t. Men det gælder som sagt kun i det lufttomme rum.

Hvis man forestiller sig, at Tiger Woods tog driveren med på en måneekspedition, og lavede sit perfekte drive deroppe, vil bolden simpelthen gå i kredsløb om Månen. For månen har ingen atmosfære til at bremse bolden. Månens masse er kun 1/5 af Jorden, så tyngdeaccelerationen og omkredsen er tilsvarende mindre. Så bolden vil finde en lav højde over måneoverfladen, hvor hastighederne passer sammen.

Tyngdekraften aftager som tidligere forklaret, jo længere man kommer væk fra Jordens centrum. Alligevel rækker den langt ud i rummet. Det er jo derfor Månen er i kredsløb om Jorden. Jorden er det om Solen. Og tænk på de andre planeter, der er meget længere væk.

Vægtløshed

Hvad sker der ser så med tyngdekraften, hvis man bevæger sig den anden vej - ind i kloden? Hvis man forestiller sig at grave et hul helt ind til Jordens centrum, skulle man umiddelbart tro, at tyngdekraften vil stige til det helt uhyrlige. Men det gør den ikke. Faktisk lige omvendt, fordi efterhånden som man kommer ned i dybden, får man mere og mere masse ovenover. Så i Jordens centrum, er man omgivet af lige meget masse til alle sider. Man er med andre ord vægtløs.

Det er også derfor, at kineserne med rette kan påstå, at de ikke går med hovedet nedad. Men inden man går i gang med forsøget, skal man lige gøre sig klart, at hullet skal være 6000 km dybt, og at temperaturen dernede er 5000 grader.

Jeg skrev indledningsvis, at tyngdekraften kan man ikke manipulere med. Det kan man således heller ikke med vægtløsheden. Det er faktisk et stort problem, når man træner astronauter. Den eneste mulighed de har for at opleve vægtløshed her på jorden, er ved at blive fløjet så højt op som

muligt i en flyvemaskine - og så stoppe motoren. Herved kan de tilnærmedesvis opleve det frie fald og dermed vægtløshed i nogle minutter.

Men hov! Hvorfor er man vægtløs i et rumskib, der er i kredsløb om Jorden? Her er man da stadig underlagt tyngdekraften? Ja, men som jeg skrev i afsnittet 'Kredsløb', er rumskibet i frit fald hele tiden. Det har blot desuden en egenhastighed, der bevæger det i samme – jævne - takt væk fra Jorden.

Rumrejse

Astronomerne har efterhånden opdaget så mange planeter rundt om fremmede sole, der har forhold der minder så meget om Jordens, at de tør fastslå, at det vil være helt usandsynligt, at der ikke også findes liv andre steder. Hvilke former for liv, det så er, er så et helt andet og åbent spørgsmål.

Når man har den slags åbne spørgsmål, har fantasien frit spil. Og det er da også i høj grad det, der har foregået i mange år - både med besøgende fra fremmede planeter, og at vi skal rejse ud og opsøge andre. De fantasier har jeg ikke lyst til at deltage i, men med udgangspunkt i tyngdekraften vil jeg sætte et par fakta på plads:

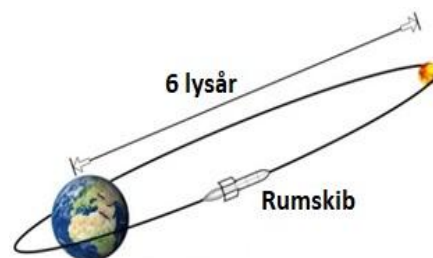
Lysets hastighed er det hurtigste, der eksisterer. Det kan ikke overgås. Jeg forstår ikke rigtig, hvorfor det er sådan. Men Einstein har bevist det, så det må vi bøje os for. Nu er lysets hastighed også så stor, at det er udenfor almindelig fatteevne, nemlig 360.000 km/sekund. Det vil sige, at lyset fra Månen er ét sekund undervejs, fra Solen 8 minutter og fra de fjernere planeter op til flere timer.

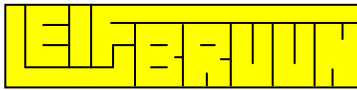
For at få en fornemmelse af afstandene til himlens øvrige stjerner, regner man i lysår. Altså det antal kilometer lyset breder sig i løbet af et år.

Vores egen galakse, Mælkevejen består af milliarder af stjerner, der ligger i afstande fra 6 til 1000'vis af lysår. Derudover består himmelrummet af milliarder af andre galakser med tilsvarende antal stjerner, der befinder sig milliarder af lysår væk. Faktisk er det sådan, at det lys vi ser i dag fra de fjerneste galakser, er udsendt umiddelbart efter Big Bang. Ja, det er lige til at blive svimmel af. Så lad os nøjes med at fastslå, at universet er ufattelig stort.

Den stjerne der ligger tættest på vores solsystem er altså 6 lysår væk. Hvis vi forestiller os, at sende en bemandet rumraket afsted for at besøge denne. Og vi ser bort fra, at der giver masser af tekniske problemer, som vi slet ikke er i nærheden af at have løsninger på:

Først skal vi have accelereret raketten op i en hastighed i nærheden af lysets. Som forklaret i afsnittet 'Tyngdeacceleration', lever vi på Jorden med en tyngdekraft, der i frit fald vil give os en hastighedsforøgelse på 36 km/sekund. Over længere tid vil den menneskelige krop ikke kunne klare ret meget større acceleration end dette. Det betyder, at det vil tage cirka ét år, at få raketten op i den ønskede hastighed.

Tilsvarende tid skal vi bruge for at få bremset raketten ned igen, når vi nærmer os den fremmede stjerne. Rejsen derop kommer altså til at tage mindst 7 til 8 år.

Nået så vidt, sender astronauterne selvfølgelig en sms tilbage til Jorden: ”Alt vel / Vi er ankommet”. Så går der lige 6 år mere, inden den når Jorden!

Som sagt indledningsvis i dette afsnit, har astronomerne fundet masser af planeter, der har tilnærmelsesvis samme forhold som Jorden. De befinder sig alle i stjernesystemer, der ligger tusindvis af lysår fra Jorden. Så ovennævnte rumrejse er blot en indledende træningstur.

Tilbagereisen bliver lige så langvarig som udrejsen. Så alt i alt en rejse på mindst 15 år. Men det bliver spændende at få astronauterne hjem igen. For ifølge Einstein vil de kun være blevet 9 år ældre. Jeg forstår som sagt ikke Einstein, men efter sigende skulle han have været ret ædruelig.

Alligevel kan jeg ikke lade være med at regne videre på det: Hvis nu rumrejsen havde været 4 gange længere, ville astronauternes aldersforskel med deres familie blive $(15-9) * 4 = 24$ år. Det vil sige, de kunne have børn, der er ældre end dem selv! Det kunne jeg godt tænke mig at have hørt Einsteins forklaring på.

Som mester, så hans svende

Uafladeligt sættes der i medierne fokus på vore børns opførsel: Så skal der igangsættes kampagner mod børns drikkeri, mobberi, pjækkeri, spiseri, stjæleri, pornografi, så dyrker børnene for lidt motion, og så bruger de for mange penge.

Jamen, finder vi da aldrig ud af, at vores børn er et produkt af det samfund, der omgiver dem. Langt hen ad vejen er de kopier af os selv. Alle disse kampagner, der fokuserer på symptomerne uden at ændre på årsagerne, er blot lappeløsninger, der på længere sigt medfører, at børnene helt lukker ørerne for de voksnes kommunikation.

Vil vi hjælpe vores børn, må vi opdrage dem til at blive kærlige og sociale samfundsborgere. Og det kan vi altså kun gøre ved selv at gå foran som gode eksempler og skabe et samfund, hvor børn og voksne får mulighed for at leve i et udviklende og kærlighedsrigt samspil – i medgang såvel som i modgang.

Hele kavaleriet

For år tilbage var Mette Lisby ung, smuk, storbarnet og talende som et vandfald. Samtidig med havde hun en righoldig garderobe med dybe udskæringer, så hun blev hurtigt en kendis. Også dengang havde man fjollede quizprogrammer, hvor tv inviterede kendte ind, så de kunne blive endnu mere kendte ved at svare på ligegyldige spørgsmål.

Til sådan et program var Mette Lisby makker med Erik Clausen. Det medførte, at Lisby fik lejlighed til at åbne for vandfaldet for at forklare sig til Clausen. Han vendte sig derfor direkte mod hende og kiggede med store øjne. Men langsomt gled blikket længere og længere nedad, og først da det var lige før Clausens næse var på vej ind i kavalergangen, anede Lisby uråd og stoppede midt i vandfaldet.

Clausen rettede sig op igen og sagde:

- Nåh ja, det minder mig om, at jeg skal huske at ringe hjem til konen!

Ensomhedens hav

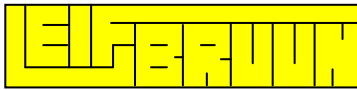

Blå himmel og blå hav.
Kun horisonten der adskiller.
Ikke andet.

Det afføder nødvendigvis store tanker
om universets uendelighed
og egen lidenhed.

Fra det øverste dæk
kan man ved selvsyn konstatere,
at jorden ér rund.

Så er man da alligevel noget!

Det syge væsen

Når vi har det dårligt, går vi til lægen. Han (mk) undersøger os, og som et stempel i panden får vi stillet diagnosen: Hvad vi fejler og hvilken behandling, der skal iværksættes. Vi bliver sygeliggjorte forsynet med en recept eller et sagsnummer til det videre forløb. Vi er passiviserede, og som en skakbrik er vi blevet gjort til tilskuere i spillet om vores eget liv og helbred.

På mange måder er det godt, at det er, som det er. Hvis man fx har brækket en arm, er det godt, at lægerne ikke hver gang skal begynde fra lægekunstens barndom, men griber det an med en teknik, der uden videre udnytter kendt viden og tidligere erfaringer og let og behændigt fører patienten gennem behandlingen med en helet arm uden mén til resultat.

Det, der derimod medfører problemerne, er - med lægernes egne ord - at 80 % af alle sygdomme skyldes psykiske uligevægtigheder. Den slags kan i langt overvejende grad ikke behandles med rationelle metoder. I hvert fald ikke når der er tale om mennesker, der rent følelsesmæssigt er kommet i klemme, og derved er blevet kørt ud på et sidespor. Et passiviserende stempel i panden på dem er direkte skadeligt. De skal tværtimod motiveres og støttes i at komme tilbage på sporet og op på hesten igen.

Af forskellige årsager er det ofte ovennævnte mennesker, der har brug for hjælp fra de sociale myndigheder. Disse støtter sig helt og holdent til lægernes stempler. Og mange gange er det de uligevægtige, der selv må kæmpe en lang, sej og opslidende kamp for at opnå socialhjælp.

Hermed er overskriften sandsynliggjort. Det væsen der i bund og grund er skabt for at hjælpe de svage, er mange gange årsagen til, at de føres længere og længere ud mod afgrunden.

Rheinlænderpolka

- var den første dans jeg blev præsenteret for, da jeg begyndte som folkedanser. Det er en pardans, hvor parrene danser i en ring rundt i salen. Først danser man væk fra sin partner, så imod. Det gør man to gange. Derefter danser man to gange rundt med sin partner. Og således fortsætter man salen rundt.

Det er dælele mange ting at holde rede på for en begynder. Men efterhånden finder jeg rytmen og glider ind i dansen. En dejlig fornemmelse. Det betyder så også, at jeg slapper af og kan se ud over min egen næsetip. Der opdager jeg til min store forundring, at når min partner og jeg danser ud og ind, danser alle de andre rundt. Og når vi danser rundt, danser de andre ud og ind.

- Hvor er det typisk, tænker jeg bittert. Endelig har jeg fundet ud af det, og så er der straks nogen, det skal ødelægge det!

Sangen om den røde pølse

Når slagteriet har skåret de traditionelle dele som flæskesteg, rullepølse, frikadeller m.m. ud af grisen, bliver der et restprodukt tilbage bestående af tæer, hale, ører, øjne, tunge, hud, ben, rygmarv, bruske, sener, genitalier og andre bløddeler som blod, saft og diverse opfej. Dette restprodukt propper man ned i en såkaldt 'Deboner', det vil sige en maskine, der med nogle store gummivalser frembringer et ekstremt højt tryk, der presser ben, tænder og negle ud til den ene side - renses og rengjort, så ikke engang en sulten hund gider snuse til det. Resten plasker som en lyserød masse nedefter i et stort kar.

Denne masse afbalanceres med vand, så fedtprocenten bliver maksimum 40 % og kødindholdet minimum 10 %, tilsættes kemikalier til passende konsistens, smag, farve og holdbarhed opnås. Det hele blandes godt, sprøjtes i kunstarme, koges og røges. Og vupti er ølse blevet til pølse, der sammen med en god, stærk sennep sagtens kan spises.

Nixen! ben, tænder og negle går ikke til spilde. De knuses til benmel og går tilbage som fodertilskud til næste grisehold. I dag går ikke engang skriget til spilde, idet grisene kvæles lydløst i et gaskammer.

I næste uge kigger vi så på, hvad der ellers indgår af ingredienser i danskernes foretrukne spise: En hot dog med det hele og en varm chokolademælk!

Vi går efter medaljer

Sådan lød overskriften til gårsdagens sportsnyheder i tv. Det var kvindelandsholdets træner, der lod denne nyhed springe her kort før europamesterskaberne.

Selvom jeg synes nu først, det havde været en nyhed, hvis han havde sagt, at de ikke går efter medaljer!

Det er ikke rart at have ondt

Jeg deltog i en turnering med Golftræf i Ribe. Det var en dejlig dag, så stor tak til alle. Men der er alligevel en enkelt ting, der har pint mig lige siden. Nu fremlægger jeg det her - helt objektivt - så kan dem der vil jo danne deres egen mening:

På hul 2 var der rødvin til nærmest flaget. Jeg lavede et godt drive. Bolden fløj højt og flot direkte mod pinden, landede på greenen, og vi troede faktisk, at den trillede hen i hullet. Det gjorde den så ikke. Vinklen snød lidt, så den lå 4,12 meter før hullet. Det ved jeg helt præcist, for vi målte det. Et vindeslag, for der var ikke andre skrevet på listen. Rødvinen er hjemme, tænkte jeg.

Målebåndet var af den type med drejehåndtag på siden til at rulle båndet op med. Det vil sige, håndtaget manglede, så man skulle stikke en finger i hullet og dreje. En halv omgang - så sad fingeren fast. Så skulle man dreje lidt tilbage igen - for at få fingeren ud. Herefter kunne man så stikke fingeren i det andet hul, dreje en halv omgang – og så fremdeles.

Det tog sin tid, indrømmer jeg. Det var trods alt 4,12 meter. Og pludselig kunne jeg høre en bold i luften. Jeg dukkede mig:

- Klask, sagde det, da den landede et godt stykke til højre for greenen.
- En skævert, kalder vi det, der hvor jeg kommer fra.

Men den må have landet på en sten eller andet hårdt, for den sprang skævt op og ind på greenen, og trillede hen mod hullet - nærmere end 4,12 meter!

Der stod jeg. Med ondt i fingeren. Og mig selv. For jeg vidste godt, at det betød, at jeg mistede min rødvin. Det er så det, jeg synes, ikke er helt retfærdigt. Og jeg er ret sikker på, at hvis man gider bladde regelbogværket igennem, så står der et eller andet sted, at sådan et slag skal annulleres.

Ikke et ondt ord om Hans Jørgen. Ham har jeg kun godt at sige om. Men det var altså hans bold. Det blev ham, der med et stort smil, under klapsalver og kram fik overrakt min rødvin. Det var næsten ikke til at bære. Jeg kan kun sige, at hvis det havde været mig, ville jeg straks have tilbudt, at vi delte vinen. Så kunne vi have skålet og hygget os og blive enige om, at det jo kun er for sjov, vi spiller golf.

Sådan gik det ikke. I stedet har jeg som sagt gået og haft ondt af mig selv lige siden.

Nøjsomhed og genbrug

Hvis man undrer sig over den livlige aktivitet, der er på byens genbrugsstation fra tidlig morgen til sen aften, kan man prøve at stille sig i udgangsdørene til de store varehuse og byggemarkeder og se, hvad folk slæber med sig hjem af varemængder af alle slags. Så kan man forklaringen og et rimeligt godt indtryk af det enorme forbrug, vi har.

At det forholder sig sådan, kan ikke undre, for landets skiftende statsministre opfordrer igen og igen befolkningen til at svinge med Dankortet, så vi kan få gang i hjulene. Samtidig med bruger de alle kneb til at støtte industrien til at sætte produktionen op. Og medarbejderne belønnes for at yde en ekstra indsats.

Jamen, hold da op. Det er jo skruen uden ende. For politikerne i alle de lande vi konkurrerer med, gør nøjagtigt det samme. Alle de gyldne løfter om at spare på jordklodens ressourcer og sænke CO₂ forureningen skal jo først træde i kraft om 20 til 30 år. Så den tid, den sorg! Det er ikke mærkeligt, at tv-serien med Bonderøven på DR er blevet sådan en succes. For den rammer jo lige plet i vores dårlige samvittighed med hensyn til nøjsomhed og genbrug.

Køb og smid væk kulturen skal skrottes. Afgifter må være et af midlerne. De forskellige produkter skal simpelthen inddeles i klasser afhængig af, hvor nødvendige de er for samfundet, og hvor godt de opfylder begreberne nøjsomhed og genbrug. Ud fra disse klasser skal afgifterne så pålægges i større eller mindre grad.

Fx markedsføres Legos produkter med henblik på alle de fremragende pædagogiske egenskaber legoklodserne har. Det kan nok heller ikke bestrides. Jeg husker i hvert fald tydeligt fra min egen barndom cigarkassen med de røde, blå og hvide klodser med 4 og 8 knopper. De kunne samles og skilles ad igen og igen i uendelig mange formationer. Og det blev de i mange år.

Men det er jo kun en uendelig lille del at Legos produkter, der bruges sådan i dag. Nu findes der ufattelig mange forskellige klodser, der sælges i færdigpakkede æsker, og som er beregnet til at kunne samles til en helt specifik genstand. Nemt og praktisk for dem, der skal købe en gave til et barn. Og til priser i forskellige klasser. Men den oprindelige brugsværdi er helt gået fløjten. Nu ligger oplevelsen i at følge vejledningen og samle produktet (Hvilket forældrene som regel har stor fornøjelse af / besværet med). Derefter er legeværdien nærmest ikke eksisterende.

Et andet middel til at afskaffe vores overforbrug på er at forbyde reklamerne hærgen. Gennem årene har de sneget sig ind i vores stuer, stort set uden vi har opdaget det, og lagt beslag på vores købekraft – godt og vel endda i mange tilfælde. Vi kan ikke åbne fjernsynet eller computeren, uden at de bliver banket ind i hovedet på os. Aviser og blade er fyldt med dem. Postkassen også – endda selv om man har frabedt sig dem. Reklamerne er

overalt, hvor mennesker færdes. Helt uden at vi opdager det, bliver vi påduttet lysten til at købe alverdens ragelse af listige reklamefolk.

For en del år siden var der en folkeprotest imod porno i børnehøjde. Problemet var, at man dårligt kunne komme ind i kiosker og benzinstationer uden at få smasket obscøne kønsdele på nethinden. Som jeg husker det, var aktionen en stor succes. Pornoen er stadig fri, men man oplever det kun, hvis man aktivt opsøger den.

Det er den vej, vi skal med al reklame. Den skal ud af det offentlige rum. Der må gerne være reklame i tv, men det skal foregå på en dertil indrettede reklamekanal. Så kan dem, der har lyst, kigge på det i døgndrift om de vil. Reklamerne i aviser og blade flyttes til deciderede reklame blade, som kun må uddeles til folk som direkte har udtrykt ønske om det.

Nu kan jeg godt forestille mig, hvilket ramaskrig der lyder fra alle aviserne og bladenes chefredaktører: Hva' skal vi så leve af? Til det kan jeg kun svare: Hvis ikke I kan leve af det, i producerer, har I ingen berettigelse.

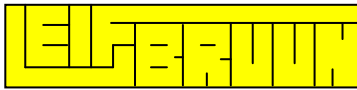
Internettet derimod bliver det nok vanskeligere at styre. Men det skal imidlertid ikke forhindre os i at gøre det bedst muligt. Måske kunne man gøre folk så kvalitetsbevidste, at de kun ville bruge dele af nettet, der ikke benyttede sig af billige reklametricks. Omvendt er nettet særdeles velegnet til at søge på, hvis man har et eller andet uopfyldt behov. Så kan de målrettede reklamer jo komme myldrende med, hvem der er bedst og billigst.

Livsglæde / fanatisme / livslede / racisme

I 1982 - 10 år før Danmark blev Europamestre i fodbold - var jeg med nogle arbejdskolleger i England. En aften var vi taget ind til den italienske del af London for at spise. Det var tilfældigvis den aften, hvor Italien vandt VM-finalen i fodbold:

Midt under spisningen bliver idyllen pludselig afbrudt af et gevaldigt postyr udenfor af hujende, sejrberuste mennesker, dyttende biler, vajende flag og meget andet. Lidt senere står vi ude på balkonen og kigger ned over den jublende menneskemængde. På et tidspunkt kigger vi på hinanden. Så falder bemærkningerne:

- Typisk sydlændinge!
- Det kunne aldrig ske i Danmark!

Brian igen, igen

- Det er Brian. Jeg skal lige ha' en taxa.
 - Så synes jeg fandeme, du skulle ringe til taxa, svarede jeg surt.
- Det var lørdag morgen klokken 4, og jeg var lige blevet vækket af telefonen.
 - Jeg sidder nede på Ricos og skal lige have en taxa.
- Jeg opgav yderligere forklaringer og smækkede røret på. Men jeg nåede kun lige ind til sengen, inden den ringede igen:
 - Hej, det er Brian. Jeg skal lige ha' en taxa.
 - Jeg tilbageholdt min vrede og besluttede mig for at være pædagogisk:
 - Ved du hvad, Brian. Jeg er en privat mand, der ikke har noget som helst med taxaer at gøre. Og det er meget generende, at du ringer midt om natten og forstyrrer min nattesøvn. Hvis du skal bruge en taxa, må du finde taxas telefonnummer og ringe til dem i stedet. Er du med på det?
 - Ja, ja! Kommer der så snart en taxa?
 - Jeg opgav yderligere forklaringer. Smækkede røret på, og rykkede stikket ud.

Samme tid og sted 14 dage senere:

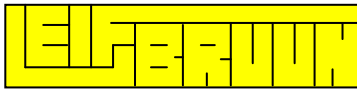
- Det er Brian. Jeg skal lige ha' en taxa.
 - Ska' du det, Brian. Hvor er du så henne i dag.
 - Jeg er hjemme ved Birgers kæreste. Hold kæft, hvor har vi haft det sjovt. Kommer der snart en taxa? Der er pissekoldt her.
 - Hvis du ska' bruge en taxa, ska' du da ringe til taxa. Godnat Brian!
- Hvorefter jeg lagde røret på og trak stikket ud.

Således fortsatte Brians og mine telefonsamtaler mange lørdagsmorgener i det næste halve års tid. Og efterhånden blev jeg helt velbevandret i Brians natlige eventyr. Men nu er det ved at være længe siden, jeg har hørt fra ham. Og jeg savner det egentlig.

Så hvis du tilfældigvis skulle læse dette, Brian. Så bare ring - uanset tidspunktet!

Fortrængningens kunst

- har ingen grænser. Peter Lundin både dræbte og parterede sin mor - uden bagefter at kunne huske det:
 - Nogen siger, det er fordi, han ikke vil huske det.
 - Andre siger, det er fordi, han er skizofren.
 - Jeg siger, det bare er forskellige måder at forklare det samme på!

En fjer med 5 høns

- Klokken er 13.25, sagde betjenten.
Hvorfor siger du det, spurgte jeg?
- Fordi du er anholdt.

Er jeg anholdt?

- Ja, du er blevet anmeldt for gå rundt og sige, at du er blevet radikaliseret.
- Nej, jeg siger, at jeg har meldt mig ind hos de Radikale.

- Og at du har været på træningslejr i Mellemøsten.

Nej, det var nu Middelhavet - på Mallorca.

- Og at I skød med kugler.

Ja, golfkugler!

- Der er også noget med, at du har bomber.

Ja, bordbomber!

- Øhh...

Hvad er klokken nu, hr betjent?

Stodderkonger

- landevejsriddere, farende svende, frie som fuglene - som overskrifter, efterfulgt af farvestrålende billeder og glade reportager af kæferthøje mennesker i fuldt ornat.

Det er da fint, at disse mennesker tager deres tragiske skæbner med højt humør, men, jeg synes, det er et problem, at pressen igen og igen glorificerer deres liv og færd.

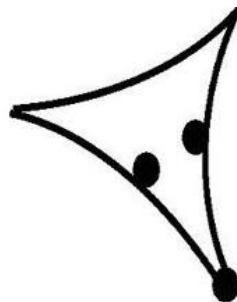
Fred hviler over land og by

Hvor må det være forfærdeligt for alle de mennesker, der hver dag må stå tidligt op for at jage rundt på en stresset arbejdsplads, og når de kommer trætte hjem om aftenen, er det familien og andre gøremål, der lægger beslag på dem.

Især for os pensionister kan det godt give lidt dårlig samvittighed, for det er jo langt hen ad vejen for vores skyld, de gør det. Jeg mener, der skal jo være råd til, at vi hver dag får varmt mad og lidt omsorg. En bil er også nødvendig, når vi skal rundt til landets golfbaner. Og helbredet har nu bedst af nogle solide ophold under sydlige himmelstrøg i vinterhalvåret.

Helt ærligt, så synes jeg, at vi skal give de forjagede unge mennesker mulighed for at slappe af i en periode, så de kan opleve, hvor helsegørende det er. Jeg mener, produktionen er alligevel så fremskreden, så selv om vi stoppede den i en 3 års tid, ville der alligevel ikke være nogen, der led nød. Nå ja, lidt arbejde vil der altid være, som skal udføres, som fx den varme mad. Men det kunne vi nok klare med nogle frivillige på en turnusordning.

Tænk også hvilken kolossal lettelse, det vil være, for alle de mennesker, der arbejder med salg, marketing og reklame, hvis vi stoppede produktionen. For hvor må det være belastende med så mange hittepåsomheder, der skal til for at få befolkningen til at tro på, at de absolut er nødt til at købe alt det skrammel, der produceres - bare for at holde hjulene i gang!

Desperation

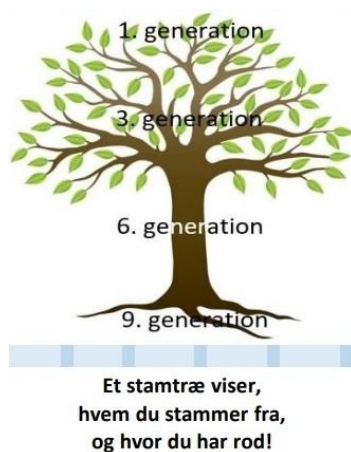
Gang i gaden.
 Ild i opgangen.
 Benzin på bålet.
 Ba, bu! Ba, bu!
 Ambulance og politi.
 Tis i bukserne.
 Familie indebrændt.
 Tre andre mistede alt.

Angst og anger.
 Vrede.
 De ku' fand'me osse ...
 ... deres egen skyld.
 ... altid mig, der skal jages.
 Rastløshed.

Gang i gaden ...

Rødder

Da jeg i 1990'erne begyndte at samle data om familien, kom jeg i kontakt med et pensioneret ægtepar fra Billund, som dyrkede slægtsforskning. Jeg blev inviteret hjem for at besøge dem, og de fortalte, at de 2 gange om ugen kørte til Stadsarkivet i Viborg, hvor de brugte hele dagen på at søge i kirkebøger, folketællingslister og andre gamle dokumenter. De andre af ugens dage havde de så travlt med at arkivere de fundne data i deres Brothers Keeper Slægtsforskningsprogram. På det tidspunkt havde de 90.000 personer i deres arkiv. Jeg har lige været inde at kigge på deres hjemmeside, nu har de 298.000 personer.

For mig var det en utrolig lærerig dag. For det første besluttede jeg, at jeg aldrig vil være slægtsforsker. Og jeg har da heller aldrig hverken før eller siden sat mine ben i noget Stadsarkiv. I stedet opfandt jeg begrebet *Slægtsøgning*. Det dækker ganske enkelt over, at jeg med arme og ben stjæler, hvad andre har fundet frem til. For mig er det ikke et spørgsmål om, hvor mange personer jeg har i mit arkiv. Min mission er, at jeg vil lære min familie og mine rødder at kende. Jeg vil ind under huden på dem. Jeg vil ha' deres historie.

Nøglen til det var min mor. Hun havde alle grunddataene inde i hovedet. Derfra drog jeg rundt til alt i familien, der kunne kravle og gå og samlede oplysninger. Det vendte jeg så tilbage til min mor med, hvilket satte hende yderligere i gang. Og på den måde udviklede det sig gennem årene. I det forløb fandt jeg ud af, min farmor var efterkommer af den kendte Spangsbjergslægt i Esbjerg. Den er udforsket og beskrevet i alle ender og kanter. Så det blev ren afskrivning at få den del af rødderne med (hvilket ikke gør historien mindre spændende).

Min farfar derimod var det helt anderledes med. Jeg kendte ham fra barneårene og vidste, hvad han hed. Min mor vidste, hvornår han var født. Så kørte jeg til Ålborg og besøgte hans søn, min onkel Holger. Det eneste han kunne bidrage med, var, at han vist nok var født i Skads. Det var alt. Hermed var mulighederne udtømte.

Det vil sige, nu er vi jo fremme, hvor Internettet blomstrede. Så med de få oplysninger, navn, fødeår og sted afprøvede jeg Google. Og vupti, så sad jeg med alle de oplysninger, jeg kunne ønske. Det betød, at jeg den næste måneds tid var fortabt for omverdenen, og da jeg dukkede op igen, havde jeg skrevet bogen *Mit Bruun'ske ophav*.

Det gav mig så mod på at fortsætte med *Min Morfars fine aner* og *Min Mormors familie*. Men det var efter min mors død, så de bøger fik hun desværre ikke med på sin sidste rejse.

Det bringer mig så frem til min egen rejse. Den startede i 1990, hvor jeg rent psykisk var helt nede i bunden af afgrunden for at hente mig selv op igen. Det blev til et langstrakt udviklingsforløb, som siger sparto til alt, hvad jeg ellers har oplevet. Det fortæller jeg gerne meget mere om. Ja, jeg har ligefrem skrevet bøger om det. Men lige nu vil jeg blot bruge det til at fortælle, at det var dette udviklingsforløb, der gjorde det klart for mig, at jeg havde et enormt behov for at lære mine rødder at kende. Det er nemlig 2 sider af samme sag. Det har jeg i en anden anledning forklaret på denne måde:

Det er igennem dine rødder,
du skal lære dig selv at kende!

Vores adfærd er styret af vores genetiske arv og vores miljømæssige arv. Det vil sige, den måde vi personligt går til verden på, og den måde vi socialt og opdragelsesmæssigt er tilrettet på. Så for at vide om det du gør, er noget, du gør, fordi du som sjælsperson har besluttet dig for at gøre det, er du nødt til at kende dine rødder.

Er det dine rødder eller dig,
der skal bestemme,
hvilken vej du går!

Derudover er der cirka en million andre gode grunde til at lære sine rødder at kende!

Det perfekte bedrag

Det har altid undret mig, at musikfestivaler kan tiltrække frivillig arbejdskraft i tusindvis. Normalt forlanger vi overenskomstsmæssige løn og arbejdsforhold. Men til festivaler står folk i kø for at få lov til at arbejde gratis. Uanset arbejdets art knokler de dagen lang mange gange i ugevis.

Forklaringen er ikke, at festivaler er ydmyge og pengesmå, for det er gigantiske beløb der omsættes i et sådant musikbedrag. Der kan heller ikke være tvivl om, at det er de store musikstjerner, der i forvejen er stinkende rige, der løber med langt de fleste af pengene.

Det perfekte bedrag opstår, når de gratis arbejdende også er blandt tilskuerne, der i euforisk skrigeri tiljubler de musikstjerner, der har tiltusket sig deres manglende løn.

Helt for egen regning vil jeg påstå, at musikstjerneerne er så afhængige af deres berømmelse, at de såmænd er villige til at gennemføre seancerne helt uden betaling - hvis det skulle være nødvendigt.

Men det er det ikke, for verden vil bedrages!

Tankevækkende konsekvenser

At CO₂-forureningen er vores største miljøproblem, får mig til at tænke på, at det ikke havde været tilfældet, hvis ikke atomkraftmodstanderne havde været så aktive for 30 til 40 år siden. For så havde verden været overplastret med atomkraftværker, og de laver ingen CO₂-forurening.

Hvilke ulykker det så ville have medført, skal jeg ikke gøre mig klog på. Men det er da tankevækkende hvilke uventede konsekvenser, miljøaktivister kan afstedkomme!

Hvor heldig kan man være ...

Jeg rensede filteret på min vaskemaskine.
Der lå sørme lige en 100 kroners seddel!

I was a Skyper

Min søn med familie var flyttet til New Zealand, så jeg måtte gå den lange gang ned i byen og købe et webkamera med indbygget mikrofon og koble mig på Skype.

Overraskende nok, virkede det faktisk allerede første gang, vi prøvede det. Det vil sige, min søn kunne ikke høre mig, og uanset hvor mange ting jeg prøvede, hjalp det ikke.

Efterhånden sad jeg med kameraet helt oppe ved munden, og råbte ind i det, for dog bare at få en lille lyd sendt til den anden side af jordkloden. Men det lykkedes ikke. I stedet lød det på ægte jysk fra de Nye Sjæles Land:

- Nu er jeg fandeme snart træt af at sidde og kigge dig op i næsen!

Som det kan siges ...

Det er Leif.

- Goddag, det er fra Vejle Amts Folkeblad.

'Vejle amt', det er der da ikke noget, der hedder mere?

- Nej, men det hedder avisen.

Avis? Du sagde lige, det er et folkeblad?

- Ja, hvis du tegner abonnement nu, kan du få den til halv pris.

Jamen, prisen er vel det, jeg kan købe avisen til?

- KLIK!

Misrøgt

En dame har vinteren igennem dagligt grov fordret fuglene i Byparken og har derved oparbejdet en unormal stor bestand. Men på lørdag tager hun på ferie, siger hun til Lokalavisen, og så håber hun på, at nogle andre vil overtage fodringen.

Det svarer til, hvis en landmand med stalden fuld af dyr, siger, at nu tager vi til Gran Canaria, så må vi se, hvordan dyrene klarer sig!

Når privatlivet smuldrer

Min nabo er en frisk og rørig dame på 88 år, som jeg har meget fornøjelse af at sludre med, når vi mere eller mindre tilfældigt mødes. Hun holder sig i form og humør ved dagligt at gå lange ture, hvor hun får frisk luft og møder andre mennesker.

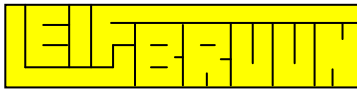
Det vil sige, det gør hun så ikke mere. Alderen trænger sig på. Ikke med hensyn til røriigheden, den har hun stadig. Men mere med de dagligdags gøremål. Så nu har hun fået lavet en ordning, hvor hjemmehjælpen kommer 1 eller 2 gange om dagen og hjælper med disse ting. Og det er jo rigtig fint og rent velfærd.

Hjemmehjælperne kommer uanmeldt på forskellige tidspunkter hver dag. Det er så det, der er gået ud over hendes gåture. For nu sidder hun i stedet derhjemme og venter på dem. Ikke at nogen har sagt, hun skal gøre det. Men hjemmehjælperne lægger ikke skjul på, at det er ubelejligt, hvis hun ikke er hjemme, når de kommer. Og er der noget, hun ikke ønsker at være, så er det til ubejlighed.

Så det eneste friske luft hun får nu, er, når hun et par gange om dagen går ud på terrassen for at få sig en smøg. Hun ryger nemlig ikke indendørs mere. Ikke at nogen har blandet sig i det. Men som hjemmehjælperne siger, er det usundt både for hende og dem, når hendes hjem er fyldt med tobaksrøg.

Tidligere låste hun døren, når hun hyggede sig og slappede af derhjemme. Det gør hun ikke mere. Ikke at nogen har blandet sig i det. Men som hjemmehjælperne siger, skal de nå mange besøg hver dag, og det er bedst, at de kan gå direkte ind og ordne det, der skal ordnes. Så nu sidder hun pænt og venter, som en gæst i sit eget hjem.

Jeg må indrømme, at jeg opsøger hende heller ikke så ofte mere. For hun er blevet ret så trist og negativ at snakke med.

Patienterstatninger skal afskaffes

Vi har et af verdens bedste sundhedssystemer. Hvis helbredet skranter eller ulykken sker, står veluddannet personale med det bedste udstyr parat til at hjælpe os - kvit og frit! Det er da så fint, som det kan være. Alligevel er det med en vis nervøsitet, vi overgiver os til systemet, for der er en risiko ved alle lægelige indgreb. Men alternativet er meget værre, så den nervøsitet overvinder vi.

Desuden ved vi, at der bliver gjort, hvad der er menneskeligt muligt for at mindske følgerne, hvis uheldet er ude. Der bliver også fulgt op på, at finde årsagen til uheldet, så man undgår, at tilsvarende finder sted fremover. Nogen gange er der tale om lægelige fejl. Det kan vel ikke undre, for læger er også kun mennesker. Den slags bliver selvfølgelig også håndteret, i grovere tilfælde ligefrem med straffesanktioner.

Jamen, det kan da ikke gøres bedre. Det er selvfølgelig forfærdeligt for de patienter, som uheldene rammer. Men det var jo den risiko, de løb. De ansvarlige møder selvfølgelig personligt op og giver en undskyldning, en beklagelse og en buket blomster. Længere er historien ikke.

Synsvinkler

Jensen, der bor i et højhus, har fundet ud af, at det er meget nemmere at springe ned fra altanen, end at bruge elevatoren.

- Bor han i toppen af højhuset?

- Nej, nej, han bor i stueetagen og er tidligere springgymnast, så det har han ingen problemer med.

En dag hvor Jensen møder Iversen fra 27. etage, fortæller han det til ham.

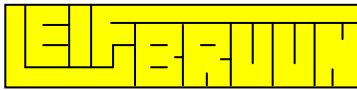
- Det er da en god idé, tænker Iversen. - Det vil jeg prøve næste gang.

Som sagt (eller i hvert fald tænkt), som gjort, tager Iversen springet. Da han når ned til stueetagen, råber han glad til Jensen:

- Øj, hvor går det hurtigt!

- Det går da rigtig fint, råber Jensen tilbage.

Se, det synes jeg, er flot svaret af Jensen. For der er da absolut ingen grund til at ødelægge oplevelsen for Iversen, når nu der alligevel ikke er nogen vej tilbage!

Lige børn leger bedst

Jeg føler mig mest tryk, når jeg bliver behandlet, betjent og serviceret af folk, jeg kan relatere mig til. Og det kan jeg bedst til velsoignerede danskere i almindelig pænt tøj uden for mange opmærksomhedssøgende effekter.

Det er den type mennesker, der er flest af, hvor jeg bor og færdes. Hvis jeg forestiller mig at skulle drive servicebaseret virksomhed blandt disse, vil jeg foretrække personale, der bedst muligt opfylder ovennævnte signalment.

Ovenstående handler om ganske almindelige menneskelige relationer, tilpasning, udbud og efterspørgsel. Sådanne parametre gør sig altid gældende blandt mennesker - og heldigvis for det.

I andre kredse i Danmark såvel som i udlandet, kan det være andre ydre kendetegn, der er almindelige, og der vil jeg føle mig fremmed og mindre tryk.

Født før dagen

Jeg er født den 19. maj kl. 00.05. Det vil sige, fra særdeles pålidelig kilde, der endda deltog aktivt i begivenheden, har jeg fået at vide, at jeg rent faktisk er født 10 minutter før. Hvilket jo rykker min fødselsdag til den 18. maj - samme dag som min Mormor for øvrigt. Men der var altså en bestemt person, jeg ikke skal røbe her, der overtalte jordmoderen til sådan rent skriftligt at forlænge fødslen med 10 minutter. Min Far har for øvrigt også fødselsdag den 19. maj, så det er jo et pudsigt sammentræf.

For nogle år siden var der en astrolog, der gerne ville lægge mit horoskop, men da jeg fortalte hende ovenstående, blev hun noget betænkelig. Hun afprøvede begge muligheder, men da horoskoperne faldt vidt forskellige ud, ville hun lige konferere det af med en eller anden overastrolog, inden hun videregav mig oplysningerne. Da hun aldrig siden er vendt tilbage, bliver jeg svar skyldig om resultatet. Det kunne jo ellers være sjovt at vide, om jeg ville have haft et helt anderledes liv, hvis ikke der var blevet manipuleret med min fødsel.

Det bringer mig så frem til det, jeg egentlig vil fortælle, nemlig at det har været ret indbringende at have fødselsdag umiddelbart efter min Mormor. For det betød jo, at til hendes fødselsdagsfester, når klokken ramte midnat, var det min fødselsdag, og så var det mig, der skulle have gaver. Specielt husker jeg hendes 60-års fødselsdag, hvor der var en masse mennesker, og hvor jeg blev sendt rundt med hatten og 'skovlede' penge ind.

Verdens bedste nyhed

USA, verdens største krigsmaskine er i alvorlige vanskeligheder. Den kan ikke opretholde kampstyrken, for de unge fravælger i stigende grad militæret. De ønsker ikke at gå i krig.

Nu mangler vi bare, at alle andre soldater i hele verden gør tilsvarende.

Det ender med, at generalerne må afgøre deres mellemværender med krigsspil!

Trods alt

Når man erfarer, at kendte mennesker på bestialske vis er blevet slået ihjel, bliver man trist og indadvendt. Så bliver det, man tilfældigvis var i gang med ligegyldigt, man går i stå og begynder at tænke over, hvordan kommer man videre.

Det, der i en bestemt situation faldt mig ind, var talemåden, ”Der er ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget.” Men det eneste jeg kunne komme i tanke om, var, at det må have været en go’ dag for blomsterhandlerne!

Ragnarok

I dyrenes verden er det de stærkeste, der overlever og fører slægten videre. Den langsomste zebra bliver spist af løverne. I dyreflokke er det de stærkeste, der spiser sig mætte først. Er der ikke mad nok, er det bare ærgerligt for de nederste i hierarkiet. Koldt og kynisk, men rationelt, da stærke og velfodrede dyr har størst chance for at fange det næste måltid. På samme rationelle måde er det også de stærke dyr, der lægger gener til den næste generation. Hvordan det foregår, ser man tydeligt, når hunnerne er i brunst. Så går hannernes ubønhørlige kamp om at komme til fadet i gang.

Sådan foregår det ikke i menneskenes verden. Vi er et niveau højere oppe (?). Vi er ikke bare flokdyr. Vi er kærligheds fyldte, sociale væsner. Her må de brede skuldre bære mest. Vi hjælper de gamle og svage med mad og varme. Vi holder liv i dem. De får ikke bare lov til at dø. Heller ikke hvis de selv ønsker det. Vi må ikke gribe ind i Guds skaberværk, hedder det sig. Selv om det egentlig er det, vi allerede er i fuld gang med.

De må altså leve livet til den bitre ende. Indrømmet eller ej, sådan opfatter langt de fleste det. Det er ikke meget fest ved at blive holdt i live. At være til besvær. Det giver mindreværd. Depressioner. De svage kan findes i hobetal som alkoholikere, narkomaner og eller psykiatriske svingdørspatienter. Kriminelle og voldelige bliver de mange gange også. Herefter kan de findes i fængslerne og på psykiatriske opbevaringscentraler. Skulle de svage leve længe nok til at blive gamle, er der plejehjemmene tilbage. Her kan de blive til det fysiske liv ebber ud. Det åndelige liv er for længst udsukt.

Formeringen foregår også anderledes hos os. Det er en menneskeret at få børn. Selv for mennesker der helt åbenlyst ikke kan tage vare på deres eget liv. Alkoholikere og narkomaner får således typisk børn, der er svage allerede ved fødslen. Ellers skal det nok lykkes at knække dem senere i livet, for den sociale arv er tung som ind i Helvede.

Indlysende nok bliver der flere og flere svage. Faktisk er de stærke en uddøende race. Det nærmeste vi kommer det, er kendisserne fra tv-skærmene. Men de er vedholdende som rene døgnfluer. Så sygdomme og elendighed flourer. Det stiller store krav til lægerne. Men de kan ikke rigtig finde ud af det der med psyken. Det er noget med følelser. Det er så besværligt. Så de nøjes med at medicinere og operere. Det er de til gengæld effektive til. Hospitalssektoren stiger da også eksplosivt. Der er ingen grænser for, hvad de kan reparere. Det vil sige, der er der dog alligevel. Økonomiske grænser. Så rundt omkring på hospitalsafsnittene sidder der hver dag overlæger og skalter og valter mellem liv og død. Dig kan vi reparere på. Dig har vi ikke råd til. Sådan siger de det selvfølgelig ikke, men i princippet. Egentlig er det Guds arbejde. Men han vil åbenbart ikke rigtig påtage sig ansvaret.

Når alle ubegrænset har lov til at føde børn, og når lægerne stort set er i stand til at holde liv i det meste, skal jordens befolkning da efterhånden også tælles i mange milliarder. Det er lige mel til politikernes kage. De mangler kronisk hænder til de mange gamle og svage. Det er også en

melodi de cølibatramte præster kan synge med på. De ønsker også børn! Så de har overtalt Gud til at bandlyse både prævention og abort. Lad de søde små komme til os, lyder det så smukt.

Det giver mange munde at mætte. Men her kommer menneskets opfindsomhed til hjælp. Vi er supereffektive til at forøge fødevarerproduktionen. Kemikalier, giftstoffer og andre rare kunstgreb er indbygget i løsningerne. At vores gamle, rare jordklode så er ved at synke halvt i knæ af overbelastning er en anden sag. Fossile brændstoffer og mange andre af naturens ressourcer er næsten udtømte. Det giver CO₂ og drivhuseffekt i uhørte mængder. Men det slags henregnes åbenbart under Guds ansvar. I hvert fald er der ikke andre, der påtager sig det.

Dyrevelfærd er ikke et begreb vi beskæftiger os med mere. Det hører fortiden til. Sammen med bondegårde med stråtag. Bare dyrene spiser, drikker og holder sig i live, til de når frem til slagteriet, er målet nået. Som tak får dyrene en bøn med fra Allah. Hvorefter vi uden bedøvelse skærer halsen over på dem.

Alt dette lukker vi øjnene for. Bare der kommer mad på bordet. Og det gør der. I hvert fald i den vestlige verden. At der andre steder er milliarder af mennesker, der må gå sultne i seng. Hvis de da overhovedet har en seng. Det lukker vi også øjnene for. Gud er med os. Så det tager han sig nok af.

Summa summarum må man sige, at i dyrenes verden - de vilde dyrs verden vel at mærke - er der godt nok ikke meget kærlighed, men de lever fuldt og helt i pagt med naturen. At det så er galt med naturen, er selvfølgelig ikke deres skyld. For menneskene lever hverken i pagt med naturen, kærligheden eller noget som helst andet. Det er igen, det her med de besværlige følelser. Kærlighed bliver til had. Krig og vold er resultatet. Her er vi helt suveræne. De begreber findes ikke i dyrenes verden.

Krige har eksisteret lige så længe, der har været mennesker. Igen har Gud en betændt finger med i spillet. Langt de fleste krige er religionskrige, eller indeholder i hvert fald elementer af det. Det er ikke småting, den Herre må tage på sin kappe. Med god ret kan man sige, at de blodigste og mest bestialske voldsgerninger udføres i Guds navn. Og med menneskenes hittepåsomhed er vi i tidens løb blevet rigtig effektive til at slå hinanden ihjel. I begyndelsen var krige forbeholdt soldaterne. I dag er det i lige så høj grad de civile, der er inddraget. Om de vil det eller ej. Døde såvel som levende. Ingen kommer uberørt ud af krigens gru.

Det er i dette ragnarok, vi skal finde løsningen. Den endelige løsning. Den er også nær. Kaos før orden. Den dag der bliver trykket på knapperne til al verdens atomarsenaler...

Så bliver der stille. For dyr, mennesker og Gud!

Så pludselig en dag
mange hundrede tusinde år senere
skyder der en spire op af den golde jord.
Livet startet på ny.
Og alt bliver fryd og gammen.

Alle mænd er ens

- sagde en bekendt engang til mig. Hun havde forsøgt på alle mulige måder at finde sig en kæreste, men var blevet skuffet hver gang.

Prøv at bruge mindre energi på mænd og gå i stedet ud og engager dig i livet, foreslog jeg. For så er jeg overbevist om, at han banker på din dør, førend du aner.

Og han er garanteret helt anderledes, end du forventer.

